

Priopćenje s Izvanrednoga plenarnog zasjedanja Hrvatske biskupske konferencije

Biskupi razgovarali o sustavnom pastoralnom djelovanju i zauzimanju za život od začeća do prirodne smrti te preustroju i reorganizaciji Tajništva HBK

„Suočavanje sa stvarnošću starenja kao prilika za rast“

U povodu Dana života Vijeće HBK za život i obitelj organiziralo interni kolokvij o problemu starenja te konferenciju za novinare na kojoj je predstavljena poruka Vijeća, koju u cijelosti prenosimo u rubrici Dokumenti

Svečana skupština u povodu Međunarodnoga dana vjerske slobode

Među dobitnicima priznanja Udruge za vjersku slobodu u RH su požeški biskup dr. Antun Škvorčević i slavonski episkop mr. Jovan Čulibrk– Nuncij D'Errico istaknuo skladne odnose među vjerskim zajednicama u Hrvatskoj

Kardinal Blaž Cupić o „mračnom trenutku američke povijesti“

"Izvršna uredba kojom se odbijaju izbjeglice i kojom se naša nacija zatvara pred onima, osobito muslimanima, koji bježe od nasilja, napada i progona, u suprotnosti je s katoličkim i američkim vrijednostima", poručio čikaški nadbiskup

Domovinske vijesti

Svečana sjednica Hrvatskoga mariološkoga instituta
Sjednica Vijeća HBK za sjemeništa i duhovna zvanja
Pokop fr. Nikole Dugandžića

Ukop fra Serafina Sabola

Zatvoren 57. teološko-pastoralni tjedan

Sjednica Vijeća HBK za katolički odgoj i obrazovanje i ravnatelj katoličkih osnovnih i srednjih škola

Kardinal Vinko Puljić posjetio Vukovar

Susret svećenika Vojnog ordinarijata

Godišnja skupština katoličkih novinara

Susret s o. Alzinirom Debastianijem u Stepinčevu Karmelu

Otvorenje novih prostora Ureda za obitelj te Bračnog i obiteljskog savjetovališta u Pazinu

Zimsko planinarsko hodočašće na Svetu Geru

Sjednica Ekonomskog vijeća Požeške biskupije

Crkva u Hrvata

Kotor: Siječanska korona i Lode

Sastanak Južnoslavenske konferencije provincijalnih ministara OFM

Inozemne vijesti

Izabran novi poglavar prelature Opus Dei

U Boliviji smrtno stradala poljska misionarka

Crkva u Meksiku osuđuje podizanje zida na granici

Sveta Stolica odlučna u osudi antisemitizma

Papa: Društveni kontekst utječe na napuštanje redovničkoga života

Prilog dokumenti

Balzam milosrđa

Judita: hrabrost jedne žene daje nadu narodu

Siromasi duhom

Domovinske vijesti

Osnovan Zbor duhovne mladeži zagrebačke

Zagreb, 20.1.2017. (IKA) - U Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu 20. siječnja, na spomen svetih Fabijana i Sebastijana, osnovan je Zbor duhovne mladeži zagrebačke. Dvadeset bogoslova na poticaj rektora, prečasnog Anđelka Koščaka, na osnivačkoj skupštini donijelo je novi Statut Zbora te izabralo predsjednika. Potaknuti uzornom i slavnom tradicijom bogoslova u zagrebačkoj Bogosloviji u njegovanju, poticanju i osnivanju društava i tematskih radnih skupina te klubova bogoslova, bogoslovi, vođeni rektorom, odlučili su ponovno zaživjeti tu tradiciju. Zbor je osnovan sa zadaćom očuvanja, istraživanja i promicanja hrvatske tradicije, jezika, kulture i umjetnosti te promicanja i posvećivanja njenih kršćanskih korijena i evangelizacijskog djelovanja Katoličke Crkve u hrvatskome narodu. Zbor će se baviti i ostalim aktivnostima koje će pridonositi kvaliteti duhovnog i intelektualnog napretka kandidata za svećeničko zvanje. Pokrovitelj Zbora je rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa, a izabrani predsjednik je Mislav Mikac. Rafael Mikec obnašat će dužnost dopredsjednika Zbora, a Matija Vragović tajnika Zbora. Ove godine najveći će im projekt biti obilježavanje 150. obljetnice od prvog izvođenja pjesme U boj, u boj (Franjo Marković, Ivan pl. Zajc), koju su prvi puta izveli upravo bogoslovi u prostorima zagrebačke Bogoslovije. Obljetnica će biti obilježena u travnju ove godine.

Molitvena osmina kod pravoslavnih u Osijeku

Osijek, 23.1.2017. (IKA) – Pretposljednje bogoslužje ekumenskog hoda ovogodišnje Svjetske molitvene osmine za jedinstvo kršćana u Osijeku održano je 23. siječnja u Srpskoj pravoslavnoj Crkvi s okupljenim kršćanima u donjogradskoj crkvi Uspenija (Uznesenja) Presvete Bogorodice. Večernje bogoslužje vodio je protojerej-stavrofor Mihajlo Marijanac, paroh darđanski i arhijerejski namjesnik baranjski te član Ekumenske koordinacije Osječke regije, a bogoslužje se sastojalo od molitava i liturgijske pjesme tropari (najstarije liturgijske pjesme istočnih kršćana). U liturgijskom pjevanju (pojanju) sudjelovao je Ženski zbor SPC u Osijeku: Nataša Vukadinović, Rada Mirković i Jelena Petrović, te protojerej-stavrofor Ratomir Petrović, paroh i arhijerejski namjesnik osječki te član Ekumenske koordinacije Osječke regije, koji je brojne okupljene predstavnike kršćanskih Crkava, vjernike i redovnice pozvao na zajedničku molitvu Očenaša. "Gdje je dvoje ili troje sabranih u moje ime, ja sam među njima, rekao je Isus, a mi smo večeras ovdje u njegovo ime, molimo za postojanost svetih Božjih Crkava i ujedinjenje svih. U tom Isusovu duhu, pozdravljam predstavnike kršćanskih Crkava", kazao je protojerej-stavrofor Petrović.

U ime Katoličke Crkve okupljene je pozdravio mons. dr. Vladimir Dugalić, predstojnik Instituta za novu evangelizaciju „Sv. Ivan Pavao II." u Osijeku, rekavši kako je "ekumenska osmina zajednički dio koji vodi prema suživotu kršćana, dok je razjedinjenost često izvor sukoba, nasuprot Kristovoj ljubavi na koju smo pozvani". Također, naglasio je Dugalić, ekumenizam nije samo pitanje našega svjedočanstva, već pitanje našega poslanja u spasenju svijeta. "Često možemo čuti da su izvori sukoba vjera... Jesmo li sami pridonijeli takvom stanju? Sredinom 19. stoljeća biskup Strossmayer ovako kaže: 'Samo zajedništvo Istoka i Zapada može se oduprijeti naletu dekristijanizacije'.

Osobito je insistirao na zajedništvu", podsjetio je Dugalić, razloživši prožetost kulture kršćanskim vrijednostima, s jedne i s druge strane, dobre temelje za zajedničko razmatranje pitanja - obuzima li nas i koliko Kristova ljubav (u duhu gesla SMO „Pomirenje – Ljubav nas Kristova obuzima") jer, naglasio je, "kršćani su pozvani svjedočiti ljubav Kristovu i molitvena je osmina mali doprinos da nas sve više obuzima ljubav Kristova". Dugalić je naposljetku zahvalio domaćinima svih ekumenskih susreta.

Na poziv domaćina okupljene u crkvi je pozdravio dr. Peter Kuzmič, dekan Visokog evanđeoskog teološkog učilišta u Osijeku, pohvalivši novouređenu crkvu čija unutrašnjost oslikava svete, velike navjestitelje evanđelja: "Ove godine sjećamo se 500 godina utemeljenja reformacije, a bila su to čudesna vremena, teška... Danas smo pozvani graditi civilizaciju ljubavi, o kojoj je govorio i sv. Ivan Pavao II., i ovaj hod je na putu gradnje civilizacije ljubavi. Na središnjem bogoslužju slušali smo nadbiskupa Đuru Hranica koji je u propovijedi izvrsno pokazao povijesne uzroke reformacije i kako nam se nadati... Papa Franjo je posjetio luteransku Švedsku i ekumenski proslavio 500 godina reformacije zajedno s luteranima i drugim liderima kršćanske vjere... Obnovimo se u Kristu i na temelju Svetog pisma, nastavimo živjeti geslo ove osmine da ne bude samo u osmini i zajedno se evangelizirajmo", kazao je Kuzmič. U ime Reformirane kršćanske (kalvinske) Crkve Petar Sen, župnik crkvene općine u Hrastinu, naglasio je: "Vremena su 'čudna', no kršćani imaju svoj identitet i ne trebaju u tom pogledu tražiti rješenja jer Krist jest rješenje. U nama ima problema, ali ne zato što je Bog kriv, On je isti nepromjenjiv, a mi smo krivi. U ekumenskoj osmini dolazimo otvoreni jedni prema drugima, sigurni da je Krist oprostio grijeha, svjedočimo iz dana u dan kako smo svi Kristova djeca i u Kristu nas ljubav obuzima". Član prezbiterija Evangeličke Crkve Samir Vrabec podsjetio je kako smo pozvani razmatrati dnevne meditacije predviđene (otisnute u pripravnim materijalima Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog) naposljetku osmine 2017. godine (služba pomirenja i pomireni s Bogom), ukazujući na važnost razumijevanja kako nas Bog pomiruje sa sobom te je i nama tako činiti: "Jesmo li mi danas pomireni s Bogom da bismo mogli s njim razgovarati kao s prijateljem, kao što je Mojsije govorio s Bogom? ... Ako je Bog kroz Krista želio svoj spasiteljski plan za čovječanstvo, od svog izabranog naroda Izraela proširiti na sve narode Zemlje da svi postanu Božji narod, možemo li i mi u svojim zajednicama i crkvama danas tvrditi da se samo u isključivo u mojoj zajednici i crkvi taj plan ispunjava? Propitujući se možemo li samo mi pojmiti cjelokupnu Istinu i hodimo li samo mi putem spasenja, budimo pripralni biti dionici Božje istine i sputnici na putu kršćanske vjere."

U ime Baptističke Crkve pastor pripravnik Josip Dobutović zahvalio je za blagoslov zajedništva tijekom osmine iz koje je vidljivo "tko ljubi Boga, ljubi bližnjega, traži oprost", zaključujući: "Naša vjera ne može ostati na riječima nego na djelu. Ekumensko okupljanje je dokaz da ljubimo Boga i svjedočanstvo da vjerujemo u svijetu koji ne vjeruje."

Bogoslužje su molitvom pratile redovnice Družbe milosrdnica sv. Vinka Paulskog, članovi Katoličke udruge "Veronikin rubac", Udruge katoličkih intelektualaca, Svjetskog molitvenog dana i Katoličke laičke zajednice „Molitva i Riječ", koja je ekumenski domaćin na zadnjoj postaji SMO u Osijeku 25. siječnja.

Multimedijalna ekumenska molitva u Rijeci

Rijeka, 23.1.2017. (IKA) - Članovi molitveno-karitativne zajednice „Agape” s vjeroučiteljem Miroslavom Radićem organizirali su 23. siječnja u dvorani Prve riječke hrvatske gimnazije 13. multimedijalnu ekumensku molitvu. Riječkim gimnazijalcima ovo je 18. godina kontinuiranog ekumensko-karitativnog djelovanja i 13 godina kako se tim programom uključuju u Molitvenu osminu za jedinstvo kršćana.

Do posljednjega mjesta ispunjena učionica pokazala je kako mladi žele sudjelovati u ekumenskim zbivanjima i podržavaju projekte koji vode zajedništvu kršćana. U molitvi su sudjelovali članovi Ekumenskog odbora Grada Rijeke koji su ih tom prigodom potaknuli na njegovanje zajedništva čime će pridonijeti drukčijoj atmosferi u sredini u kojoj žive. Pastor baptističke crkve Giorgio Grlj potaknuo ih je da odvoje trenutke u svome životu za tišinu kao vrijednosti u njihovu životu. Tada možete čuti što vam Gospodin progovara, rekao je pastor.

Mladima se obratila članica Udruge „Mladi za Krista”, nekadašnja pastorica evangeličke crkve Melani Ivančević. Ohrabrila je gimnazijalce u njihovim ekumenskim nastojanjima i izrazila radost što je dio svjetske molitvene inicijative za jedinstvo kršćana. Ukazala im je na važnost praktičnog života u zajedništvu u sredini u kojoj žive, te duhovnom zajedništvu među pripadnicima različitih kršćanskih zajednica.

Program je vodio voditelj Agapea vjeroučitelj Miroslav Radić. Govoreći o povijesti zajednice, kazao je kako je osnovana na inicijativu učenika prije 18 godina. Do sada su proveli oko 220 akcija, a od osnutka djeluju ekumenski i karitativno. Više puta posjetili su pravoslavnu crkvu u Rijeci te pravoslavni manastir u Gomirju, sudjelovali na simpozijima o ekumenizmu, ekumenskim izletima u Glavotok i Košljun, Taizeovskoj molitvi u Rijeci, a u školi su imali posjet brata Urlicha iz Taizea. Redovno pomažu potrebitima i organiziraju humanitarne akcije. Multimedijalne molitve u okviru Molitvene osmine pripremaju učenici, rekao je Radić, dodajući kako na istima sudjeluju profesori, zainteresirani građani i članovi Ekumenskog odbora. Tradicionalno, program u Prvoj riječkoj hrvatskoj gimnaziji učenici su zaključili pjesmom u zajedništvu s vjeroučiteljem Radićem i okupljenim članovima kršćanskih Crkava.

Svečana sjednica Hrvatskoga mariološkoga instituta

Zagreb, 24.1.2017. (IKA) - Hrvatski mariološki institut Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu održao je svoju godišnju svečanu sjednicu u utorak 24. siječnja u Međubiskupijskome sjemeništu na Šalati, na kojoj se okupilo tridesetak njegovih članova. Sjednici je predsjedao predstojnik Instituta prof. dr. Ivan Karlič, koji je najprije izrazio dobrodošlicu novim članovima Hrvatskoga mariološkoga instituta. Potom se osvrnuo na bogat rad Instituta u protekloj 2016. godini te posebno na održani 24. međunarodni mariološko-marijanski kongres u Fatimi, na kojem je sudjelovalo 12 članova Instituta.

Na sjednici se između ostaloga razgovaralo o organizaciji i temi sljedećega nacionalnoga mariološko-marijanskoga kongresa koji će se održati 2018. godine u Travniku. Izneseno je i stanje priprema za objavljivanje pet zbornika radova s održanih znanstvenih skupova u Rimu, Sinju, Ilači, Sisku i Fatimi. Dogovoreno je obilježavanje dana Hrvatskoga mariološkoga instituta koje će se upriличiti u petak 24. ožujka na Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Osim toga, sudionici su pozvani na sudjelovanje na

međunarodnom simpoziju „Vojska Bezgrešne i masonerija”, koji će se održati 24. rujna u Zagrebu na Svetom Duhu, a kojemu je HMI jedan od suorganizatora.

Dr. Hrvojkja Mihanović-Salopek predstavila je svoj dugogodišnji rad u izradi dokumentarnih filmova o marijanskoj baštini u Hrvatskoj, a dr. Manda Svirac pozvala je na sudjelovanje s marijanskim temama na Radio Mariji.

Pri kraju sjednice objavljena je vijest da je Vijeće Papinske međunarodne marijanske akademije (PAMI) na sjednici 16. listopada u Rimu imenovalo predstojnika Ivana Karliča i tajnicu Valeriju Kovač dopisnim članovima PAMI-ja. Prema aktualnom stanju HMI sada ima 13 članova u PAMI-ju: Petar Lubina (redovni član), Vitomir Belaj, Marijan Biškup, Bonaventura Duda, Hrvatina Gabrijel Jurišić, Ivan Karlič, Vlado Košić, Valerija Kovač, Ljudevit Maračić, Hrvojkja Mihanović-Salopek, Marija Mirković (dopisni članovi) te Lovro Cindori i Edo Peričić (počasni članovi).

Prvi radni dan 57. teološko-pastoralnog tjedna u Zagrebu

Zagreb, 24.1.2017. (IKA) – Uvodno predavanje 57. teološko-pastoralnog tjedna u organizaciji Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu s temom „Podijeljenosti u hrvatskom društvu: mogući uzroci i posljedice” održao je 24. siječnja u Međubiskupijskom sjemeništu u Zagrebu rektor Hrvatskoga katoličkog sveučilišta prof. dr. Željko Tanjić. Istaknuo je kako je riječ o jednoj od tema koja nikoga ne ostavlja ravnodušnim. „Upravo se tvrdnja uzeta kao naslov predavanja često koristi za opis društvenog, za neke teškoga stanja u kojem se nalazimo u ovih više od 25 godina hrvatske samostalnosti i neovisnosti, ali koje nas kao narod prati još od davnine. Dr. Tanjić istaknuo je kako cilj predavanja nije bavljenje podrobnom analizom svih mogućih podijeljenosti u hrvatskom društvu, nego propitkivanje uzroka i posljedica društvenih podjela koje opterećuju hrvatsko društvo. Pošao je od naizgled paradoksalne teze: Hrvatsko društvo kada su u pitanju neke temeljne vrednote nije toliko duboko podijeljeno kako se čini i kako se govori, barem ne na izričajnoj, deklarativnoj razini. To je potkrijepio Europskim istraživanjem vrednota. Već četiri vala toga istraživanja, kao i druga istraživanja koja nam pomažu mapirati hrvatsko društvo, pokazuju suglasje u hrvatskom društvu oko nekih temeljnih pitanja, kao što pokazuje i duboko raslojavanje po socijalnoj i ekonomskoj razdjelnici. Imajući u vidu temeljne teze Ivana Rogića o tri hrvatske modernizacije (1868.-1945.; 1946.-1990.; 1990.-danas) kao i uvide Željka Mardešića o tri idejna kruga (katolički, liberalni, komunistički) moguće je tražiti uzroke podijeljenosti u hrvatskom društvu upravo u odnosu na razumijevanje moderniteta koje se oblikovalo u različitim razdobljima i različitim idejnim krugovima. I odgovor na pitanje o posljedicama leži upravo u različitom razumijevanju dovršetka ili sazrijevanja (post)moderniteta u hrvatskom društvu.

U završnom dijelu predavanja dr. Tanjić rekao je: „Čini mi se važnim reći da i danas podjele prate prijetnje nastale u okviru triju modernizacijskih procesa kao i na podlozi sučeljavanja triju idejnih krugova ili svjetonazora koji se, premda su povijesne i društvene okolnosti promijenjene, i dalje naziru u svim našim raspravama o budućnosti hrvatskoga društva”. U tom je kontekstu podsjetio kako je na tragu razmišljanja Ivana Rogića, Gordan Črpić istaknuo nekoliko orijentacijskih strategija razvitka koji polaze od razvoja demokratske države koja treba biti antitotalitarna, od razvoja obzirnog korporativnog sektora koji omogućuje razvoj stručnih i intelektualnih elita koje će biti kadre planetarno se profilirati, promovirati hrvatski identitet i

zaštititi hrvatski okoliš, kulturna dobra, kakvoću obitelji do razvoja civilnog sektora. U tom razvoju, kako je naglasio Tanjić, „moramo se odmaknuti od ideologija imajući na pameti Mardešićeve riječi kako je 'uvjet hrvatskog konsenzusa deideologizacija – naravno, do podnošljive mjere hrvatskoga društva'. Upozorio je da se „ideologije ne mogu dogoditi, ne mogu se pomiriti, to mogu samo ljudi koji su u Hrvatskoj pozvani sve učiniti da omoguću razvoj hrvatskoga društva ne po mjeri vanjskih čimbenika, nego ga razvijajući iznutra". Pri tome mi, vjernici, Crkva, moramo shvatiti da je oblikovanje modernoga hrvatskog društva i naša zadaća. Pozvani smo prvi vidjeti da politika nije religija, da svjetonazori ne smiju biti sakralizirani i da nam je prvotna zadaća naviještati i svjedočiti Evanđelje i njime oblikovati društvo, znajući da je kršćanstvo isto tako kroz mučna sučeljavanja iznjedrilo i modernitet i sekularno i da ga i mi trebamo čuvati kao prostor i mjesto za slobodni naviještaj Evanđelja. Bit će to naš najbolji doprinos stvaranju modernoga hrvatskog društva, zaključio je dr. Tanjić.

Predavanje "Biblijski modeli dijaloga i pomirenja. Novozavjetna perspektiva" održao je prof. dr. Mario Cifrak. Uvodno je citirao Ivana Šporčića koji o dijalogu u Bibliji kaže: „U Starom zavjetu imamo stilski različite opise razgovora koje možemo nazvati dijalozima, kao i Isusove susrete i rasprave u Novom zavjetu. Unatoč tome, rječnici biblijske teologije nemaju prikaza toga izraza. Razlog je jasan: ni u spisima Prvog saveza, niti u kršćanskom dijelu Biblije nema riječi 'dijalog'. Pojam 'dijalog' ne uklapa se ni u odnos vazal – suveren koji je u temelju razumijevanja saveza između Boga i naroda". I ovdje je možda u pravu, no izvoditi imenicu dijalog od glagola dialogi, zomai je pogrešno, ona je u vezi s glagolom diale, gomai. A taj glagol se pojavljuje trinaest puta u Novom zavjetu. Riječ je o evanđelju, Djelima apostolskim, homiliji Hebrejima i Judinoj poslanici. Dijalog vode Isusovi učenici među sobom i Pavao sa Židovima, poganima i kršćanima. Autori poslanica vode dijalog sa Starim zavjetom i apokrifnom tradicijom. U pozadini toga dijaloga je želja za spasenjem, koju izražava hebrejski korijen mlv. Djela apostolska u procesu protiv Pavla prikazuju prefekta Feliksa kao onoga po kojemu i Židovi kao podanici Rimskoga carstva uživaju mir. Jesu li Pavao i kršćani prijetnja tom miru i Rimskom carstvu? U svojoj parenezi autor poziva (judeo)kršćane na mironosni plod pravednosti (Heb 12,11). Preskript Judine Poslanice želi kršćanima porast milosrđa, mira i ljubavi (r. 2). Predavač je dao više primjera dijaloga i pomirenja, te je naglasio kako u vezi s dijalogom, odnosno unutar same cjeline Mk 9,33-50, upravo zadnji redak donosi i govor o miru. Marko uzima glagol koji bi pozivao na bratsku slogu. Tim pozivom autor bi se vratio na pitanje i raspravu Dvanestorice o tom tko je veći (9,34s.), što bi ugrožavalo mir među Isusovim učenicima, među kojima je Isus po tom pitanju postavio nove kriterije veličine i važnosti. Gdje prvi dobrovoljno uzimaju ulogu posljednjih i svima služe, tu vlada mir i prijateljstvo. Također i učenitvo je svježe i snažno. Je li „dobra sol" koju učenici trebaju imati, njihova spremnost na služenje svima, osobito posljednjima? Takva spremnost nastaje, prema iskustvu, kada zajednica izvana bude ugrožena, progonjena i kada nije potrebno biti samo jedinstven duhom nego i u fizičkom i ekonomskom smislu. Prihvatanje npr. djece bez roditelja primjer je služenja učenika izazvanog „vatrenom" nevoljom, zatim npr. uzajamno jačanje u čvrstoj vjeri u Isusa Krista, zatim međusobno povjerenje i mir. Pavao kaže u Rim 14,17: „Ta kraljevstvo Božje nije jelo ili piće, nego pravednost, mir i radost u Duhu Svetome". Sinonimi za „kraljevstvo Božje"

(pravednost, život, mir, radost, milosrđe, ljubav) pokazuju da je Božje kraljevanje koje je već došlo s Isusom, soteriološko Božje djelovanje među ljudima. To soteriološko djelovanje Božje koje je bilo vezano i posredovano po Isusu, stoji jednako tako u središtu nesinoptičke kerigme. „Pavao će mnogo godina kasnije iz te svoje damašćanske perspektive, kao već prokušani vjernik, ali i premoreni navjestitelj evanđelja, zapisati jednu od najsmionijih rečenica Novoga zavjeta, koja je stožernicom svekolike kršćanske teologije Božje milosti i Božjega srca: 'Onomu tko radi (tj. onomu koji najskrupuloznije obdržava sve religiozne propise i time se, svjesno ili nesvjesno svojom 'pravednošću' koči pred Bogom, bližnjim i pred samim sobom) ne računa se plaća kao milost, nego kao dug. Onomu tko ne radi (tj. onomu koji se, unatoč svim životnim mukama, u konačnici osjeća posve prepuštenim Božjem milosrđu), a vjeruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se uračunava u pravednost' (Rim 4,4-5). Kršćanski je Bog 'Onaj koji opravdava bezbožnika'. Mnoge su se 'pravedne' duše sablaznile nad takvom 'definicijom' Smisla svekolikog postojanja – kao što su se uostalom i Isusovi suvremenici sablažnjavali nad prisposobama o izgubljenoj ovci ili rasipnome sinu – ali je tijekom povijesti ipak mnogo više, svim mogućim 'službenim' religijama 'pretučenih' očajnika, zahvaljujući upravo takvome Bogu, koji bezbožnike prima u zagrljaj, uvijek iznova uskrišavalo i danomice uskrišava, iz svojih beznađa i ponora", zaključio je dr. Cifrak.

Posljednje predavanje prvoga dana TPT-a s temom „Dijaloška bit vjere (Bog – čovjek – Crkva – svijet)" održala je doc. dr. s. Valerija Kovač. Dijalog je imperativ sadašnjega vremena, ne samo kao način sporazumijevanja suvremenoga svijeta i kulture, nego se i crkveno-teološki smatra povijesnim kairiosom, kriterijem odgovornosti prema sadašnjemu vremenu i povijesti. Dijaloška struktura vjere ima svoj temelj u Božjoj samoinicijativnoj objavi čovjeku koja se događa na osoban i komunikativni način, rekla je dr. Kovač, citirajući Dei verbum. Bog čovjeku objavljuje samoga sebe i poziva ga u zajedništvo života te po svojoj milosti čovjeka čini slobodnim partnerom da prihvati njegov poziv. U tom smislu čitava povijest spasenja može se čitati kao povijest interakcije Boga i ljudi s različitim razinama i stupnjevima ostvarenosti ponuđenoga zajedništva ili protivljenja istome od strane čovjeka. U Isusu Kristu realizirana su na eshatološki definitivan način oba smjera dijaloške komunikacije. Kao utjelovljena Božja Riječ, on je kvalitativno posljednji Božji govor čovjeku; kao potpuni čovjek on je nenadmašiva čovjekova riječ odgovora na Božji poziv. Stoga je Isus Krist kao Bogo-čovjek potpuna objava istine o Bogu, kojemu je stalo do čovjeka te istine o čovjeku, koji smisao svoga postojanja u konačnici ostvaruje u zajedništvu s Bogom. Iz povijesno-spasenjske dinamike Božje objave, odnosno iz vjernosti Božjemu spasenjskome planu proizlazi da je neizbježno poslanje Crkve nastavljati i upoviješćivati „dijalog spasenja" i aktualizirati Božju istinu spasenja kroz ljudsku osobnu i zajedničku povijest. Crkva tek iz trajnoga dijaloga s Bogom, upozorava dr. Kovač, nalazi nadahnuće za oslovljavanje čovjeka i čovječanstva svoga vremena, bilo da je riječ o unutarcrkvenoj komunikaciji, bilo da se radi o interakciji sa sekularnim svijetom. Ne zanemarujući mnoge teološki i pastoralno ostvarene reforme, zahtjev vjere traži od Crkve da se trajno zalaže za poboljšanje dijaloga u svome životu i poslanju. „Pluralizam svijeta zasigurno potiče Crkvu na poniziji i zahtjevniji dijalog s njime, u kojemu su mogući promašaji i potrebne korekture, ali nikako ne opravdava povlačenje na sigurno. Dijalog i dalje ostaje teološki imperativ za Crkvu", zaključila je dr. Kovač.

Izložba nadahnuta životom sv. Nikole Tavelića

Zagreb, 24.1.2017. (IKA) – Prvoga dana 57. Teološko-pastoralnog tjedna, u utorak 24. siječnja, u prostoru Međubiskupijskog sjemeništa na zagrebačkoj Šalati otvorena je izložba fotografija „Put sandala. Život sv. Nikole Tavelića prema izvješćima o mučeništvu“ čiji je autor Jasmin Fazlagić. Izložbu je priredilo Hrvatsko nacionalno svetište sv. Nikole Tavelića iz Šibenika, u ime kojeg je pozdravnu riječ uputio rektor fra Ivan Bradarić, OFMConv. Pojasnio je kako je riječ o izložbi koja je pred blagdan sv. Nikole Tavelića prošle godine bila otvorena u Šibeniku. Želja je životopis sv. Nikole kroz fotografije ovdje predstaviti svekolikom svećenstvu hrvatskoga govornoga područja koji se svake godine okuplja na susretu, rekao je fra Bradarić. Državni tajnik u Ministarstvu kulture Nikica Poljičak rekao je da je "lijepo biti ovdje s mišlju da je baština samostane sv. Frane iznimno značajna za grad Šibenik i šibenski kraj, ali mnogo znači i u nacionalnom smislu". Šibenski gradonačelnik Željko Burić podsjetio je kako je prošle godine grad proslavio 950 godina prvoga spomena, te je doživio buđenje zahvaljujući valoriziranju svoje povijesne, kulturne i nacionalne baštine. I ova je izložba jedna od neispričanih priča, jer "Put sandala" je samo jedna od skrivenih povijesnih činjenica koje taj grad baštini.

Otvarajući izložbu, šibenski biskup Tomislav Rogić zahvalio je fra Ivanu Bradariću na njegovoj upornosti da slike života sv. Nikole prenese i u Zagreb. Ovaj tjedan posvećen je dijalogu, ove slike su svjedočanstvo dijaloga koji nije imao sretan završetak, ali je ostavio svjedočanstvo spremnosti da se život žrtvuje za Krista, za vjeru u uskrsnuće. Pa neka ove slike posluže tom svjedočanstvu vjere i budu poticaj da i mi budemo spremniji životom, a onda i što Gospodin od nas bude tražio, svjedočiti Kristovo uskrsnuće, rekao je biskup Rogić. U glazbenom dijelu otvaranja sudjelovali su Nina Kobler, sopran, i mo Milan Hibšer. Po završetku TPT-a izložba će biti postavljena u samostanu franjevac konventualaca na Svetom Duhu.

Sjednica Vijeća HBK za sjemeništa i duhovna zvanja

Zagreb, 24.1.2017. (IKA) - Sjednica Vijeća HBK za sjemeništa i duhovna zvanja pod predsjedanjem predsjednika Vijeća splitsko-makarskoga nadbiskupa Marina Barišića održana je 24. siječnja u zgradi HBK. Okupili su se nadbiskupijski i biskupijski odgojitelji, rektori bogoslovija, te animatori za pastoral duhovnih zvanja različitih redovničkih zajednica. Nakon uvodne molitve i pozdravnih riječi nadbiskupa Barišića predstavljani su novi članovi Vijeća. Don Jure Bjeliš izvijestio je o Međunarodnom simpoziju o pastoralu zvanja, koji je od 19. do 21. listopada 2016. održan u Rimu. To izlaganje potaknulo je članove Vijeća na promišljanje o budućim konkretnim koracima za pokretanje Nacionalnog centra i plana pastoralu zvanja. Sve više se osjeća potreba za boljom suradnjom i umrežavanjem s drugim pastoralnim sektorima jer pastoral zvanja nije samo stvar pojedinca već cijele Crkve. Razgovaralo se i o nadolazećim susretima sjemeništaraca, bogoslova i odgojitelja. Vijeće se osvrnulo na dosadašnju djelatnost u pastoralu zvanja te vrednovalo susret animatora za zvanja koji je prošle godine u rujnu održan u Novigradu na Dobri. Upravo na tom susretu animatora za zvanja predložen je sljedeći od 19. do 21. rujna u Duhovnom centru „Kuća Navještanja“ Gromiljak u BiH. Članovi Vijeća istaknuli su kako se vrlo pozitivnim pokazalo, u organizaciji Nedjelje Dobrog Pastira, slanje prigodnog materijala uz časopis Susret te podržali prijedlog da pomoćni materijal izlazi i uz blagdan Svijećnice.

Radovi drugoga dana teološko-pastoralnog tjedna

Zagreb, 25.1.2017. (IKA) – Drugoga dana 57. teološko-pastoralnog tjedna, u srijedu 25. siječnja, u Međubiskupijskom sjemeništu na zagrebačkoj Šalati prvo predavanje o temi „Postkoncilsko dijaloško usmjerenje Crkve (od pape Pavla VI. do pape Franje)“ održao je dr. Edvard Punda. Svi postkoncilski pape nisu samo živjeli i promovirali dijalog, nego je pitanje dijaloga, možda više nego bilo koja druga tema, bilo mjesto u kojem su se osoba i učiteljstvo pokazale neodvojive. Svaki je od njih u postkoncilsko dijaloško usmjerenje Crkve utkao i svoju vjeru, svoj odnos s Bogom i ljudima, svoje viđenje Crkve, uvodno je napomenuo predavač.

Upravo najznačajniji zamah dolazi od pape Pavla VI., koji je između drugoga i trećega koncilskog zasjedanja svojom enciklikom *Ecclesiam suam*, nazvanom kasnije „manifest dijaloga“, postavio (teološki) temelj koncilskog i postkoncilskog promišljanja, vjerničke svijesti i prakse dijaloga. S Pavlom VI., doista započinje u punom smislu riječi dijaloško usmjerenje Crkve. Takav raspon adresata i gesti, i danas se čini nenadmašan: odricanje od tijare, ukidanje izopćenja, traženje oprosta od odijeljene braće, odlazak u Svetu zemlju, susret s Atenagorom, otvorenost svijetu znanosti. Sve su to znakovi koji i danas govore i ohrabruju. Za njega dijalog u svojoj naravi „ima ishodište u samome Bogu“ koji je u sebi dijalog ljubavi. Kada se ta ljubav priopćuje čovjeku ostvaruje se *colloquim salutis*, „otvoren svima, namijenjen svima bez razlike“, istaknuo je dr. Punda. Ivan Pavao II. nastavlja i svojom osobnošću produbljuje dijaloški zaokret zacrtan Koncilom. S obzirom na temu dijaloga, može ga se promatrati najmanje s tri točke gledišta: pastoralne inicijative (npr. Svjetski dan migranata, Svjetski dan mladih), duhovna dimenzija (biti zajedno na molitvi - dva velika susreta predstavnika velikih religija u Asizu, 1986. i 2002.) i teološki sadržaj. Tu su i dokumenti „Redemptoris missio“ i „Dijalog i navještaj“. Za njega su dijalog i vjera upućeni jedno na drugo. Pitanje dijaloga tiče se same strukture čovjeka: odgovor na objavu ne daje se samo u odnosu prema Bogu nego i u odnosu prema ljudima. Vjera je potrebna dijaloga kako bi izbjegla trajnu napast prozelitizma, nedovoljnog poštovanja slobode drugih i vrednovanja pojedinih ljudskih iskustava. Na tragu toga, potrebno je istaknuti da je kod Ivana Pavla II. istančano razvijena koncilaska baština najuže vezana uz pitanje dijaloga. Predavač je spomenuo kako je kod ovog pape jako važno polje dijaloga odnos vjere i razuma, o čemu je napisao veliku encikliku „Fides et ratio“. Za razliku od Pavla VI. i Ivana Pavla II., Benedikt XVI. nije bio koncilski otac. Ipak, sudjelujući na njemu kao mladi teolog i pridonoseći nastanku njegovih dokumenata, Benedikt XVI. je iznutra iskusio koncilsko događanje. Za papu Benedikta XVI. dijalog je također stvarnost imanentna kršćanskoj vjeri. Njegovo poimanje dijaloga treba tražiti polazeći od pojma osobe koji je različit od pojma individua, i koji uvijek znači odnos, dijalog. U njemu se očituje sposobnost kršćanske vjere da se priopćava drugima. Njegov posebni doprinos je u tome što pitanje dijaloga smješta unutar otkrivanja kršćanskog identiteta i načela istine kao pretpostavke svakog dijaloga. Pravi dijalog znači tražiti ono što nas povezuje i, istodobno, sposobnost prepoznati i prihvatiti razlike. Uvjeren u „religioznu dimenziju kulture“, za njega će posebno važna tema biti dijalog među kulturama.

Dok je Koncil trajna tema pontifikata pape Benedikta XVI., papa Franjo se ne osvrće često na Koncil u svojim izjavama. Zaređen za svećenika 1969., Jorge Mario Bergoglio živi recepciju Koncila u ambijentu poprilično različitom od europskog. No, vidimo da Franjina vizija dijaloga iznutra

pogađa članove Crkve. I ne samo u smislu da smo pozvani preuzeti inicijativu; nego nadasve u smislu da smo pozvani na duboko obraćenje. Biti sposobni za dijalog, za odnos, za ljubav, za darovati se u dijalogu, znači razračunati s našim bolestima, a svi smo u većoj ili manjoj mjeri pogođeni sa svih 15 bolesti kurije. Zanimljivo je da unutar famozne četverolike formacije „ljudska, duhovna, intelektualna, pastoralna“; Franjo mijenja naziv ljudskoj i pastoralnoj. On govori o zajedničarskoj i apostolskoj. Odnosno, kršćanin nije samo upućen na drugoga. Potreban je drugoga, a time i dijaloga, kako bi otkrio sebe. Predavač smatra da vrlo važno mjesto u Franjinu poimanju i življenju dijaloga zauzimaju mise i homilije u Domu Sv. Marte. One nisu monolog, nego sposobnost pastira koji najprije zna slušati, meditirati Božju riječ, a onda je i lomiti vjernicima. Predavač je iz mnoštva sadržaja istaknuo Papino učestalo spominjanje ogovaranja kao ozbiljnog problema kod kršćana. Ono je djelo đavla, a to znači da iznutra onesposobljuje za istinski dijalog.

Potrebni su kršćani koji će biti sol zemlje i svjetlo svijeta, ljudi u kojima će drugi, udaljeni, moći vidjeti znak spasenja. Mislim da je to put koji su, na originalan način, živjeli i naučavali svi postkoncilski pape. I to je put na kojem se nalaze svi članovi Crkve, rekao je dr. Punda.

Predavanje s temom "Ne/jasnoće oko razumijevanja i tumačenja pomirenja u Hrvatskoj" održao je prof. dr. Ante Vučković. Nama je riječ pomirenje prilično jasna: riječ je o dvije strane u sukobu koje s više ili manje uspjeha nastoje naći neki način pomirenja i uspostave zajedničkih odnosa, uspostave mira. Kad pogledamo u praksu to je složenije, jer se odmah postavljaju pitanja: tko se s kim pomiruje, koji je razlog nepomirenom stanju, kako teče proces pomirenja. Onda imamo dva različita područja na koje se to pitanje odnosi, jedno je političko, a drugo je teološko područje. S početkom rata, a još snažnije njegovim završetkom u Hrvatskoj se nametnuo problem ophođenja s nasiljem, izranjenostima i nepravdama, rekao je predavač. Na političkoj razini pitanje pomirenja potaknuo je prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman. Politika nacionalne pomirbe ciljala je na pomirbu unutar hrvatskoga nacionalnog bića između suprotstavljenih strana. Kad se pak o pomirenju počinje govoriti u teološkom smislu, vidljivo je da se pomirenje ne može razumjeti bez tri velika područja: oprost, pravda i istina. Pretpostavke za pomirenje u odnosu na ta tri pojma mogu se rezimirati: nema pomirenja bez oprost. I to zbog više razloga: onaj tko je počinio bilo kakvo zlo ne može sam sebi oprostiti, rekao je Vučković, te nastavio "unutar rasprava koje su se vodile u našem narodu izbistrilo se da žrtva mora biti slobodna oprostiti, odnosno neoprostiti". Nadalje, u pretpostavke pomirenja spada i to da bez pravde nema pomirenja, a to nas povezuje s prorokom Izaijom. "Pomirenje traži pravednost kao pretpostavku: bilo bi nepravedno ako prije nego se uspostavi pomirenje ne bismo uklonili sve ono što stvara nepravedno društvo. Nema pomirenja bez istine: bez istine o zločincima, o počiniteljima zločina. Pomirenja nema ako jedna strana ne želi pomirenje, ako se sukobljene strane ne slažu oko istine o sukobu, ako počinitelj ne želi ili ne može nadoknaditi pravdu."

Vučković je ukazao i na nesporazume oko oprost. Npr. da se vjernicima postavlja imperativ, ili zahtjev žrtvi da se odrekne statusa žrtve. No, upozorio je na ono što se dogodilo i u našem društvu da su počinitelji jedva čekali da se dogodi oprost. U tom je kontekstu ukazao na problematiku oko Zakona o oprost. Također postoji nesporazum oko pitanja pravde. Najčešće će se nastojati da nije jasno tko je počinitelj, a tko žrtva, rekao je, te podsjetio kako je rat u Hrvatskoj započeo i retorikom o "žrtvenosti" srpske strane. A druga je postavka strana u sukobu da svaka strana vidi

sebe kao žrtvu. Ukazao je i na problem "pravednosti" kada se željela podijeliti krivnja i odgovornost na jednak način. Na pitanje "gdje treba tražiti odgovore na pitanja i nesporazume", Vučković je ukazao na Golgotu. Podsjetio je na rečenicu "Oče, oprosti im jer ne znaju što čine" koja je na neki način jedincata i zbog toga što se nalazi u samo jednom evanđelju, i zbog toga što u njoj nalazimo cijelu školu. Isus ne kaže: "Daj im po njegovim zaslugama", ili "Opraštam vam". U tom je kontekstu predavač upozorio da se odnos između žrtve i počinitelja može pretvoriti u osvetoljubivost. Druga dvojba koja se dogodila u Hrvatskoj: zaboraviti, oprostiti. U Isusovim riječima riječ je o molitvi: ovdje je oprost kao molitva, ne odnos s onima koji sudjeluju, nego s Ocem Nebeskim u kojem Isus izriče molitvu za konkretne ljude, pojasnio je Vučković. "Ova je molitva važna jer pokazuje da Isus nije uvučen u logiku nasilja; pokazuje da žrtva daje odgovor na nasilje, i da je odgovor jako važan. Treba puno više snage za molitveni odgovor, nego li za nasilni odgovor. Na taj način se prekida lanac zla, jer to što je Isus činio podnoseći povrede, moleći za one koji to čine, zapravo je na sebe 'prikupio sve zlo koje se sručilo i nije ga vratio nazad kako bi to obično činimo i nije okrivio druge, nego je to sve sagorjelo u njemu", rekao je predavač. Nama je pomirenje darovano Isusovom smrću. To će imati učinka na razumijevanje koja je uloga vjernika u procesu pomirenja. Pomirenje je zadatak za kršćane. Ne možemo čekati da se dogodi mir, jasnoća oko istine, da se dogodi pravda i da onda počinjemo proces pomirenja, nego je to proces koji počinje puno ranije, rekao je Vučković, te podsjetio na riječi Željka Mardešića koji je vidio vjernika pred dvostrukim zadatkom: zalagati se za demokratski sustav i zalagati se za Crkvu po mjeri Evanđelja, s licem kakvo se pokazalo na Koncilu. Ta se dva zadatka susreću najsnažnije u životu vjernika. Stoga se prepreke pomirenju, kriva shvaćanja kao i iznimna zahtjevnost i snaga kršćanski življenog pomirenja neće nigdje tako jasno i snažno opažati kao u životu vjernika koji se opredijelio za život oblikovan Evanđeljem. To je Vučković potkrijepio i riječima fra Špire Marasovića da se Crkva treba potruditi oko demesijaniziranja politike i depolitiziranja Mesije. To znači biti vjeran Evanđelju u nauku, i u javnom nastupu i izbjeći zamke; samodopadnost svijesti o vlastitoj moralnoj neupitnosti.

U poslijepodnevnim satima predavanje „Kako odgovoriti na mentalitet razdijeljenosti i podjela u hrvatskom društvu?“ održao je dr. Neven Šimac. Posvijestio je da podjele postoje u mnogim društvima te variraju u vremenu, ovisno o događajima s kojima se društva susreću. Hrvatsko društvo nije u tom pogledu iznimka, niti Hrvatsku karakterizira neka naročita sklonost i mentalitet podjela. Upozorio je kako mnoga društva koja su prošla kroz burna vremena, a posebice ona tranzicijska, karakteriziraju podjele. No, spomenuo je i jedno netranzicijsko društvo koje dobro poznaje. To je Francuska gdje korijeni podjela sežu u doba Francuske revolucije kraja 18. st., te se iskazuju već dva puna stoljeća kroz ratove i pojavljuju se kod svakih izbora, a danas se očituju sve više i sve jasnije kod tzv. društvenih pitanja i rasprava, posebice kad je u pitanju ljudski život, obitelj, brak, legalizacija droga, pa do pitanja spolnog identiteta. Podjele nisu samo hrvatska specifičnost, nego mnogih društava i to ne samo u okolnostima sukoba, nego i mira i demokracije. No, ono što ne možemo znati bez posebnih istraživanja, je koliko su pojedina društva podijeljena, koliko su jedinstvena i izmirena u odnosu na svoje temeljne vrijednosti, javni interes i opće dobro, rekao je dr. Šimac.

Govoreći o podjelama u hrvatskome društvu, na prvom mjestu spomenuo je one koje se tiču razdoblja II. svjetskog

rata i neposrednog poraća, te vladavine trećeg totalitarizma na hrvatskim prostorima, tj. jugoslavenskog komunizma od 1945. do 1990. Dr. Šimac istaknuo je kako se te podjele prvenstveno odnose na ljudska prava i slobode, od kojih i na slobodu vjere, ali isto tako pravo na nacionalnu državu i samostalnost. Upozorio je kako se u tom razdoblju sustavno krivotvorilo i ideologiziralo događaje te se potpuno prešućivalo zločine totalitarnog režima, njegovu narav partijskog i državnog terora i nesloboda. Smatra da se filokomunistički, projugoslavenski i pseudosocijalni klišeji danas recikliraju i provlače kroz hrvatski medijski prostor, a svode se na suprotstavljene crno-bijele binome poput ustaše-partizani, fašizam-antifašizam, vjera-ateizam, mračnjaštvo-znanost, desno-lijevo, liberalna demokracija-socijalistička demokracija.

U Hrvatskoj za razliku od više drugih bivših komunističkih država koje su tranzitirale prema demokraciji nije izvršena ni lustracija osoba koje su sudjelovale u političkom i represivnom aparatu bivšeg režima, a niti kažnjavanje zastarjelih zločina. Nisu izvršena ni povijesna istraživanja kako bi se na osnovi dokumenata i svjedočenja preispitala „službena“ istina interpretacije II. svjetskog rata, kao i 45 godina totalitarnog režima. Mi nismo napisali svoju „crnu knjigu komunizma“ kako su to učinili drugi, ali zato se kod nas još uvijek čuje demagoška formula: ostavimo se prošlosti i okrenimo se budućnosti, upozorio je. Nadalje je istaknuo kako bi bilo bitno razotkrivanje i razbijanje mreža koje u medijima i u međunarodnim institucijama klevetama drže Hrvatsku i Hrvate na stalnoj vatri. Podjele starijih korijena moguće je umanjiti „čišćenjem savjesti prošlosti“, tj. otvarajući arhive i skupljajući svjedočenja o svemu što je komunistički režim bio sakrio, falsificirao ili izmislio. Podjele nastale od demokratskih promjena i posljednjeg rata moguće je liječiti dijalogom u duhu „istine i pomirenja“, kao i suglasnim reformama javnih politika, polazeći od zajedničkih vrijednosti. Što se pak tiče podjela koje se ocrtavaju na obzorju, a tiču se i nadolazećih naraštaja - kao što su migracije, okoliš i sve Stvoreno - njih valja posvijestiti i zajedno s drugima poraditi na očuvanju zajedničke kuće i vrijednosnih identiteta, zaključio je dr. Šimac.

Posljednje predavanje drugoga dana 57. teološko-pastoralnog tjedna „Teologija danas i njezina uloga u hrvatskom društvu“ održao je prof. dr. Ivica Raguž. U prvom dijelu predavanja osvrnuo se na današnje stanje teologije, koje je ocijenio bijednim, te je progovorio o nekim uzrocima takvoga stanja. Nije teško uočiti da danas živimo u teološki siromašnom vremenu. Teoloških rasprava gotovo da i nema, velikih teologa također nema, o velikim teološkim temama koje su nekoć zaokupljale teologiju, više ni spomena, upozorio je, te istaknuo kako to vrijedi za stanje teologije u Hrvatskoj, ali i općenito u svijetu.

Kao prvi uzrok toga stanja dr. Raguž vidi u određenoj naturalizaciji ili pelagijanizaciji kršćanske vjere. „Radi se o tomu da se kršćanska vjera više ne shvaća kao radikalna novost, kao novi Božji zahvat u povijest, kao novo Božje djelovanje spram ljudske naravi. Ljudska je narav danas postala glavno mjerilo i kriterij samoga kršćanstva“. Izlaz iz takve krize može biti jedino „ponovno uzimanje ozbiljno samoga Boga, svijeta vrhunaravi protiv naturalizirane vjere, naturalizirane teologije. Kršćanski život nije rezultat ili razvoj već postojećih snaga, nego zahvaćenost nečim što dolazi izvana, a to je sam Bog“.

Nadalje je ukazao na nestanak molitvenoga života iz područja teologije. Podsjetio je da je velika teologija, napose teologija 19. stoljeća i teologija između dvaju svjetskih ratova, izrasla iz molitvenoga života. „Ona se pojavila na mjestima ozbiljne molitve, osobne i zajedničke, liturgije.

Izrasla je iz rigorizma kršćanske vjere. Zato je ona bila tako moćna i snažna, nadahnjujuća. I kako su teolozi prestajali moliti, tako je teologija postajala sve siromašnijom“, ustvrdio je. Stoga izlaz iz bijednoga stanja teologije mora biti ponovno ozbiljan molitveni život, kao i liturgijski život teologa, ali i svih vjernika. Kako kršćanstvo nije naturalna religija, ona zahtijeva nadilaženje samoga sebe, svojega prirodnog postojanja, a to se događa upravo u molitvi i liturgiji, podsjetio je predavač.

Kao jedan od razloga bijednoga stanja teologije istaknuo je i njezinu laicizaciju. Podsjetio je kako se danas teologija zbog raznih razloga, negdje i pastoralnog karaktera prepušta vjernicima laicima. Upozorio je kako je negdje dolazi do izražaja i određena naivnost Crkve, jer se smatra da će Crkva postati otvorenijom, razumljivijom, demokratičnijom, da će se uvođenjem laika u mnoge nekoć kleričke službe samim time poboljšati život Crkve. „No danas, umjesto klerikalizacije Crkve svjedoci smo sve veće laicizacije Crkve, a tako i teologije. Teologija se po toj laicizaciji nužno gubi, postaje laičkom, naturalnom, jer vjernici laici po svojem načinu življenja žive ovosvjetski, njihov je poziv da Božju riječ primaju od hijerarhije, da ju kao takvu žive i donose u svijet, u sva područja ovoga svijeta“. Teologija će se moći ponovno obnoviti i postati istinskom teologijom: unutar ozračja gdje se teologija neće studirati zbog zanimanja; unutar ozračja u kojemu se žive evanđeoski savjeti; unutar ozračja svete kršćanske ludosti koja podrazumijeva potpunu, marijansku predanost za Krista, posvijestio je predavač.

U drugom dijelu predavanja dr. Raguž je govorio o ulozi teologije za kulturu dijaloga i pomirenja u hrvatskom društvu. S gledišta kršćanske vjere, nema dijaloga i pomirenja tamo gdje nema uopće svijesti o grijehu, tamo gdje čovjek nije spreman priznati grijehe i pokajati se za njih. Nema kulture dijaloga i pomirenja bez milosti, bez sposobnosti za pozitivnost. „Teologija treba stvoriti ozračje u kojemu će se Crkva osloboditi alternative koja danas, čini se, isključivo vlada u hrvatskom društvu: tko je ljevičar, liberalan, tko čini odmak od nacionalnoga, nužno mora biti protiv Crkve. Ili, također obratno, tko je desničar, tko zastupa konzervativne političke stavove, taj nužno ima i želi potporu od Crkve. Imajući u vidu ono vrhunaravno ozračje teologije i Crkve, mišljenja smo da u Crkvi treba biti takvo ozračje u kojem će vladati neka vrsta svete ravnodušnosti spram lijevih i desnih, koja proizlazi iz vlastitoga poslanja Crkve, a ono podrazumijeva da Crkva treba biti prvenstveno Kristova, da se prvenstveno treba baviti Kristom, a ne ovozemaljskim stvarnostima. Spram lijevih i desnih, spram cijeloga društvenoga i političkoga sustava, Crkva treba biti uvijek ona koja će društvu stalno nuditi istodobno i konzervativnost i revoluciju. Ili, drukčije rečeno, katolik u društvu nikad ne djeluje jednostrano, jednoznačno, njegovo se djelovanje uvijek kreće u kršćanskim paradoksima“.

U svom poniznom djelovanju Crkva se snažnom antikleričkom i liberalnom tradicijom treba ophoditi bez nekakva nostalgičnog očekivanja, a onda i često agresivnoga forsiranja tobože prirodnoga savezništva hrvatske nacije i Katoličke Crkve, savezništva hrvatskoga društva i Crkve i njezina nauka. Teologija treba uvijek iznova podsjećati Crkvu da se vjera ne može dokazati, ona ne počiva na dokazima. To znači da se crkveni nauk ne smije i ne treba agresivno i grčevito dokazivati. Zapravo, to agresivno i grčevito dokazivanje samo je dokaz da to nije navještaj u Kristovu duhu. U nemirno društvo Crkva je pozvana unositi Kristov mir. To je mir koji dolazi od Boga koji se objavio u Isusu Kristu, to je mir vrhunaravi, mir odozgo, mir koji čovjek ne može sam proizvesti nego treba primiti kao dar.

To je mir koji donosi nemir, jer zahtijeva obraćenje, promjenu vlastitoga života. To je također mir koji nema potrebe za vidljivom spektakularnošću, mir koji ne buči po ulicama ovoga svijeta. To je mir koji nevidljivo i nenametljivo djeluje, on iznutra mijenja čovjeka, cijelo društvo: i lijeve i desne, i staro i mlado, i veliko i malo. Crkva naviješta Kristov mir, ali uvijek u znaku križa, zaključio je dr. Raguž.

Euharistijsko slavlje u sjemenišnoj crkvi Presvetog Srca Isusova na zagrebačkoj Šalati u koncelecijaciji v.d. dekana Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. Tončija Matulića i rektora Međubiskupijskog sjemeništa vlč. Matije Pavlakovića, te svećenika sudionika Tjedna predvodio je šibenski biskup Tomislav Rogić.

Pokop fr. Nikole Dugandžića

Split, 25.1.2017. (IKA) - Na splitskom groblju Lovrinac pokopan je 25. siječnja dominikanac - svećenik fr. Nikola Dugandžić. Sprovodne obrede vodio je fr. Jozo Čirko, župnik dominikanske župe Gospe od Ružarija, a prigodnu homiliju uputio je fr. Luka Prcela, prior samostana koji je govorio o njegovim posljednjim danima ovozemnog života. Ukazao je i na njegove redovničke i ljudske kvalitete te predanu ljubav. Na kraju, zahvalio je svima koji su bili uz fr. Nikolu posljednjih mjeseci teške bolesti koju je on strpljivo podnosio.

Misu zadušnicu u dominikanskoj samostanskoj crkvi u Splitu predvodio je provincijal Hrvatske dominikanske provincije fr. Slavko Slišković, koji je na početku propovijedi rekao kako danas nismo ovdje zato što je fr. Nikola umro, nego zato što je živio, a vjerujemo da i dalje živi te se želimo moliti za njega i s njim biti molitveno povezani. Ukratko je govorio o njegovu redovničkom pozivu, zavjetima, svećeničkom ređenju i odlasku na Američki kontinent, u Chicago, u kojemu je djelovao do povratka u Hrvatsku. U sklopu Misije pokrenuo je hrvatsku subotnju školu, tamburaški zbor, crkveni zbor, nogometni klub „Leteći anđeli“, a osobit angažman bio je tijekom Domovinskoga rata kada je organizirao prikupljanje novčanih i materijalnih sredstava za Domovinu.

Provincijal je podsjetio kako se pokojnik nakon dolaska u Sjedinjene Američke Države prvi puta vratio u Hrvatsku 1991. godine u tijeku demokratskih promjena i nakon toga redovito dolazio na odmor. Nakon više pokušaja da mu se nađe zamjena kako bi se i trajno vratio iz tuđine 2006. godine dolazi u dominikanski samostan u Split gdje je između ostaloga obnašao službu superiora, priora, knjižničara i arhivara, a na razini Provincije bio je član Provincijskoga vijeća. Svoj životni put fr. Nikola je opisao u autobiografskom djelu „Ovo nije priča. Od Karlovca do Michigana i natrag“ koje je objavio 2009. godine.

Uz fr. Nikoline sestre Radojku i Vidu; braću Marijana i Ivana, rodbinu i vjernike povezane s dominikanskim samostanom u Splitu na pogrebu su bila brojna braća dominikanci iz Splita, Zagreba, Bola na Braču, Starog Grada na Hvaru, Gruža i Dubrovnika. Sestre dominikanke iz Korčule, Dubrovnika, Splita, Šibenika i Zagreba predvodila je s. Katarina Maglica. Fr. Nikolu su ispratili i drugi redovnici i dijecezanski svećenici, izvijestio je portal hrvatskih dominikanaca.

Theologia Diacovensis

Zagreb, 25.1.2017. (IKA/TU) - Pod nazivom Theologia Diacovensis, ove su se godine prvi put tijekom Teološko-pastoralnog tjedna na Šalati u Zagrebu, od 24. do 26. siječnja, ponudila sva crkvena izdanja iz Đakovačko-osječke nadbiskupije. U zajedničkom dogovoru prof. dr. Ivica Raguža, dekana KBF-a u Đakovu, i doc. dr. Borisa Vulića, urednika Vjesnika, odlučeno je da se na jednome mjestu ponude i predstave razna vrijedna i važna izdanja, dosad ipak nedovoljno zapažena. Tako su se na istome mjestu našla izdanja Nadbiskupskog ordinarijata u Đakovu, Vjesnika Đakovačko-osječke nadbiskupije i Srijemske biskupije, Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu, odnosno izdanja biblioteke Diacovensia i istoimenoga znanstvenog časopisa, te knjige koje je objavio Institut za novu evangelizaciju "Sv. Ivan Pavao II." u Osijeku, kao i djela iz teološkog niza Panni, vlastite naklade dekana Raguža. Za tu su prigodu tiskani i promidžbeni materijali te zakupljeno veće prodajno mjesto, za koje su se pobrinuli vlč. Stjepan Maroslavac, administrator Vjesnika, i Željko Filajdić, apsolvent KBF-a u Đakovu. Sudeći prema zapaženosti i posjećenosti toga štanda, za očekivati je da će se zajednička prezentacija nastaviti i ubuduće, kako za vrijeme TPT-a u Zagrebu, tako i u drugim prigodama.

Priopćenje s Izvanrednoga plenarnog zasjedanja HBK

Zagreb, 25.1.2017. (IKA) - Izvanredno plenarno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije pod predsjedanjem mons. Želimira Puljića održano je u srijedu 25. siječnja u sjedištu HBK u Zagrebu.

Na zasjedanju je bilo govora o sustavnom pastoralnom djelovanju i zauzimanju za život od začeca do prirodne smrti. Predsjednik Vijeća HBK za život i obitelj mons. Mate Uzinić izvijestio je biskupe o susretu s udrugama koje se u svojim aktivnostima zauzimaju za ljudski život. Biskupi podržavaju rad svih udruga koje se svojim djelovanjem, svaka na svoj način, zalažu za život od začeca do naravne smrti. Pozivaju ih da međusobno surađuju u zauzimanju za vrijednosti života i evanđelja.

Biskupi su glavni dio zasjedanja posvetili pitanjima vezanima uz preustroj i reorganizaciju Tajništva Hrvatske biskupske konferencije. U tom su vidu prema Statutu i novom Pravilniku HBK rasporedili službe u Tajništvu HBK: za novog generalnog tajnika HBK izabran je mons. Petar Palić, svećenik Dubrovačke biskupije, za ekonoma HBK (ta služba više neće biti povezana sa službom generalnog tajnika) izabran je mons. Enco Rodinis, svećenik Krčke biskupije, koji je i voditelj Financijskog ureda HBK. On će i nadalje obnašati službu ravnatelja Središnje ustanove za uzdržavanje klera i drugih crkvenih službenika, a do daljnjega bit će i vršitelj dužnosti ravnatelja Informativne katoličke agencije i pročelnika Centra za promicanje socijalnog nauka Crkve.

Mons. Fabijan Svalina, svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije, nastavlja obnašati službu ravnatelja Hrvatskoga Caritasa, a izabran je za koordinatore preseljenja Hrvatskoga katoličkog radija i Informativne katoličke agencije te za koordinatore preustroja ustanova koje ulaze u Hrvatsku katoličku mrežu.

Ukop fra Serafina Sabola

Rijeka, 26.1.2017. (IKA) - U franjevačkoj grobnici na Groblju Trsat pokopan je 26. siječnja fra Serafin Sabol, ugledni franjevac i nekadašnji gvardijan Trsatskog svetišta. Prije pogrebnog obreda koji je predvodio riječki nadbiskup Ivan Devčić, u Auli pape Ivana Pavla II. na Trsatu održan je komemorativni skup. U pismu sućuti zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić između ostaloga je istaknuo da je fra Serafin znao da je vjera bez djela mrtva te je u franjevačkoj jednostavnosti i ljudskoj domišljatosti nastojao zauzeto svjedočiti Božju dobrotu i milosrđe.

Čuvar Svetišta i gvardijan franjevačkog samostana na Trsatu fra Antun Jesenović za fra Serafina je kazao da je bio franjevac koji nije mogao živjeti zatvoren u zdanju samostana, nego je neprestano obilazio ljude, sklapao poznanstva uz iskren osmijeh i optimizam. U svakom čovjeku znao je pronaći nešto dobro, želio je doprijeti do svih, te nikad nije za sebe koristio poznanstva, nego ponajprije za Svetište. Kao franjevac i svećenik djelovao je u više gradova u Hrvatskoj, ali su mu Trsat i Rijeka najviše prirasli srcu te su tu njegove organizacijske sposobnosti najbolje došle do izražaja. Veselio se proslavi 650. obljetnice dolaska slike Majke Milosti na Trsat, a naj sretniji je bio kada se uređivao Perivoj i gradila Aula pape Ivana Pavla II. Posebna ljubav bili su mu pjevači, članovi zbora Svetišta s kojima je rado pjevao, rekao je fra Antun Jesenović. Na kraju je zahvalio liječnicima i medicinskom osoblju te osoblju hospicija koje je skrbrilo o fra Serafinu.

Od fra Serafina oprostio se riječki nadbiskup, rekavši kako će ga se pamtili po njegovim djelima, njegovoj vedrini, po ljubavi prema tom Svetištu i djelima koje je tu ostvario, po otvorenosti prema svakom čovjeku. „Dragi Serafine, hvala Ti za sav Tvoj trud koji si uložio u duhovni preporod Trsatskog svetišta, riječke Crkve i cijelog našeg kraja. Nazvan si Serafinom Trsatskim, ali bio si i Serafin Riječki, bio si preporoditelj, bio si nemirni duh koji nije dopuštao da se uspavamo, da se mirimo sa 'status quo', nego si poticao sve, i ljude Crkve i ljude javnog života, da idemo dalje, naprijed, da se ne mirimo s postojećim, jer si znao i osjećao da možemo više i bolje. Nadahnuće za to nalazio si u Mariji, Gospi Trsatskoj, čije je životno geslo bilo: 'Evo službenice, Gospodnje'. To je bilo i Tvoje geslo, jer si se poput nje trudio biti 'sluga Boga i ljudi.'"

Oproštajnu riječ uputio je provincijal Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Ilija Vrdoljak. Kada je ostao bez vida, fra Serafin je rekao da čovjek ne gleda očima, nego srcem. On je uvijek gledao srcem i njime otkrivao dobrotu drugih, rekao je provincijal. Gradonačelnik Rijeke Vojko Obersnel podsjetio je da je fra Serafin Sabol bio izvrstan organizator, motivator i okupljatelj. Volio je Rijeku i Rijeka se s tugom i zahvalnošću oprašta od njega. Trsatsko svetište učinio je ne samo centrom vjerskog turizma, nego i centrom kulturnih zbivanja. Bio je bio vizionar i jedna od ključnih osoba u organizaciji posjeta pape Ivana Pavla II. Rijeci i Hrvatskoj 2003. godine. Čovjek s mnogo talenata i darova, a svima se koristio za druge i za zajednicu, rekao je Obersnel. Dodao je kako su ga u šali zvali 'ročelnikom za vjerska pitanja' što je on s radošću prihvaćao te da je bio za Rijeku pravi čovjek na pravom mjestu. Vezala nas je ljubav prema gradu i iskreno prijateljstvo. Ponosan sam što sam bio njegov prijatelj i dijelio dio njegova životnog puta, rekao je Obersnel. Oproštajnu riječ uputio je i primorsko-goranski župan Zlatko Komadina kazavši da je fra Serafina krasila jednostavnost i toplina. Ugledom koji je imao u crkvenoj zajednici i organizacijskim sposobnostima tijekom boravka pape Ivana Pavla II. u Rijeci izborio je potvrdu važnosti Trsata, njegova

duhovnoga i kulturnog identiteta, istaknuo je župan Komadina.

Do posljednjeg počivališta fra Serafina je u procesiji od kipa „Trsatski hodočasnik" koji je, zahvaljujući njemu postavljen ispred trsatske bazilike, do Groblja Trsat ispratilo više od tisuću građana. Pogrebni obred predvodio je nadbiskup Devčić u zajedništvu s bjelovarsko-križevačkim biskupom Vjekoslavom Huzjakom te umirovljenim krčkim biskupom Valterom Županom, koji je uputio prigodnu riječ. Od fra Serafina se oprostio fra Emanuel Hoško koji je s njim proveo više od 30 godina na Trsatu. „Nije bio svećenik tradicionalist već svećenik po mjeri Drugoga vatikanskog koncila, pristupačan svakome. Nije čekao ljude iza crkvenog praga, već ih je tražio i u gostionici. Primio je brojna priznanja. Među ostalima i nagradu za životno djelo Primorsko-goranske županije s naglašenom izjavom da mu se dodjeljuje 'za izniman doprinos religijskom, duhovnom, kulturnom i civilizacijskom značenju Trsatskog svetišta u cjelini'. Fra Serafina je u njegovoj nesvakidašnjoj radinosti zaustavila bolest u 71. godini života. Rastajemo se s njime, ali ne smijemo zaboraviti da je sav pripadao svetištu Gospe Trsatske, trsatskim hodočasnici, Trsatu, Rijeci, Primorju i svima nama. Sad pripada vječnosti, a nama je ostavio mnogo toga u čemu nam je bio i ostao uzor. Hvala mu. U nečem ga trebamo slijediti." Po završetku pogreba, u bazilici Majke Božje Trsatske služena je misa zadušnica. Od fra Serafina, uz članove obitelji, rodbinu, prijatelje i mnogobrojne svećenike i franjevce, došli su se oprostiti predsjednica Republike Hrvatske Kolinda Grabar-Kitarović te aktualni i bivši predstavnici državne vlasti kao i ljudi iz javnog društvenog i političkog života.

Fra Serafin Sabol umro je u riječkom hospiciju u subotu 21. siječnja u 20.50 sati, u 71. godini života, 54. redovništva i 45. svećeništva. Rođen 30. kolovoza 1946. godine u Ivanovcu kod Čakovca, s krsnim imenom Franjo, Primorje je smatrao svojim domom, a zbog svojega je vedrog duha i silne pozitivne energije bio izuzetno omiljen i poštovan.

Nakon franjevačkog sjemeništa, u kolovozu 1963. stupio je u novicijat Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda u Cerniku kod Nove Gradiške, a sljedeće godine položio je prve privremene zavjete. Svečane zavjete položio je 8. prosinca 1969. godine u Vukovaru. Pastoralno djelovanje započeo je već kao student u Zagrebu, gdje je bio vjeroučitelj za osnovnoškolsku djecu. U Zagrebu je 25. lipnja 1972. i zaređen za svećenika. Kao svećenik djelovao je u Virovitici, na Trsatu, u riječkoj župi Vežica, a zatim u zagrebačkom Sigetu gdje je 1981. imenovan i gvardijanom. Ondje je otada i voditelj izgradnje crkve. Od 1987. do 1990. bio je vikar i ekonom samostana u Požegi, da bi od 1990., pa do kraja svoga životnoga vijeka služio na Trsatu, najprije kao vikar, ekonom, ispovjednik, potom, od 1993. do 2002., kao gvardijan i čuvar Svetišta, a od 2002. kao ekonom trsatskoga samostana. Radio je na uređenju Svetišta, najprije prostora samostanske riznice, a potom i parka oko crkve i samostana koji je pretvoren u Marijin perivoj. Fra Serafin je s osobitom zauzetošću i radošću pripremao pohode sv. pape Ivana Pavla II. Hrvatskoj, od onoga prvoga 1994. godine, do onoga stotog papina putovanja izvan Italije, kad je u lipnju 2003. boravio u Rijeci i posjetio Trsat te molio pred čudotvornom slikom Majke Milosti. Osobito odan ovome papi, fra Serafin je zaslužan što je neposredno nakon papine smrti na Trsatu podignut spomenik sv. Ivanu Pavlu II. "Trsatski hodočasnik".

Osim toga, njegovim je zalaganjem izgrađen i trsatski pastoralni centar Aula pape Ivana Pavla II., čiji je arhitekt dobio nagradu "Viktor Kovačić" za najbolje arhitektonsko ostvarenje u 2008. godini. Fra Serafin je dobitnik više

državnih nagrada i priznanja, među kojima je i Nagrada grada Rijeke. Dana 14. travnja 2015. godine dobio je nagradu Primorsko-goranske županije za životno djelo, a tom je prilikom izrazio radost što su županijski vijećnici u njemu prepoznali darove kojima ga je Bog obogatio te je dodao: "Tim darovima poslužio sam se za dobro Svetišta, grada, županije i domovine Hrvatske. Ja sam samo iskoristio te darove i sposobnosti da otkrijem dobrotu i ljubav u mnogima koji su mi omogućili da sve ovo učinim."

Predavanja trećega dana 57. teološko-pastoralnog tjedna Zagreb, 26.1.2017. (IKA) – Posljednjega dana 57. teološko-pastoralnog tjedna u organizaciji Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta s temom „Podijeljenosti u hrvatskom društvu: mogući uzroci i posljedice“ održao je 26. siječnja u Međubiskupijskom sjemeništu na zagrebačkoj Šalati prof. dr. Josip Baloban o temi „Pastoralni djelatnik u službi dijaloga i pomirenja“. Polazeći od teze kako je Isus Nazarećanin istinski promicatelj dijaloga, pomirenja i donositelj oprostjenja čovjeku i svijetu, predavač je istaknuo kako za Isusa s jedne strane nema apstraktnog čovjeka, a jednako tako nema ni nevažnog susreta. Kada Isus govori o dijalogu, pomirenju i oprostjenju, on se koristi s dva pastoralna modela. Prvi se očituje u susretu s konkretnim čovjekom ili konkretnim ljudima, a drugi je slušateljima blizak i prepoznatljiv u Isusovim prisposobama iz konkretnog života upravo onih koji Isusa slušaju i slijede ga. U predavanju se nadalje dr. Baloban osvrnuo na Koncilsku baštinu o dijalogu i pomirenju u svijetu. Za razliku od prijašnjih koncila tijekom povijesne Kristove Crkve, Drugi vatikanski koncil insistira na razgovoru-dijalogu, prije svega unutar same Crkve, ali i s konkretnim čovjekom, sa svijetom u kojem Katolička Crkva egzistira i djeluje, s drugim kršćanskim Crkvama, s drugim religijama svijeta, štoviše i sa svima koji tvrde da ne vjeruju i da ih religiozno ne zanima. Koncilaska baština iznjedrila je iznimnu zauzetost Katoličke Crkve za promicanje mira u svijetu, za prestanak ratnih sukoba, a posebno za uklanjanje (pred)uvjeta i razloga, koji generiraju ratne sukobe i ratove, te tako unose nemir, neprijateljstvo na manjoj, lokalnoj, ali i na globalnoj razini svijeta. U tom je vidu predavač ukazao na više koncilskih dokumenata, te na crkveno učiteljstvo uopće, koji dotiču teme dijaloga i pomirenja. Posebno se zaustavio na učenju pape Ivana Pavla II. koje polazi od toga da je za Kristovu povijesnu Crkvu dijalog s jedne strane sredstvo, a s druge strane način, tj. model njezinog pastoralnog djelovanja. Podsjetio je i na Papinu sintagmu o pastoralnom dijalogu.

Spomenuo se promišljanja hrvatskih teologa Vjekoslava Bajsića i Tomislava Šagi Bunića o dijalogu. Dotaknuo se i teme ustrajanja pape Franje na dijalogu, pomirenju i oprostjenju „ad intra“ i „ad extra“ Drugoga vatikanskog koncila i u kontinuitetu crkvenog pokoncilskog učiteljstva zagovara i promiče svestrani dijalog, bezuvjetno pomirenje i oprostjenje polazeći od konkretnog povijesnog čovjeka na zemlji i milosrdnog Isusova Oca na nebu, posebno ističući zadaću povijesne Kristove Crkve koja tješi, hrabri i liječi, a ne moralizira i ne osuđuje. Ta Crkva je uvijek Crkva otvorenih vrata, koja poput oca čeka rasipnog sina.

Govoreći o hrvatskim pastoralnim djelatnicima u (ne)practiciranju dijaloga, pomirenja i oprostjenja u Crkvi i svijetu upozorio je kako oni uz naviještanje Radosne vijesti, "nemaju drugog puta doli da budu tvorc i promicatelji dijaloga, pomirenja i oprostjenja kako u crkvenim zajednicama tako i u školi, u hrvatskoj javnosti i u hrvatskom društvu u cjelini." Pri tome "neponovljivi im je

uzor Isus iz Nazareta, smjerokaz Drugi vatikanski koncil, a posebni poticaj rimski biskup papa Franjo." Prema Balobanovim riječima, važno je da dušobrižnik bude ljudski smion, osobno siguran u sebe, da je tražitelj istine, te uvijek raspoložen za dijalog, a ne za polemiku. Pastoralni djelatnik uvažava svojevrstni demokratski princip unutar svoje Crkve, ali i svoje župe, temeljen na isusovskoj paradigmi dijaloga, koji uključuje model dijaloga u susretu s pojedinim konkretnim čovjekom (ili konkretnim ljudima), ali i drugi model dijaloga, pomirenja i opraštanja koji je Isus zorno i neponovljivo, a opet upečatljivo iznio u svojim prisposobama, koje se i danas mogu aktualno primijeniti na tisuće slučajeva." Polazeći od činjenice da su svi adresati i sugovornici u dijalogu, pastoralni djelatnik je odjednom pozvan na dijalog sa svima. U procesu dijaloga, pomirenja i opraštanja pastoralni djelatnik ponaša se sukladno Isusovoj prisposobi o milosrdnom Ocu. To znači da se pastoralni djelatnik nikada ne smije postaviti navijački, tj. biti više za mlađeg ili više za starijeg sina de facto i metaforički. "Za njega je bolje biti na strani Oca kojeg on kao dušobrižnik naviješta i svjedoči", zaključio je dr. Josip Baloban.

Predavanje „Vjeronauk u školi u službi dijaloga i pomirenja u hrvatskom društvu“ održala je prof. dr. Ružica Razum. Prema njezinu mišljenju promicanje dijaloga i pomirenja jedno je od temeljnih ciljeva koje bi vjeronauk trebao ostvarivati u školi. Kada govorimo o dijalogu, mislimo na međureligijski dijalog, ekumenski dijalog, socijalni dijalog, dijalog sa župnom katehezom, s konkretnim čovjekom. Da bismo bili u dijalogu moramo biti osposobljeni za taj dijalog. Dijalog je jedna složena kompetencija. Da bi netko mogao dijalogizirati, on mora imati znanje o sugovorniku, o temi, i mora imati vještine upravljanja tim složenim situacijama. To znači da je dijaloška kompetencija sinteza i intelektualnoga i moralnoga, i duhovnoga i emocionalnoga. Najsigurniji put kojim se može ostvariti dugoročna i kvalitetna promjena stavova i ponašanja je put odgoja, istaknula je dr. Razum. Odgoj se našao pred izazovom od središnje važnosti za sadašnjost i za budućnost: omogućiti suživot različitosti i promicati dijalog u korist miroljubivog društva, a tu je velika uloga vjeronaučne nastave koja bi trebala pomoći cjelokupnom odgojno-obrazovnom sustavu u toj dimenziji: odgajati mladog čovjeka za duhovne vrednote. Čini se da je opredjeljenje za odgoj za dijalog i pomirenje, želimo li miran suživot, jedini moguć izbor. Ta opcija ima jasan teološki, antropološki i pedagoški temelj. Već sam čin Božjega stvaranja objavljuje nam istinu o čovjeku i njegovu dostojanstvu. Cijelo je, naime, čovječanstvo izišlo iz Božje ruke kao velika Božja obitelj: „Bog je stvorio ljude ne da žive pojedinačno nego da oblikuju društveno jedinstvo“ (GS, br. 32). Razvoj čovjeka i razvoj društva ovisi o priznanju kako smo svi članovi jedne velike ljudske obitelji koja je pozvana surađivati u istinskome zajedništvu. U promišljanju o međukulturalnome dijalogu polazi se od konkretne osobe koja treba biti postavljena u temelje odgojnoobrazovnih modela i odgojnoobrazovne prakse. Taj zahtjev osobito je aktualan zbog različitih ideologija prošloga i sadašnjeg stoljeća zatvorenih Transcendenciji i istinskome dobru čovjeka. Posebno važan doprinos međukulturalnome dijalogu može i treba dati religija. Postalo je naime očito koliko je snažan religijski aspekt u definiranju vlastitoga identiteta unutar snažnog globalizacijskog procesa koji je na djelu. Stoga kršćanski odgojitelji imaju veliku odgovornost, naglasila je dr. Razum. I vjeronauk mora biti dijaloški strukturiran i dijaloški raspoložen. To znači da bi vjeronauk trebao ostvarivati dijalog i to ponajprije sa školskim odgojno-obrazovnim ozračjem. Trebao bi promicati interdisciplinarnost, jer želi li biti prihvaćen i naći svoje

pravo mjesto u tom školskom prostoru on mora s njim dijalogizirati. Iako vjeronauk ima svoj metodološki i sadržajni identitet, on nije otok da je odvojen od drugoga znanja. Stoga vjeronaučni sadržaji moraju ući u dijalog sa sadržajima drugih predmeta. U suprotnome, ono što mi prenosimo bit će getoizirano, a mi ćemo biti krivi i odgovorni za tu getoizaciju, ustvrdila je dr. Razum, te dodala „vjeronaučni sadržaji bi trebali biti interpretacijski ključ za razumijevanje ne samo religijskih sadržaja, nego i za razumijevanje cjelokupne stvarnosti. Zato je važno da promičemo dimenziju sučeljavanja s drugim znanjima, a ne izoliranje". U završnom dijelu dr. Razum naglasila je kako vjeronaučna nastava mora biti područje u kojem učenici slobodno izražavaju svoja promišljanja, svoje stavove, svoja neslaganja. On mora biti prostor razgovora, sučeljavanja, dijaloga.

Ako uzmemo u obzir Isusove riječi „Kome je mnogo dano, od toga će se mnogo iskati; kome je mnogo povjereno, više će se od njega iskati" onda treba reći: ako smo blagoslovljeni znanjem, motivacijom, talentima od nas se očekuje ne da to zadržimo za sebe i da to znanje držimo besplodnim, već da te talente umnožimo i proširimo. Kad promišljamo o dijalogu i pomirenju, kršćanima je Isusov model dijaloga i pomirenja temeljno nadahnuće njihova znanja i motivacije. Stoga želimo li nasljedovati Isusov model u odnosu na drugoga onda to svakako trebamo u duhu poštovanja i pozornosti prema svakoj osobi bez obzira kojoj skupini, narodu, ekonomskom statusu pripada, zaključila je dr. Razum.

Posljednje u nizu predavanja ovogodišnjega 57. teološko-pastoralnog tjedna održao je prof. dr. Stjepan Baloban. Uvodeći u temu „Teološko-socijalni govor Crkve u Hrvatskoj u stvaranju kulture dijaloga i pomirenja" posvijestio je kako su veliki postkoncilski pape, od Pavla VI., preko Ivana Pavla II., do Benedikta XVI. i pape Franje dali iznimno važan doprinos stvaranju socijalnog govora Crkve, to jest načina kako izvornu evanđeosku poruku prenijeti u konkretne društvene okolnosti. Tako se postupno oblikovao postkoncilski socijalni nauk kao socijalni govor Crkve suvremenom čovjeku čiji život se ne samo brzo mijenja nego se uvelike promijenio.

Riječ je o socijalnom odnosno teološko-socijalnom govoru Crkve kojim Katolička Crkva daje svoj doprinos izgradnji svijeta i društva u kojima njezini članovi žive. Po takvom socijalnom govoru Crkva ulazi kompetentno u raspravu sa svijetom, a hrvatska Crkva u raspravu o svim bitnim pitanjima razvoja hrvatskoga društva, pojasnio je.

Odgovarajući na pitanje kakav je socijalni odnosno teološko-socijalni govor Crkve u Hrvatskoj u današnjem vremenu, podsjetio je da iz općenitoga poznavanja crkveno-društvenih prilika u Hrvatskoj od demokratskih promjena 1990. do novijeg vremena moglo bi se navesti sljedeće oblike govora (biskupa, svećenika, teologa) koje je Crkva u Hrvatskoj prakticirala u odnosu na hrvatsko društvo: teološko-duhovni govor Crkve koji podsjeća na vrijeme prije Drugoga vatikanskog koncila (i na vrijeme komunizma), kada se glavni naglasak stavljao na poznatu poruku „Spasi dušu svoju!"; društveno-politički govor Crkve koji je rječnikom ali i sadržajem sličan drugim civilnim čimbenicima, a s crkvene strane nastoji dati doprinos općem dobru, počevši od Domovinskog rata i poratnoga vremena preko brige za nacionalne interese i očuvanje hrvatske kulture do brige za konkretnoga čovjeka koji je na ovaj ili onaj način oštećen ili u svojem dostojanstvu ugrožen; sociološki govor Crkve koji se gubi u sociološkim podacima i analizama a bez teološko-crkvene pozadine i poruke te je kao takav izložen opasnosti da ga se u javnom diskursu svrstava na ovu ili onu političku

ili svjetonazorsku opciju; teološko-socijalni govor ili socijalni govor Crkve koji pokušava evanđeosku poruku prenijeti na konkretne prilike osobnoga, obiteljskoga i društvenoga života u Hrvatskoj. Takav govor je na osobit način stvarao i oblikovao sveti Ivan Pavao II. Naglašavajući kako se od spomenutih vrsta crkvenoga govora u hrvatskoj javnosti, i društvenoj i crkvenoj, i danas najviše očekuje od socijalnog govora Crkve, pojasnio je i razlog. „Zbog toga jer su hrvatski građani velikim dijelom izgubili povjerenje u političare i općenito 'glavne sudionike društveno-političkih zbivanja' a situacija u Europi i u svijetu se naglo pogoršala. Od Crkve, kao stožerne institucije u povijesti hrvatskoga naroda, očekuje se da i u ovom sve više podijeljenom hrvatskom društvu i narodu, bude čimbenik dijaloga i pomirenja. To je pak moguće takvim crkvenim govorom koji će biti istodobno razumljiv i prihvatljiv svim ljudima dobre volje u Hrvatskoj".

Predavač je ustvrdio kako u odnosu na zbivanja u hrvatskom društvu utjecaj crkvenih službenika na život u društvu „rapidno" slabi. To je na različite načine vidljivo prvenstveno u hrvatskim medijima: sve je manje prisutno u civilnim medijima ono što govore ili javno iznose hrvatski biskupi, teolozi, pojedina tijela HBK; i među katolicima, vjernicima, sve se manje govori i raspravlja o tome što „su rekli biskupi" ili ovaj ili onaj crkveni djelatnik; u javnom životu sve se manje uvažava što o ovoj ili onoj važnoj javnoj stvari ili pitanju od nacionalnog značaja misli bilo službena Crkva u Hrvatskoj, bilo ovaj ili onaj biskup ili pak teolog. Osim toga, sve je slabiji utjecaj teologa i teologije u akademskim krugovima, posebno unutar sveučilišne zajednice i kulturalnih krugova. No, nasuprot tomu, u hrvatskom društvu se i dalje raspravlja o utjecaju Crkve na funkcioniranje društva. Baloban je upozorio da su „ulogu tumačenja vjerskoga, crkvenoga pa i teološkoga bilo da je riječ o odnosu Crkva – društvo i država, teologija i konkretni život čovjeka, bilo da je riječ o specifično crkvenim pitanjima (crkveni dokumenti, izjave Papa) u važnijim civilnim hrvatskim elektroničkim i pisanim medijima preuzeli 'novinari specijalisti' za crkvena pitanja u Hrvatskoj". Uz svo poštovanje prema novinarima, Baloban je mišljenja da oni ne mogu biti izvorni tumači određenog crkveno-teološkog pitanja ili pak dokumenta. „To je prije svega uloga teologa, i to teologa stručnjaka za pojedina crkveno-teološka pitanja".

U nastavku predavanja podsjetio je na ulogu crkvenih medija u kojima se pojavljuju uglavnom 'crkveni stručnjaci'. Uz prevladavajuće „teološko-crkvene sadržaje" značajan prostor se i u crkvenim medijima posvećuje društveno-političkim kao i crkveno-društvenim sadržajima. Crkveni službenici su po crkvenim medijima značajno prisutni u hrvatskoj javnosti, ali je stvarno pitanje koliko njihove poruke dopiru do hrvatskih građana? Puno rada, puno nastupa, puno crkvenih medijskih aktivnosti a „sve manje utjecaja" na stvarni život! Zašto? U crkvenim krugovima krivnja i odgovornost se uglavnom stavlja na „onu drugu stranu", na primatelje ili civilne medije koji prenose ili ne prenose poruke, na „neprijateljsko društveno okruženje", na organizirane civilne udruge. No, potrebno je pogledati „i u vlastito dvorište". Govoreći nadalje o crkvenom doprinosu kulturi dijaloga i pomirenja kao „povijesni kairos" u očuvanju vjerskoga i nacionalnog identiteta, Baloban ukazuje na evangelizacijski potencijal socijalnog nauka Crkve, odnosno na povezivanje vjere i javnoga života. Crkveni doprinos, crkveni socijalni doprinos izgradnji hrvatskoga društva ima svoje uporište u već oblikovnoj tradiciji socijalnog nauka Crkve, u kojoj se crkveno socijalno učenje pokazuje kao čimbenik spajanja različitih,

stvaranja ozračja dijaloga i pomirenja, naglasio je. „U ovom trenutku Crkva u Hrvatskoj može po svojem socijalnom govoru nuditi nadu s pokrićem. Pod tim vidom ukazujem na izvršne misli pape Franje iz Evangelii gaudium koje su i u Hrvatskoj „ostale nekako po strani“, a odnose se na temu dijaloga i pomirenja u društvu“.

Kako gajiti i, konačno, očuvati vjeru u brojčano malobrojnem hrvatskom narodu u vremenu nadiranja „sekularističkih ideologija“, i u vremenu kada se migracijama nacionalno i religijski mijenja karta Europe? Kako pridonijeti očuvanju nacionalnog identiteta u hrvatskom podijeljenom društvu u kojem se i oni koji se pozivaju na ekstremno hrvatsko i katoličko i oni bojovnici različitih boja i usmjerenja - koji svjesno ili nesvjesno žive u „bivšem mentalitetu kontaminiranom komunizmom“ - međusobno ne samo optužuju nego „ne mogu podnijeti“ niti zamisliti da bi mogli surađivati u izgradnji općega dobra odnosno boljega hrvatskoga društva u kojem ima mjesta za sve, i one s lijeva i one s desna, nanizao je pitanja, te u zaključku podsjetio da „u Hrvatskoj ima već više tisuća teološki obrazovanih vjernika laika, na hrvatskim teološkim učilištima uz zaređene osobe predaju vrsni teolozi vjernici laici. To je za Crkvu u Hrvatskoj i za hrvatsko društvo iznimno veliki potencijal. Imajmo povjerenja u teološki obrazovane vjernike laike, muškarce i žene, i pokušajmo zajedno s njima udahnuti „dušu“ razdijeljenom i ozbiljno uzdrmanom hrvatskom društvu. Kao čimbenik jedinstva u hrvatskom narodu današnja Crkva ima priliku, možda više nego u prošlosti, utjecati na oblikovanje hrvatskoga podijeljenog društva kako bi se ono postupno pretvaralo u uređeno društvo.“

Napretkov susret s novinarima u Zagrebu

O planovima i događanjima u 2017. godini te predstavljen novi broj „Hrvatskoga narodnog godišnjaka“

Zagreb, 26.1.2017. (IKA) - Hrvatsko kulturno društvo Napredak iz Sarajeva organiziralo je godišnji susret s novinarima i predstavnicima kulturnih ustanova u četvrtak 26. siječnja u Napretkovom kulturnom centru u Zagrebu na kojem su izvijestili o planovima i događanjima u 2017. godini te predstavili novi broj "Hrvatskog narodnog godišnjaka". Na susretu su govorili predsjednik HKD Napredak prof. dr. Franjo Topić, urednik Hrvatskog narodnog godišnjaka Franjo Bratić te novinar Goran Milić. Obraćajući se novinarima predsjednik dr. Franjo Topić istaknuo je ekumenizam i dijalog kao dvije važne ideje Napretka koje su ga održale tijekom stoljetne povijesti. "Pokazali smo kako se može biti Hrvat i da time nikoga ne izazivamo niti da to ikome smeta. Napredak postoji od 1902. Godine i hrvatski je i katolički. Imamo 27 godina, od obnove rada, potvrdu za to; mi se nikome ne dodvoravamo, ali nikoga ne izazivamo. Mnogi Hrvatsku gledaju bolje i ljepše radi 'Napretka'", kazao je dr. Topić ističući kako im je glavna zadaća biti u službi čovjeka, posebno mladih ljudi te izgrađivati bolje društvo. U glavnom gradu Bosne i Hercegovine, zemlje u kojoj se stalno forsiraju razlike, HKD Napredak ima čak 6000 članova, čulo se na susretu s novinarima, kao i brojke o dosadašnjim rezultatima: 65 podružnica u sedam svjetskih zemalja, 55 umjetničko-kulturnih skupina i sekcija, više od 9300 organiziranih kulturnih događaja i programa te gotovo 2900 podijeljenih studentskih stipendija i drugih potpora.

„Strateški je interes opstanak Hrvata u Bosni i Hercegovini. Naša je politika da nas bude što više, da što bolje živimo i da što bolje živimo s drugima, jer lako se svađati i kukati, no mi radimo s onime što imamo. Radimo i govorimo s pokrićem“,

kazao je dr. Topić i naglasio da „Napredak“ mnogo radi, ali se često nedovoljno o tome čuje.

O svojem doživljaju Hrvatskog kulturnog društva „Napredak“ govorio je novinar Goran Milić za koji je rekao da mu dugovječnost i rezultate donosi mirna i pristojna retorika koju HKD „Napredak“ njeguje. „Napredak“ i franjevci Bosne Srebrene su u daljnjem kontinuitetu čuvari kulture“, kazao je novinar Milić. Novi broj Hrvatskoga narodnog godišnjaka predstavio glavni urednik Franjo Bratić koji je kazao kako je prvi broj te tiskovine izašao prije stotinu godina, a do danas je ostalo glasilo i svjedok kulturnih i političkih događaja, kao i cjelokupne aktivnosti HKD „Napredak“.

Napretkov susret s novinarima vodio je i moderirao novinar i urednik Hrvatske radiotelevizije Neno Kužina.

Zatvoren 57. teološko-pastoralni tjedan

Zagreb, 26.1.2017. (IKA) – Plenarnom raspravom u četvrtak 26. siječnja u Međubiskupijskome sjemeništu na zagrebačkoj Šalati zaključen je 57. teološko-pastoralni tjedan o temi „Neophodnost dijaloga i pomirenja u hrvatskom društvu“.

Veliki kancelar Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić u zaključnoj riječi zahvalio je KBF-u na čelu s dr. Tončijem Matulićem za organizaciju i ovogodišnjeg TPT-a te predavačima i svim sudionicima Tjedna na sudjelovanju u programu. Zahvaljujemo Bogu za ovu prigodu redovitoga godišnjeg susreta, zahvaljujemo i za teme koje smo produbljivali ovih dana, rekao je kardinal. Osvrnuvši se na temu skupa, kardinal je istaknuo da su „upravo zahvaljujući događaju Drugoga vatikanskog koncila i dijalog i pomirenje u jednom posebnom svjetlu zasjali u našoj Katoličkoj Crkvi i postavljeni su kao put našega djelovanja i to djelovanja u pastoralu“. Bez te komponente dijaloga ne bi trebalo biti pastorala u ovom vremenu koncilске Crkve, rekao je. I pomirenje, mir je ono što Crkva treba stalno graditi, poručio je kardinal Bozanić. Obraćajući se svećenicima, potaknuo ih je da uvijek budu dijaloški otvoreni prema svima i da sve više otvaraju prostore da u njih ulaze ljudi koji traže Boga i zajedništvo s Bogom. Potrebno je da svi na mjestima gdje djelujemo budemo mirotvorci, da unosimo mir u naše konkretne sredine, u naše župne zajednice, širu zajednicu, tamo gdje radimo. To je naš zadatak i to je put našeg djelovanja, naše službe, svećeničke i kršćanske i to upravo u našem hrvatskom društvu. Potrebno je da budemo nositelji i promicatelji dijaloga, mira, poštenja. To od srca svima želim, poručio je kardinal Bozanić.

Osvrnuvši se na sadržaj predavanja i rasprava, v.d. dekana KBF-a u Zagrebu dr. Matulić istaknuo je da je iz predavanja u predavanje i iz rasprave u raspravu postajalo sve jasnije da dijalog i pomirenje nisu nešto izvanjskoga evanđelju i vjeri, da nisu prigodno povijesno ruho koje evanđelje i vjera mogu odjenuti, ali ne moraju ako ne žele, nego pripadaju samoj biti, samom nutarnjem ustrojstvu i životu evanđelja i vjere. Činjenica jest da u društveno-povijesnim uvjetima u kojima Crkva pokriva totalitet zbilje, tj. u uvjetima u kojima ne postoje realne razlike između Crkve i svjetovnoga društva, dijalog i pomirenje ne predstavljaju osobit izazov, jer dijalog pretpostavlja različitost i pluralnost, a pomirenje pretpostavlja svijest o grešnosti, konfliktnosti koji pogađaju društvo u cjelini. Jer ne postoji osobni grijeh koji ujedno ne bi bio i društveni grijeh. Zbog činjenice da je došlo do povijesnog raslojavanja gotovo totalne poistovjećenosti Crkve i svjetovnoga društva, na vidjelo su izbile razlike, ali i konflikti, nesporazumi, nerazumijevanja, pa čak i otvorena

neprijateljstva. Crkva je upravo na Drugome vatikanskom koncilu temeljito i sveobuhvatno osvijestila i posvijestila sebi da Crkva nije svijet pored svijeta, da ona nije društvo mimo svjetovnoga društva, ustanova iznad drugih ustanova, nego da je Crkva u svijetu kao njegovo svjetlo i nada, da je Crkva u društvu kao njegov kvasac i sol, da je Crkva samo vjerska ustanova poput grada na gori. Zbog toga zahtjev za dijalogom jest zahtjev izmijenjenih odnosa, ali upravo su izmijenjeni odnosi pomogli Crkvi da bolje upozna dubinu bogatstva, mudrosti i spoznanja evanđelja i vjere kojima pripada dijalog, koji svoju istinu, ljepotu i dobrotu posreduju dijalogom, koji zahtijevaju dijalog bezuvjetno. To beskrajno više vrijedi za pomirenje jer evanđelje i pomirenje su istoznačnice. Vjera i pomirenje stoje u odnosu uzroka i posljedice. Vjera omogućuje i stvara pomirenje, a pomirenje hrani vjeru, jača vjeru, vjeru čini vjerodostojnom i djelotvornom, istaknuo je dr. Matulić te je svečano proglasio zatvorenim ovogodišnji Teološko-pastoralni tjedan.

Sjednica Vijeća HBK za katolički odgoj i obrazovanje i ravnatelja katoličkih osnovnih i srednjih škola

Zagreb, 26.1.2017. (IKA) – Sjednica Vijeća HBK za katolički odgoj i obrazovanje i ravnatelja katoličkih osnovnih i srednjih škola u Republici Hrvatskoj, pod predsjedanjem predsjednika toga Vijeća požeškog biskupa Antuna Škvorčevića, održana je 26. siječnja u prostorijama Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu. Sjednica je započela molitvom, a potom je biskup Škvorčević pozdravio članove Vijeća, ravnatelje, predstojnike biskupijskih ureda za katoličke škole i voditeljicu Nacionalnog ureda HBK za katoličke škole i tajnicu Vijeća Ivanu Petrak, zahvalio im za trud i napor koji ulažu u djelovanje na području odgoja i obrazovanja u našoj domovini. Predstavio je glavnu temu susreta, a to je dokument Kongregacije za katolički odgoj i obrazovanje *Odgajati za međukulturni dijalog u katoličkoj školi*.

Dokument je predstavio prof. dr. Gordan Črpić, prorektor na Hrvatskome katoličkom sveučilištu. Dr. Črpić pojasnio je vrijeme pisanja toga dokumenta koji je bio u relativno mirnom razdoblju te smatra da bi se danas moglo puno toga nadodati. Dokument je podijeljen u pet poglavlja te je pojasnio važnost svakog, istaknuvši posebno peto poglavlje o doprinosu katoličke škole na tom području.

U drugom dijelu sjednice prof. dr. Ivica Raguž, dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Đakovu, uveo je članove Vijeća i ravnatelje u temu „Katoličke škole i visoka crkvena učilišta“. Izlaganje je započeo tekstom iz Poslanice Titu u kojem se govori o Milosti – Božjoj spasiteljici i odgojiteljici svih ljudi. Odgoj podrazumijeva ozračje o kojem je dr. Raguž govorio dalje u predavanju.

Na kraju sjednice je voditeljica Nacionalnog ureda HBK za katoličke škole Ivana Petrak predstavila nastojanja oko izgradnje identiteta katoličkih škola u sklopu provede Odredbi HBK o katoličkim osnovnim i srednjim školama. Istaknula je kako je na sjednici nazočno troje imenovanih predstojnika biskupijskih ureda za katoličke škole te izrazila nadu da će uskoro biti imenovani ostali predstojnici. Predstavljene su statutarne promjene, godišnja trajna formacija djelatnika te Odgojno-obrazovni projekt.

Sjednica je zaključena molitvom i zahvalom za održani susret uz ohrabrenje za sva nastojanja oko izgradnje kvalitetnog odgoja i obrazovanja u našim katoličkim institucijama, priopćeno je iz Nacionalnog ureda HBK za katoličke škole.

Kardinal Vinko Puljić posjetio Vukovar

Vukovar, 26.1.2017. (IKA/KTA) - Vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić boravio je 26. siječnja u Vukovaru, gradu simbolu hrvatskoga otpora i mučeništva. U jutarnjim satima kardinal je uz pratnju generalnog vikara Đakovačko-osječke nadbiskupije mons. Ivana Čurića posjetio župu i samostan u Vukovaru koju vode franjevci i susreo se sa župnikom i gvardijanom fra Ivicom Jagodićem. U pratnji gvardijana fra Ivica kardinal Puljić obišao je župnu crkvu, muzej i biblioteku.

U prijepodnevnim satima u zgradi Vukovarsko-srijemske županije kardinal Puljić susreo se sa županom Božom Galićem. U susretu sa županom Galićem kardinal Puljić razmijenio je mišljenje o stanju koje proživljava hrvatski narod kako u Hrvatskoj tako i izvan nje. Galić je kardinalu Puljiću prikazao stanje u županiji čiji se broj stanovnika smanjuje iz dana u dan. Nakon susreta u županijskoj zgradi kardinal Puljić i Galić dali su izjavu za medije.

U poslijepodnevnim satima kardinal Puljić posjetio je "Memorijalni centar" Domovinskoga rata gdje je obišao Muzej Domovinskoga rata i susreo se s upravom Memorijalnoga centra na čelu s ravnateljem Zoranom Šangutom. Kardinal Puljić je zatim održao "Školu mira" pred oko 320 osnovnoškolaca iz cijele Hrvatske na kojoj im je poručio da trebaju „temeljito poznavati povijest naroda kojemu pripadaju, da u Vukovaru trebaju vidjeti i usvojiti što se dogodilo da bi oni i svi mi mogli uživati današnju slobodu, da prepoznaju što zlo može učiniti, ali da ne ponesu mržnju iz svega toga što su vidjeli nego slobodno srce koje je ponosno što pripada jednome takvome narodu, srce koje ljubi i prašta, srce koje zna nadići i pobijediti zlo, srce koje zna vrednovati tuđu žrtvu i koje će se znati žrtvovati“. Nakon predavanja kardinal Puljić svjedočio je mladima iskustvo strahota iz posljednjega rata koje je i sam proživio. Na kraju kardinal Puljić je nazočio kratkom kvizu iz povijesti te uručio diplome pobjednicima kviza.

Zbirka soneta Paška Melvana

Na „Književnoj večeri četvrtkom“ HKD Sv. Jeronima predstavljena zbirka "Čovjek od Sunca"

Zagreb, 26.1.2017. (IKA) - Hrvatsko književno društvo Sv. Jeronima održalo je 26. siječnja desetu "Književnu večer četvrtkom", na kojoj je predstavljena stihozbirka "Čovjek od Sunca" Paška Melvana. Knjigu su krajem 2016. objavili Kulturni sabor Zagore iz Splita, Udruga zagrebačkih Poljičana "Sveti Jure" iz Zagreba i Hrvatsko književno društvo Sv. Jeronima iz Zagreba. To je njezino drugo zagrebačko predstavljanje, jer je prvo bilo 17. prosinca protekle godine u dvorani uz svetište Sveta Mati Slobode na Jarunu. Knjigu su predstavili Ante Kraljević i Stjepan Razum, a nazočnima se obratio i sam pjesnik. Posebnost ove zbirke jest u tome što je sastavljena od 122 soneta i još jedne pjesme. Sonetni oblik pjesništva jedan je od najizvršnijih pjesničkih oblika, jer se radi o vezanom stihu, koji je sastavljen od određenog broja slogova i rime ili sroka. Melvanove pjesme sastavljene su od različitih stihova, a najviše ih ima deseteračkih (47 pjesama) i dvanaesteračkih (44 pjesme), dok su ostali stihovi sedmerci, osmerci, deveterci, jedanaesterci i četrnaesterci. Stihovi su rimovani obgrljenom (ABBA) ili izmjeničnom rimom (ABAB).

Sadržaj Melvanovih soneta je širokog raspona, a svi imaju uporište ili ishodište u samome pjesniku. On svojim sonetima izražava svoje misli i osjećaje, koji su uvijek usmjereni prema drugom čovjeku. U njima prevladava gotovo uvijek pozitivno raspoloženje. Isto tako, u njima je vidljiva njegova duhovnost, koja je transcendentna, t.j.

utemeljena je na Onostranosti. To je očevidno iz pjesama koje su usmjerene vodoravnim odnosima (jer u potpunosti su prožete altruizmom), a još više u pjesmama usmjerenim prema Bogu i svecima. Po tom sadržaju ova zbirka pripada hrvatskoj duhovnoj lirici. I ne samo to, u ovoj se zbirci nalazi više nabožnih pjesama koje svojim sadržajem potiču pravu pobožnost i molitvu, pa bi bez ikakvih ograda mogle lagano ući i u bilo koji molitvenik.

Susret svećenika Vojnog ordinarijata

Zagreb, 26.1.2017. (IKA) - Prvi susret svećenika Vojnog ordinarijata u novoj 2017. godini održan je 26. siječnja, u Vojnom ordinarijatu u Zagrebu. Uz vojnog ordinarija Juru Bogdana susretu su nazočili umirovljeni vojni biskup Juraj Jezerinac, generalni vikar o. Jakov Mamić, biskupski vikar za MORH don Marko Medo i biskupski vikar za MUP fra Frano Musić te vojni i policijski kapelani iz kapelanija koje djeluju u Vojnom ordinarijatu.

Biskup Bogdan najprije je zaželio dobrodošlicu okupljenim svećenicima te gostu predavaču prof. dr. Anti Mateljanu, profesoru dogmatske teologije na KBF-u u Splitu, koji je potom održao predavanje o temi „Svećenik i euharistija“. Prof. Mateljan svoje je predavanje koncipirao u četiri točke: „Euharistija kao središte vjere“, „Svećenik – posvećena egzistencija“, „Koliko vjere, koliko autentičnosti“ i „Kako spasiti našu euharistiju?“ Pozvao je svećenike neka oslonac svoga odnosa prema euharistiji gaje uz pomoć Katekizma Katoličke Crkve, Zakonika kanonskog prava, te Opće odredbe Rimskoga misala i dokumenta Redemptionis Sacramentum pape Benedikta XVI. Služba je svećenika ponajviše u tome da posluži kao sredstvo kojim Isus Krist dolazi u zajednicu, po euharistiji. S druge strane svećenik treba biti providan – transparentan – kako bi se kroz njega jasnije vidjelo Krista. Za tu transparentnost redovito je potreban ispit savjesti kako ga predlaže papa Benedikt XVI. Svoje djelovanje svjedočimo euharistijom, a naša vjera kadra je mijenjati ambijent oko nas. Odredbe Zakonika kanonskoga prava vežu svećenika za euharistiju te ih se potrebno pridržavati, napose one da je svećenik vezan uz svoju zajednicu kojoj je dodijeljen i da mora nedjeljnu misu prikazivati za svoje vjernike (pro populo).

Prof. Mateljan predstavio je i deset zanimljivih načina za slavlje euharistije. Na kraju predavanja osvrnuo se na tekst iz Knjige Otkrivenja svetog Ivana upućena Crkvi u Laodiceji uz napomenu da živimo tako što izgaramo, a dok gorimo, živimo i zaželio svećenicima neka žive nahranjeni onom hranom koju primaju u euharistiji.

Nakon predavanja uslijedila je kratka rasprava na temu, a potom je uslijedio drugi dio susreta u kojemu je generalni vikar o. Jakov Mamić izvijestio o aktualnostima u radu Vojnog ordinarijata, napose o Uredbi Vlade RH o ustrojstvu Ministarstva obrane kojom se omogućuje optimističniji pristup provedbe vojnog dušobrižništva, potom o statusu i pozicioniranju kurije Vojnog ordinarijata, vojnih kapelana i pomoćnika vojnih kapelana u Oružanim snagama RH, o proljetnom susretu svećenika i temama susreta, te o aktualnostima vezanima uz ovogodišnje 25. hodočašće vojske i policije u Lurd.

Kapelani su u raspravi podržali rad i nastojanja Vojnog ordinarijata, iznijeli prijedloge te iskazali spremnost biti na raspolaganju u što kvalitetnijem pružanju duhovne skrbi pripadnicima oružanih snaga i policije.

Godišnja skupština katoličkih novinara

Zagreb, 26.1.2017. (IKA) – Godišnja skupština Hrvatskoga društva katoličkih novinara (HDKN) održana je 26. siječnja u pastoralnom centru Dom Bl. Alojzija Stepinca župe sv. Petra, ap. u Zagrebu. U uvodnoj molitvi, članovi su se prisjetili članice Želimire Valentinčić preminule sredinom prošle godine, kao i don Ante Bakovića koji je preminuo na dan skupštine.

Podnoseći izvješće o radu, predsjednica dr. Suzana Peran podsjetila je kako je Društvo tijekom prošle godine s više programa pratilo tijek Godine milosrđa. Tako je u tematskom dijelu prošlogodišnje izborne skupštine duhovnik dr. Fra Darko Tepert, OFM, održao promišljanje na temu „Biti milosrdan kao Otac - u medijima“. U povodu proslave 50. svjetskoga dana sredstava društvenih komunikacija dodijeljene su nagrade zaslužnim pojedincima, te glasilima koja slave visoke obljetnice. Prvi puta je dodijeljena posebna nagrada za mlade novinare, a u natječaju je bila zadana tema „Milosrdni poput Oca“. U toj prigodi je osvrtno na Papinu poruku u povodu Svjetskog dana sredstava društvenih komunikacija koja je također bila u duhu Godine održala dr. Dubravka Petrović Štefanac iz Centra za promicanje socijalnog nauka Crkve. U istom duhu bila je i adventska duhovna obnova s temom „Što nakon Godine milosrđa“ o kojoj su govorili dr. Tepert i fra Siniša Pucić. Tom nizu svakako valja dodati i dolazak moći sv. Leopolda Bogdana Mandića, jednog od zaštitnika Godine milosrđa. U dijelu medijskog praćenja bilo je angažirano više članova Društva. Održana je i vrlo posjećena tribina o Majci Tereziji na kojoj je sudjelovao njezin biograf i poznati novinar don Lush Gjergji, te voditelj Albanske katoličke misije u Hrvatskoj don Krist Gjergji. Predsjednica Društva se osvrnula i na brojne aktivnosti članova Društva u Hrvatskoj i BiH. Financijsko izvješće podnijela je tajnica Društva Marija Belošević. Od aktivnosti Društva u ovoj godini istaknuto je: raspisivanje i dodjeljivanje nagrada s posebnim naglaskom na mlade. U povodu Susreta hrvatske katoličke mladeži organizirat će se studijsko putovanje u Vukovar, a u planu je i studijsko putovanje u Šibenik. U povodu Svjetskog dana sredstava društvenih komunikacija obilježit će se 25 godina djelovanja Društva s predstavljanjem zbornika radova, te jednodnevnim simpozijem. U planu je i bliža suradnja s inozemnim strukovnim udrugama, kao i sa SIGNIS-om.

U tematskom dijelu skupštine predavanje „Komunicirati nadu i povjerenje u našem vremenu“ održao je Branimir Stanić, zamjenik gl. urednika Glasa Koncila. Predavač je u duhu ovogodišnje Papine poruke posvijestio važnost medija, ali i samih novinara u današnjem vremenu. Podsjetio je na mnoge katoličke novinare u novijoj povijesti poput Živka Kustića, Smiljane Rendić, Josipa Turčinovića, koji su imali novinarsku iskru, znali su napisati napetu novinarsku priču, ali su svojim pisanjem pronosili dobro. Kratko je predstavio i obnovljeni portal Glasa Koncila, istaknuvši da se željelo pomoći dobrim vijestima, promišljanjima i analizama doprijeti do širega kruga korisnika. Stanić je na kraju okupljenim novinarima poručio: „Suočavamo se s poteškoćama, ali se i dalje nadamo. Tražimo rješenja i želimo se nadati, jer Papa kaže da je nada najponiznija vrlina, 'jer ostaje skrivena u naborima života, ali je poput kvasca koji ukvasca čitavo tijesto.' Kvasac i dobra pšenica – katolički novinari i dobre vijesti, mislim da u budućnosti ne može biti loše“.

Nakon skupštine članovi su sudjelovali na euharistijskom slavlju koje je u crkvi Sv. Petra, ap. u koncelebraciji sa šestoricom svećenika članova Društva i domaćim župnikom preč. Josipom Golubićem predvodio dr. Krunoslav Novak.

„Suočavanje sa stvarnošću starenja kao prilika za rast“

U povodu Dana života Vijeće HBK za život i obitelj organiziralo interni kolokvij o problemu starenja te konferenciju za novinare na kojoj je predstavljena poruka Vijeća

Zagreb, 27.1.2017. (IKA) – U povodu Dana života, Vijeće HBK za život i obitelj je u petak 27. siječnja u prostoru Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu organiziralo interni kolokvij o problemu starenja u okviru zajedničke sjednice Vijeća i (nad)biskupijskih pastora braka i obitelji, te konferenciju za novinare na kojoj je predstavljena poruka Vijeća „Suočavanje sa stvarnošću starenja kao prilika za rast“. Predsjednik toga Vijeća dubrovački biskup Mate Uzinić spomenuo je kako se protekle godine uz Dan života počeo organizirati kolokvij koji obrađuje jednu od važnih tema iz područja života i obitelji. Tema prvog kolokvija bila je vezana uz demografske probleme, a ove godine nastavilo se u želji suočavanja s pitanjem starenja.

Predstavljajući samu poruku, biskup Uzinić istaknuo je kako se njome željelo promisliti o ljepoti dara života, ali u njegovoj završnoj fazi - starosti, koja „nije bolest“, „nije problem“, nego „ne samo tehničko, nego i etičko i antropološko pitanje“. S tim se u samoj poruci suočava na nekoliko načina. U prvom dijelu poruke ističe se „prilika za rast“. Tu se progovara o osobnom suočavanju sa starošću kao prilikom za osobni rast u mudrosti i svetosti. „Željeli smo reći onima koji se suočavaju sa starošću da ih ne bi smjela zahvatiti malodušnost, da je to lijepo razdoblje života“. Biskup Uzinić istaknuo je kako se u poruci citiraju i misli Ivana Pavla II. izrečene u „Pismu starijim osobama“ koji starost naziva doba mudrosti, konačno razdoblje ljudske zrelosti, izraz Božjeg blagoslova. Podsjeća se i na izjavu kardinala Franje Kuharića koji je rekao da je to milosno vrijeme, kao i pape Franje koji je u prigodi proslave svog 80. rođendana rekao da je „starost sjedište mudrosti“.

Nadalje se progovara o starosti u kontekstu obitelji, i to „kao prilikom za rast u uvažavanju i ljubavi“. Biskup Uzinić uputio je na želju kojom se ističe da bi „obitelj trebala biti najbolje mjesto za dostojanstvenu starost njezinih starijih članova“. Rekao je kako je na kolokvij u istaknuta važnost da starije osobe dok god mogu ostanu u svojim obiteljima. No, istovremeno se željelo poručiti da bi društvo tu ulogu obitelji u brizi za starije osobe trebalo primjereno vrednovati i jamčiti odgovarajuću socijalnu skrb. Biskup je podsjetio i kako je mogućnost da osobe ostanu živjeti u obiteljima prilika za rast u uzajamnom uvažavanju i ljubavi svih članova, a osobito to ima blagodat za one najmlađe članove. U trećem dijelu suočava se s pitanjem starenja u kontekstu Crkve, kao „prilike za rast u milosrđu i zajedništvu“. Biskup Uzinić je u tom vidu uputio na jednu misao pape Franje koji šalje Crkvu da izazove „kulturu odbacivanja u kojoj živimo preobilnom radošću zagrljaja između starijih i mladih“. Tako se nastavlja prošlogodišnji Jubilej milosrđa zajedništvom starijih i mladih. Posljednje poglavlje se suočava sa starošću u kontekstu društva kao „prilikom za rast u čovječnosti i solidarnosti“.

Iznijeli smo različite probleme koji se zbog činjenice da smo sve starija nacija pojavljuju, jer Hrvatska je jedna od pet najstarijih populacija u svijetu što prijeti urušavanju cijelog sustava, počevši od zdravstvenoga, obrazovnog i mirovinskog, rekao je biskup te istaknuo kako se uz podsjećanje na tu činjenicu željelo upozoriti i da se s pogledom na starost treba dati priliku svakom čovjeku da dostojanstveno živi. Na tom tragu smo potaknuli u samoj poruci da treba razvijati gerijatriju i gerontologiju, da treba sprečavati ugrožavanje dostojanstva starijih, diskriminaciju i nasilje nad njima u svim javnim oblicima. Također smo

istaknuli ulogu društva i Crkve, da se „ojačaju (izvan)institucionalni oblici skrbi o starijima“ ne samo u velikim gradovima, nego i drugim manje naseljenim dijelovima naše domovine, osobito u sredinama koje su zahvaćene jakom depopulacijom i demografskim praznjenjem, rekao je biskup Uzinić te istaknuo kako se na kraju poruke zaziva zagovor dvoje starijih svetaca sv. Šimuna i Ane koji su dočekali ispunjenje svojih snova i nadanja kad su uzeli dijete Isusa u svoje ruke, koji su bili poštovani od Josipa i Marije kao mladih osoba, ali su također i poštovali, savjetovali i molili za te mlađe osobe. S tom slikom se željelo predstaviti ispunjenje snova i nadanja u prigodi Dana života starijim osobama, ali i svima onima koji su na putu prema toj etapi života.

Članica Vijeća i moderatorica dipl. iur. Zdenka Ninić kratko je predstavila sam kolokvij. Istaknula je kako se temom o problematici starenja željelo istaknuti aktualnost starenja u RH u kojoj se povećava postotak stanovništva starijeg od 65 godina. Podsjetila je kako je pri popisu stanovništva 2011. godine starijih od 65 godina bilo 17,7%, a sada je 18,6%.

Takvo ubrzano starenje donosi niz izazova, kako za naše društvo u cjelini, tako i državu. Stoga se u internom kolokvij u željelo vidjeti gdje smo došli, koji su problemi, kako zaštititi dostojanstvo starijih osoba, kako ih štititi od rastućeg nasilja u obitelji koje se događa, a o kojemu se uglavnom ne govori i kako ih zaštititi od diskriminacije, rekla je Ninić te upozorila na činjenicu da unatoč takvom porastu udjela starijih osoba RH još uvijek nema pravobranitelja za starije osobe, a imaju ga sve druge rizične skupine.

Sudionik kolokvija izv. prof. dr. Dražen Živić govorio je o temi „Socio-demografski aspekti starenja - pogled u hrvatsku budućnost“. Na konferenciji za novinare stavio je naglasak na „pogled u hrvatsku budućnost“ te je upozorio na više podataka iz kojih se može iščitati što će se dogoditi ako se nastavi dosadašnji trend. Upozorio je kako se u postotku starijih osoba povećava broj onih najstarijih dobnih skupina, 85 i više godina. Projekcije kažu da bi takvih stanovnika Hrvatske 2030. bilo oko 3%, dok je na popisu 2011. bilo 1,5%.

Doc. dr. Spomenka Tomek-Roksandić na kolokvij u govorila o temi „Gerontologija i gerijatrija u hrvatskoj zbilji“. Tržište, gospodarstvo sve je usmjereno na novi populacijski izazov, stoga i u Hrvatskoj treba sve učiniti kako bi se gledalo na starost kao normalnu pojavu. Istaknula je kako funkcionalna sposobnost starijeg čovjeka puno ovisi o suodgovornosti: i to same starije osobe, sustava, od pozitivne zdravstvene socijalne politike do mirovinskog sustava, do toga kako i na koji način možemo osigurati funkcionalnu sposobnost u starosti.

O temi „Nasilje nad starijima u Hrvatskoj – od osviještenosti do sprečavanja“ govorila je prof. dr. Silvia Rusac. Na konferenciji je istaknula kako je izazov s kojim se starije osobe suočavaju problematika zlostavljanja i zanemarivanja kako u obitelji, tako i u ustanovama, domovima, zdravstvenim lječilištima. Također je upozorila kako je fokus istraživača i političara i dalje usmjeren na nasilje nad djecom i nasilje nad ženama, pa su u tom smislu starije osobe potpuno marginalizirane, pa možemo govoriti i o svojevrsnoj dobnoj diskriminaciji prema njima. Podsjetila je na jedno od rijetkih istraživanja koje pokazuje da su starije osobe konkretno u gradu Zagrebu izložene obiteljskom nasilju, prije svega fizičkom i financijskom. No, brojni razlozi postoje zbog kojih se nasilje generalno ne prijavljuje, pa tako i nasilje nad starijima: strah, stid, stručnjaci koji su nedovoljno educirani i senzibilizirani. K tomu o pitanju prevencije nasilja nad starijim osobama ne radi se gotovo

ništa, stoga je ovim putem uputila poziv svima da se ulaže u prevenciju, istraživanja, edukaciju.

Na kolokviju je prof. dr. Tonči Matulić govorio o temi „bioetički izazovi starenja“. Na konferenciji za novinare istaknuo je kako je u pristupu problematici starenja potrebno investirati sve naše energije i sposobnosti u iznalaženju konkretnih „tehničkih“ rješenja, bilo da je to u području demografske obnove i medicine, zaštite zdravlja, liječenja bolesti, socijalne skrbi, sustava domova za starije i nemoćne osobe, obitelji. U svemu tomu važno je voditi računa o jednoj osnovnoj etičkoj dimenziji, a to je da starije osobe, stare osobe jesu nositeljice urođenog i nepovredivog ljudskog dostojanstva. Ljudsko dostojanstvo, jer je takvo po definiciji i sadržaju, ne može se degradirati, i mi ne možemo došavši do starijih osoba njih manje vrednovati polazeći od njihove funkcionalnosti, produktivnosti, korisnosti ili zdravstvenoga stanja. Jer ukoliko bismo to učinili, mi bismo zapravo uzeli jednu dimenziju nas kojom bismo onda vrednovali čovjeka u cjelini. Dakle, starijim osobama bezuvjetno pripada njihovo ljudsko dostojanstvo koje od nas apsolutno traži poštovanje i zaštitu, i mi starije osobe ne možemo svesti na njihovu starost, rekao je dr. Matulić te podsjetio kako ne smijemo dopustiti „da nas u odnosu prema starijim osobama ponese stranputica redukcionističnog pristupa, da ih svedemo na njihovu starost, jer kad ih svedemo na starost sveli smo ih na društveni problem. Suprotno od toga: polazeći od njihova apsolutnog i nepovredivog ljudskog dostojanstva oni su blagoslov, dar, iskustvo, mudrost, u konačnici ono smo što jesmo zahvaljujući njima i dugujemo im upravo toliko da ih poštujemo i brinemo se o njima“.

Biskup Škvorčević primio predstavnika Udruge „OPGH Život“

Kovač izrazio posebnu zahvalnost đakovačko-osječkom nadbiskupu i požeškom biskupu za njihovu prošlogodišnju korizmu poslanicu o siromaštvu u Slavoniji, kojom su se zauzeli za slavonskog čovjeka, njegov opstanak na vlastitoj zemlji i omogućavanje života od rada na njoj

Požega, 27.1.2017. (IKA) - Požeški biskup Antun Škvorčević primio je 27. siječnja u Biskupskom domu u Požegi Miroslava Kovača iz Udruge „OPGH Život“. Razgovarali su o nastojanjima Udruge da usred sveopćih negativnih trendova, napose iseljavanja ljudi iz Slavonije promiče povezanost i suradnju među obiteljima, okupljenima u zadruzi, kako bi uzgajale stoku i proizvodile zdravu hranu ondje gdje žive. Radi se o zajednici od stotinjak obitelji u požeškom kraju koje uz stočarstvo i mljekarstvo žele u Buku imati i svoju mljekaru, živjeti od svoga rada na ovim prostorima i našem tržištu ponuditi domaću hranu, učiniti Hrvatsku manje prehrambeno ovisnom o inozemstvu.

Predstavnik „OPGH Život“ prikazao je poteškoće i nerazumijevanja s kojima se na svim razinama društva susreće ova vrijedna inicijativa, ne gubeći nadu da će ona ipak uspjeti. Izrazio je posebnu zahvalnost đakovačko-osječkom nadbiskupu i požeškom biskupu za njihovu prošlogodišnju korizmu poslanicu o siromaštvu u Slavoniji, kojom su se zauzeli za slavonskog čovjeka, njegov opstanak na vlastitoj zemlji i omogućavanje života od rada na njoj. Biskup je posvjedočio kako je nemoć s kojom se susreću mnogi ljudi u svojim inicijativama jedan od najtežih osjećaja te je ohrabrio obitelji udružene u spomenutu inicijativu da ustraju u svojim nastojanjima, pružajući im u tom svu moralnu i drugu moguću potporu.

U Noći muzeja o doprinosu glazbenika Klobučara u čast blaženika Stepinca

Kao orguljaš zagrebačke katedrale bio je zasigurno najglasniji sudionik proslava Stepinčeva

Zagreb, 27.1.2017. (IKA) - Muzej bl. Alojzija Stepinca u Zagrebu i ove je godine tradicionalno otvorio vrata u Noći muzeja u petak 27. siječnja te je više stotina posjetitelja obišlo muzej i sudjelovalo u predavanju i glazbenoj slušaonici koji su bili posvećeni dugogodišnjem katedralnom orguljašu akademiku Anđelku Klobučaru i njegovu doprinosu u čast Alojziju Stepincu.

Sve nazočne na početku je pozdravio direktor Muzeja bl. Alojzija Stepinca mons. Nedjeljko Pintarić, podsjetivši da Muzej bl. Alojzija Stepinca 2017. godine slavi 10. obljetnicu postojanja u sadašnjem prostoru. Muzejski postav o zagrebačkom nadbiskupu kardinalu Alojziju Stepincu preseljen je naime u novouređeni prostor kule Nebojan, nakon što je Zagrebačka nadbiskupija 1995. godine, u prizemlju Nadbiskupskog dvora u dvorištu iza katedrale, otvorila Spomen-zbirku sluga Božjega Alojzija Stepinca.

Podsjetio je i na koncept muzejskog prostora, koji započinje Kardinalovom Drugom oporukom, a četiri velike teme smještene na tlorisnu križnu konstrukciju u kuli Nebojan govore o Stepinčevoj nadbiskupskoj službi, posebno kroz zauzimanje za ljude koji su bili izloženi progonstvu, o Drugome svjetskom ratu i poraču, o tamnovanju i o beatifikaciji. Podsjetio je na riječi mons. Ivana Šaška da je „taj prostor mjesto milosti i svjedočanstva“ te da je „ključ čitanja križ, kao vidljivo susretnište koje u proturječnosti ljudske povijesti zrači rječišću Kristove žrtve. To je zalag koji obilaženjem postava sa sobom ponese posjetitelj i tek izlaskom iz utrobe kule može poći u čitanje drugih predmeta i dokumenata prošlosti“.

O velikoj pastoralnoj i evangelizacijskoj ulozi te jedinstvene učionice vjere i povijesti hrvatskog naroda u sjeni zvonika zagrebačke katedrale govori činjenica da je tijekom posljednjih deset godina Muzej posjetilo više od 150.000 posjetitelja, a da se u posljednje vrijeme osjeća sve veće zanimanje za poruku Stepinčeva života potvrđuje podatak da je u 2016. godini više od 25.500 posjetitelja bilo u Muzeju.

S obzirom da je tema ovogodišnje „Noći muzeja“ bila „Glazba i glazbeni velikani i njihov utjecaj na društvo“ maestro Miroslav Martinjak, regens chori zagrebačke katedrale i redoviti profesor crkvene glazbe na Katoličkome bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, osvrnuo se u svom izlaganju na glazbeno stvaralaštvo akademika Anđelka Klobučara u kontekstu vremena i društvenih okolnosti u kojima je za svoga života djelovao taj vrhunski hrvatski orguljaš i pedagog.

„Još su nam svježja sjećanja na odlazak našeg dragog maestra Anđelka Klobučara koji nas je napustio u kolovozu protekle godine i preselio se vjerujemo Ocu nebeskom gdje će moći pisati nepregledne pergamene vječne glazbe. S njim je otišla i jedna povijest naše zagrebačke katedrale u kojoj je od 1958. počeo preuzimati ulogu orguljaša koju je vjerno obavljao dugi niz godina, sve do 2003. godine, uz kratke prekide prilikom odlaska na glazbena usavršavanja. Ne treba naglašavati delikatnost orguljaške službe u zagrebačkoj prvostolnici u doba komunizma kad su se ti kontakti s Crkvom bilježili debelim slovima, ali Anđelka to nije nimalo smetalo i sputavalo u vjernom i savjesnom obavljanju te službe. Kad je počeo u katedrali orguljati već je imao dugogodišnje orguljaško iskustvo u crkvi Sv. Ivana Krstitelja u zagrebačkoj Novoj Vesi gdje je postao orguljaš daleke 1947. godine. Crkveno glazbeni i liturgijski glazbeni opus Anđelka doista je bogat i to od jednostavnih otpjevnih psalama za misu, koje je narod zavolio, usklika, pučkih

popijevaka, moteta, misa i orguljskih skladbi", istaknuo je mo Martinjak, podsjetivši da je tek s uspostavom samostalne Republike Hrvatske uslijedilo „neko sramežljivo buđenje i počinj u nicati prve skladbe, himni, popijevke u čast mučenika kardinala Stepinca" te da „maestra Anđelka Klobučara kao zagrebačkog katedralnog orguljaša možemo promatrati kao sudionika cijelog projekta Stepinac koji je na tim zadužnicama od samih početaka nazočio i svojom svirkom dapače vrlo aktivno sudjelovao".

„Nazočnost na zadužnicama za kardinala Stepinca moglo je biti vrlo riskantno, a kamoli aktivno sudjelovati u tim slavljinama i to kao najglasniji sudionik za orguljama, prateći zbor i svirajući solo dionice na orguljama. I Anđelko je doživljavao neugodnosti i prijetnje, često je skrivao svoj identitet na crkvenim skladbama nekim pseudonimom, a to su činili i drugi skladatelji. Nažalost, od 70. do 90. godina nemamo zabilježeno neko veliko stvaralaštvo na temu Stepinac. Izvjestan strah od političkog sustava utišao je glazbene i pjesničke muze. Možemo samo govoriti iz sjećanja kako je glazbena strana tih slavlja izgledala. Kako se osluškivalo što će kardinal Kuharić reći, kakva će biti poruka i slično. Glasovi snažnog muškog zbora razlijevali su se katedralom, a svirka Anđelka na orguljama kao da je dočaravala svu tjeskobu slavlja, suzdržanost, zamišljenost i strepnju što će se dogoditi. Anđelko je znao tamnim i suzdržanim harmonijama, pitomim klastrima dočarati jednu unutarnju tjeskobu koju su svi osjećali, a s druge strane postojala je nada da će ta slavlja voditi do konačnog svjetla, do proglašenja kardinala Stepinca blaženim, a vjerujemo i ubrzo svetim", rekao je mo Martinjak.

S obzirom na veličanstveni događaj proglašenja blaženim Alojzija Stepinca u Mariji Bistrici 3. listopada 1998. godine, mo Martinjak rekao je da je na tom slavlju izvedeno geslo kardinala Stepinca „U tebe se Gospodine uzdam" s psalmom „Tebi se Gospodine utječem" i usklik „Bit ćete svjedoci Boga živoga nosit ćete plamen Duha Svetoga" koje je uglazbio maestro Anđelko Klobučar i koji je narod rado prihvatio i pjeva ga sve do danas. Podsjetio je i na velik Klobučarev udio u tom slavlju jer je osim dotičnog psalma priredio za orkestar Hrvatske vojske orkestraciju za skladbe unutar slavlja.

Prisjetivši se svojih bogoslovskih dana i oduševljenih komentara na Klobučarevu orguljsku svirku koja je bila „znakovita, dramatska, a zvuk orgulja pod prstima orguljaša Anđelka pretvorio se čas u grmljavinsku tutnjavu, čas u romansu bez riječi, čas u gromoglasno stenjanje i jaukanje orguljskih svirala", mo Martinjak primijetio je da je šteta da se u to vrijeme nisu zvučno zabilježila ta glazbena događanja koja su nastala na temelju vlastita Klobučareva nadahnuća bez nota, bez partiture već onako kako ga je vodila njegova intuicija. „Nazočujući mnogim slavljinama u našoj prvostolnici Anđelko je u sebi izgradio nevjerojatan osjećaj za karakter svakog pojedinog slavlja i orguljskom svirkom ili jezikom orgulja pokušao dočarati slavljenu misteriju. Nije studirao liturgiju, ni teologiju ali je svojom intuicijom znao dokučiti i glazbom dočarati duh i poruku dotičnog blagdana, svetkovine, nedjelje kroz godinu i drugih prigodnih slavlja. I zato je njegovo sviranje imalo različite nijanse za svetkovinu Božića ili Uskrsa od spomen mise za blaženog kardinala Stepinca ili nedjelja kroz godinu. Osebnom i raznovrsnom registracijom koju su mu omogućile katedralne orgulje crtao je duhovnost i karakter blagdana, slavlja, svetkovine kao i obične nedjelje".

„Svojom svirkom uzdizao je srca i duše k Bogu i budio nadu u bolje sutra. Velika slavlja bila su za njega posebna inspiracija, a zadužnice za kardinala Stepinca imale su posebno mjesto u tome. Veliko mnoštvo vjernika njega je

inspiriralo i tu si nije dopustio osrednjost već je svim srcem i glazbenim umijećem pridonosio svečanosti slavlja i taj njegov opus koji je ostao nezapisan, nesnimljen, nezabilježen, osim u srcima ljudi, ozario je lica mnogih vjernika nazočnih na Stepinčevim zadužnicama i oduševljavao ih u zajedničkom uskliku s kardinalom Stepincem "In te Domine speravi", zaključio je mo Martinjak.

U glazbenoj slušaonici nastupio je vodeći hrvatski orguljaš, maestro Pavao Mašić, dobitnik najprestižnijih svjetskih priznanja i titularni orguljaš crkve Svetoga Marka na zagrebačkom Gornjem gradu. Upravo je na portativu iz crkve Sv. Marka, koji je nabavljen velikom zauzetošću nekadašnjega župnika mons. Franje Prsteca, maestro Mašić izveo više Klobučarevih skladba. Počast je odao i hrvatskim skladateljima koje je Klobučar posebno cijenio – Franje Lučića, koji mu je bio profesor orgulja na Muzičkoj akademiji, te Franje Dugana, orguljaša zagrebačke katedrale kojega je Klobučar naslijedio u službi katedralnog orguljaša. Maestro Mašić izveo je i kompoziciju francuskog skladatelja Leona Boëllmanna, pokazavši tako zašto je Klobučar rado izvodio francuske autore.

Susret s o. Alzinirom Debastianijem u Stepinčevu Karmelu

Zagreb, 27.1.2017. (IKA) - Karmelićanin Brazilac o. Alzimir Debastiani, generalov delegat za karmelski svjetovni Red u svijetu, posjetio je u 27. siječnja, u prigodi službenog posjeta Hrvatskoj karmelskoj provinciji sv. Oca Josipa i osnivanja prve karmelske provincije svjetovnog Reda, Stepinčev Karmel u Brezovici, u pratnji dr. o. Darija Tokića, profesora na Teresianumu i priora zajednice hrvatskih karmelićana u Rimu.

Nakon srdačnog dočeka, tihe molitve pred Presvetim i bratskog objeda, o. Debastiani održao je redovnicama prigodno predavanje i upoznao ih je sa životom, karizmom, djelatnostima i značenjem svjetovnog karmelskog Reda u Crkvi i u svijetu. Tako je između ostalog rekao da u svijetu danas živi i djeluje 30.000 članova svjetovnog karmelskog Reda s obećanjima. Oni žive u 75 država u 1600 zajednica, a 200 zajednica je u nastajanju. Najveći broj članova je u SAD-u, gdje postoje tri provincije koje imaju 5600 članova s obećanjima. U Koreji i Indiji djeluje po 3600 članova, u Italiji oko 2000 članova, u Meksiku i Filipinima po 1500 članova, a u drugim zemljama ima po 1000 članova karmelskog svjetovnog Reda. Hrvatska ima 150 članova s obećanjima, koji djeluju u Zagrebu, Somboru, u Splitu, na Krku i u Sofiji, Bugarskoj, te su u procesu osnivanja prve karmelske provincije svjetovnog Reda. „Zajednice svjetovnog karmelskog Reda okupljaju se najviše oko samostana braće i sestara karmelićanki. Članovi svjetovnog Reda očituju bogatstvo terezijanske karizme zbog dobra Crkve. Nadahnjuju se na duhu sv. Majke Terezije od Isusa; nastoje po duhovnom životu, po molitvi, djelima ljubavi i susretima kvalitetnije živjeti svoj poziv u svijetu, u obitelji kao roditelji, na radnom mjestu, u župi i drugima u tome pomoći; nastoje živjeti terezijansku karizmu tamo gdje sestre i braća karmelićani ne mogu doći", rekao je o. Alzimir.

Pojasnio je redovnicama formaciju članova svjetovnog Reda, kao i kriterije za ulazak u svjetovni Red, prema njihovim Konstitucijama i Statutima, te vjernost trima obećanjima, osobito poslušnost zajednici, provincijalu i generalu Reda, kao i ulogu duhovnog asistenta i savjeta zajednice. Spomenuo je molitveni život unutar zajednica, kao i dobru suradnju svjetovnog Reda s braćom i sestrama karmelićankama, koji mogu zajedno raditi na duhovnim,

molitvenim, odgojnim, kulturnim, izdavačkim i sličnim projektima, kako je u svijetu običaj. Još na jednu zanimljivost svratio je pažnju generalov delegat: „Naime, sv. Majka Terezija nije osnovala institucionalno karmelski svjetovni Red, ali je puno surađivala s laicima u svom duhovnom, osnivateljskom i spisateljskom životu. O tome govori i četvrtina njezinih pisama koje je posvetila i pisala laicima“. Obogaćene susretom, redovnice u formaciji izvele su prigodni igrokaz, a zajednica je zahvalila o. Alziniru na novim spoznajama života terezijanske karizme po karmelskom svjetovnom Redu i na radosti zajedničkog svjedočenja Božje prisutnosti.

Svečana skupština u povodu Međunarodnoga dana vjerske slobode

Dobitnici priznanja su prof. dr. Miroslav Volf, akademik prof. dr. Ivan Supićić, požeški biskup dr. Antun Škvorčević i slavonski episkop mr. Jovan Čulibrk te posmrtno prof. dr. Slobodan Lang – Nuncij istaknuo skladne odnose među vjerskim zajednicama u Hrvatskoj

Zagreb, 28.1.2017. (IKA) - Udruga za vjersku slobodu u Republici Hrvatskoj održala je u subotu 28. siječanja u Auli Sveučilišta u Zagrebu svečanu skupštinu u povodu Međunarodnoga dana vjerske slobode. Na skupštini su sudjelovali predstavnici Crkava i vjerskih zajednica, među kojima i apostolski nuncij u RH nadbiskup Alessandro D'Errico. Zahvaljujući pastoru Željku Mrazu na pozivu za sudjelovanje na skupštini, nuncij D'Errico rekao je: „Drage volje sam ga prihvatio, zbog veza bratskog poštovanja i srdačnog prijateljstva koje me povezuju s njime i s mnogim članovima Udruge“, te nastavio: „Dobro znam da je Odbor Udruge misleći na nagrade za 2016., mislio također na papu Franju. Kada mi je to pastor Mraz priopćio, odmah sam prenio Papi njegovo pismo i tu vijest. Papa me je zadužio da vam kažem da jako cijeni tu gestu i zahvaljuje vam na pažnji koju ste mu iskazali. Ipak, dodao je, da nije bio u mogućnosti prihvatiti nagradu, jer protokol Svete Stolice ne predviđa da Papa prima nagrade i priznanja“. Nadalje, nuncij je izrazio radost zbog nazočnosti zajedno okupljenih mnogih voditelja i visokih predstavnika različitih vjerskih zajednica. „Drago mi je promatrati aktivnosti Udruge i u posebnom kontekstu sklada koji karakterizira odnose među vjerskim zajednicama u Hrvatskoj. Čini mi se da je to upravo jedan element koji odlikuje Hrvatsku. U diplomatskoj službi Svete Stolice po svijetu sam već gotovo 40 godina. Ne ustručavam se reći da sam doživio da su ovdje u Hrvatskoj odnosi među vjerskim zajednicama za primjer. To mi se čini osobito važno, imajući na umu ono što se često nažalost događa u drugim dijelovima svijeta. To je na čast Hrvatskoj i mi se ne smijemo umoriti isticati da ono što se događa ovdje može biti preporučeno kao model za druga područja u svijetu. Zato, drago mi je uputiti čestitke Udruzi i laureatima za 2016. godinu, da zajedno možemo nastaviti pridonositi s naše strane promicanju društvenog sklada i dobrih odnosa među vjerskim zajednicama, za dobro svih i vjernika laika i svih drugih građana i zbog međunarodne slike koju Hrvatska daje o sebi“.

U toj prigodi dodijeljena su priznanja Udruge za 2016. godinu, a laureati su: prof. dr. Miroslav Volf, akademik prof. dr. Ivan Supićić, požeški biskup dr. Antun Škvorčević i slavonski episkop mr. Jovan Čulibrk. Priznanje je posmrtno dodijeljeno i prof. dr. Slobodanu Langu.

Otvorenje novih prostora Ureda za obitelj te Bračnog i obiteljskog savjetovališta u Pazinu

Vrata savjetovališta otvorena su za sve kojima je pomoć potrebna, a savjet mogu potražiti svake srijede od 17 do 19 sati

Pazin, 28.1.2017. (IKA) - U Pazinu, na adresi Ulica Družbe sv. Ćirila i Metoda 5, u subotu 28. siječnja blagoslovljene su nove prostorije dijecezanskog Ureda za obitelj te trećega Bračnog i obiteljskog savjetovališta na području Porečke i Pulske biskupije. Novouređene prostore blagoslovio je generalni vikar biskupije mons. Vilim Grbac uz nazočnost ravnatelja dijecezanskog Caritasa Željka Zeca, predstojnika Ureda za obitelj o. Euzebija Kneževića, predstojnika Vijeća za pastoral obitelji i novu evangelizaciju Milivoja Korena te nekolicine svećenika. Novootvoreni Ured za obitelj zamišljen je kao mjesto preko kojeg se koordinira nekoliko važnih pastoralnih aktivnosti biskupije: priprema za brak, obiteljske skupine te bračna i obiteljska savjetovališta (BIOS). Kroz pastoralno djelovanje uvidjela se potreba za pokretanjem ovakve strukture na tom području. Uz podršku mjesnog biskupa Dražena Kutleše krenulo se u realizaciju projekta, a kao pogodno mjesto za sjedište Ureda i treće Bračno i obiteljsko savjetovalište, uz Pulu i Novigrad, odabran je Pazin.

„Brak i obitelj danas su posebno izloženi svekolikim negativnim pritiscima s kojima se supružnici ne mogu adekvatno nositi. Državni zavod za statistiku iznosi negativne trendove kada je u pitanju brak, prema kojima u Istri dolazi do rastave svakog drugog ili trećeg sklopljenog braka. To su mnoge razorene obitelji u kojima su svi članovi, na različite načine povrijeđeni, a posebne traume najviše pogađaju djecu“, istaknuo je Koren.

U Pazinskom uredu i BIOS-u jednom tjedno dežurat će svećenici kako bi bili dostupni ljudima za duhovnu pomoć i podršku, a na raspolaganju će biti i drugi stručnjaci koji mogu pomoći obiteljima i pojedincima u nevolji. Nastavak je to dobrog djelovanja dosadašnjih BIOS-a u biskupiji, onog u Puli i Novigradu.

„Biskupijski Ured za obitelj koordinira sve obiteljske djelatnosti na biskupijskoj razini, čije su sastavnice priprema za brak, obiteljska savjetovališta i rad s obiteljskim skupinama. Savjetovalište je unutar toga ustanova koja želi biti od pomoći, pratiti i one koji se pripremaju za brak i one u braku u njihovim pitanjima, teškoćama u komunikaciji, odgoju djece i slično“, rekao je vlč. Koren.

Ured za obitelj Porečke i Pulske biskupije osnovan je 1994. godine dekretom tadašnjeg ordinarija Antuna Bogetića. Prvo Bračno i obiteljsko savjetovalište osnovano je u Puli 1998. godine, a zatim u Novigradu 2008. godine. Nakon gotovo još jednog desetljeća takvo je savjetovalište sada dobila i središnja Istra. U Bračnom i obiteljskom savjetovalištu osim svećenika ljudi će moći dobiti pomoć stručnog osoblja osposobljenog za različite oblike terapija. Vrata savjetovališta otvorena su za sve one kojima je pomoć potrebna, a savjet mogu potražiti svake srijede od 17 do 19 sati. Kontakt telefon je 099/6670-205, a e-adresa putem koje se osobe u potrebi također mogu javiti je obitelj@ppb.hr.

Iz dijecezanskog Ureda za obitelj najavljuju niz aktivnosti kroz naredno razdoblje s posebnim naglaskom na radni posjet, krajem veljače, tima Bračnog i obiteljskog savjetovališta Đakovačko-osječke nadbiskupije te međunarodni stručni skup bračnih i obiteljskih savjetovališta (nad)biskupija u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini koji će se u Istri održati u rujnu ove godine o temi iz područja pastoralnog rada s razvedenim i razdvojenim obiteljima.

Zimsko planinarsko hodočašće na Svetu Geru

Samobor, 29.1.2017. (IKA) - U povodu tradicionalnoga zimskog planinarskog hodočašća na Svetu Geru misu u nedjelju 29. siječnja u kapeli Sv. Ilije slavio je zagrebački pomoćni biskup Mijo Gorski u zajedništvu s četvoricom svećenika zapadnog i istočnog obreda. Na zimskom hodočašću okupilo se više od pet stotina planinara i izletnika koji su posljednju nedjelju u siječnju hodočastili na najviši vrh Žumberka. Nadovezujući se na nedjeljna čitanja, biskup Gorski u propovijedi je govorio o važnosti obitelji u našem društvu, a posebice je istaknuo blaženstava koja trebaju postati smjerokaz za život svakoj kršćanskoj obitelji. Na kraju misnog slavlja vjernike je na hrvatskom i slovenskom jeziku pozdravio graditelj svetišta stavrofor Milan Vranešić, koji je zahvalio svima koji već 25 godina dolaze na to mjesto moliti i zahvaljivati Bogu za mir i zajedništvo. Po završetku euharistijskog slavlja hodočasnici su tradicionalno obišli oltar svetišta te se u molitvi preporučili sv. Iliji da ih prati u njihovim planinarskim pohodima tijekom cijele godine. Nakon misnog slavlja biskup Gorski i svećenici nastavili su tradicionalno prijateljsko druženje oko bratskog stola u župnom dvoru u Stojdragi.

Dan posvećenoga života u Šibenskoj biskupiji

Vrpolje, 29.1.2017. (IKA) - Dan posvećenoga života u Šibenskoj biskupiji proslavljen je 29. siječnja u marijanskom svetištu u Vrpolju. Susret koji je predvodio šibenski biskup Tomislav Rogić počeo je blagoslovom svijeća i procesijom prema nedavno postavljenom kipu Gospe od okova. Pred kipom redovnici su molili kronicu, a prigodni nagovor u crkvi zatim je predvodio biskup Rogić. Na slavlju je bio i umirovljeni biskup Ante Ivas. Biskup Rogić aktualizirao je poruku lika starca Šimuna kojeg prikazuje evanđelje Svijećnice. „Šimun pred nas postavlja pitanja: Koja to svjetla slijedimo? Izgubimo li pokatkad nadu? Znademo li gdje ćemo ju istinski obnoviti? Ma, koje je to pravo svjetlo kojega života? Redovnice i redovnike pozvao je da uđu u duh blagdana Prikazanja Gospodinova koji starca Šimuna pruža za uzor ustrajnog tragača za svjetlom, kao uzor bogobojazna čovjeka zagledana u svjetlo i nadu spasa, koji u Hramu mjestu susreta s Bogom, traži odgovore na životna pitanja i ne odustaje. „Šimun je radostan jer su mu molitve uslišane. Sad otpuštaš slugu svoga Gospodar, u miru". Drugim riječima: Sad mogu i umrijeti. Bog me je čuo, uslišane su mi molitve, ostvario sam svoje poslanje, pojasnio je biskup Rogić. „Što je ljepše nego osjetiti da ti je život ispunjen, da si ostvario plan koji ti je Bog namijenio, da s mirom napuštaš ovaj svijet i ulaziš u radost Gospodnju. Ne osjetimo li i mi to barem ponekad, ako smo ispunili zadaće koje su bile stavljene pred nas. Ili onda kad znamo da smo iz čiste ljubavi, bez interesa, drugome učinili dobro, pomogli, utješili, ohrabрили ili nekoga na pravi put uputili. To zapravo znači biti prikazan, posvećen pa i žrtvovan Bogu. To može ostvarivati i svaki kršćanin u svom životu, ako dopusti da ga vodi svjetlo Kristovo, ako ne gubi nadu i ustraje u molitvi, ali na to smo pozvani posebno mi – posvećena života Bogu", rekao je biskup Rogić. „Na nama je izbor: živjeti kao djeca svjetla, ići za Isusovim primjerom ljubavi i žrtve ili pobjeći u mrak grijeha, dati se zarobiti prolaznim vrijednostima kratkoga sjaja. Nadahnimo se na ovom događaju našega spasenja. Budimo u molitvama ustrajni poput Šimuna, jaki u nadi poput tog starca koji je držao Spasitelja u rukama. Isus se i nama daruje u euharistiji. Primamo ga ne samo na ruke, nego i u svoje srce, svoje živote da nam bude suputnik - svakodnevni. Neka ondje zauvijek vlada njegovo svjetlo i ne moramo se bojati nikakvog mraka", zaključio je biskup.

Sjednica Ekonomskog vijeća Požeške biskupije

Odlučeno je da se pojača karitativno pomaganje u okviru biskupijskih mogućnosti

Požega, 30.1.2017. (IKA) - U prostorima Biskupskog ordinarijata u Požegi 30. siječnja pod predsjedanjem biskupa Antuna Škvorčevića održana je sjednica Ekonomskog vijeća Požeške biskupije. Biskupijski ekonom Dražen Akmačić prikazao je vijećnicima stanje biskupijskog proračuna u 2016. godini koji je uz doprinos svih onih koji u njem participiraju završio pozitivno. Prikazao je i prijedlog proračuna za 2017., utemeljen na realnim pokazateljima. Vijećnici su analizirali pojedine stavke proračuna te su izvještaj za prošlu godinu i prijedlog za tekuću godinu prihvatili. Ravnatelj ustanove za uzdržavanje klera i drugih crkvenih službenika Robert Mokri izvijestio je o funkcioniranju spomenute Ustanove i o njezinom udjelu u biskupijskom proračunu u skladu s Ugovorom između Svete Stolice i Republike Hrvatske o gospodarskim pitanjima. Ekonom je pripremio analizu financijskog stanja svake pojedine župe Požeške biskupije u posljednje tri godine po financijskim izvještajima koje one dostavljaju biskupiji te je zaključeno da nema razloga mijenjati doprinos župa biskupijskoj blagajni po dosadašnjem modelu od 4 kune po vjerniku. Istaknuto je da ne treba povećavati navedeni iznos kako su to učinile neke druge biskupije, i da je broj vjernika po posljednjem popisu pučanstva kriterij prema kojem župna blagajna daje doprinos biskupijskom ekonomatu.

Na sjednici je raspravljeno o stanju mirovinskog fonda te su donesene određene odluke koje će pridonijeti njegovu boljitku. Pored toga vijećnici su dali svoj pristanak na prijedlog biskupijskih gradnji, među kojima je i nadogradnja školske zgrade u Virovitici za potrebe Katoličke osnovne škole, za koju se očekuje pomoć od zaklade „Renovabis" iz Njemačke. Poduprto je i nastojanje da se o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije završi unutrašnje uređenje požeške katedrale, prvenstveno restauriranje pokrajnjih oltara, propovjedaonice i krstionice uz potporu Ministarstva kulture. Razmotreno je i karitativno djelovanje Požeške biskupije i funkcioniranje namjenskih fondova, među kojima je Zaklada za učenike i studente, za prognanike u naselju Kovačevac kod Nove Gradiške, za obitelji s brojnom djecom kojima je Biskupija prošle godine pružila pomoć u iznosu većem od 200.000 kuna, Caritasove kuhinje, pomoći starijim i bolesnima u kući te drugi. Odlučeno je da se pojača karitativno pomaganje u okviru biskupijskih mogućnosti. Na kraju su vijećnici razgovarali o načinu na koji crkvene ustanove koje se bave određenom gospodarskom djelatnošću trebaju plaćati porez na dobit o čemu će svaka župa dobiti uskoro obavijest.

Izabrano novo vodstvo splitskih klarisa

Split, 30.1.2017. (IKA) - Pod predsjedanjem mons. Marina Barišića, splitsko-makarskog nadbiskupa i metropolita, u Samostanu sv. Klare u Splitu 30. siječnja održan je izborni kapitul, kojemu su nazočili kao skrutatori: mons. Miroslav Vidović, generalni vikar SMN, i don Ante Rako. Na kapitolu je izabrana nova uprava sestara klarisa u Splitu: s. M. Dolores Mandić, opatica; s. M. Franciska Vukasović, zamjenica; savjetnice su: s. M. Klara Bagaric, s. M. Anamarija Anteric i s. M. Lucija Perdija.

Crkva u Hrvata

U sabornoj crkvi završena Molitvena osmina u Sarajevu

Sarajevo, 26.1.2017. (IKA/KTA) - Molitvom za mir, koja je upriličena 25. siječnja u sabornoj crkvi u Sarajevu, završena je Molitvena osmina za jedinstvo kršćana. Molitvu je predvodio delegat administratora Metropolije SPC dabrobosanskog episkopa Grigorija protojerej-stavrofor dr. Darko Đogo, dekan Bogoslovske fakulteta „Sveti Vasilije Ostroški“ u Foči, uz sudjelovanje desetak svećenika i đakona. Pravoslavnim svećenicima i vjernicima pridružio se veći broj katoličkih svećenika, redovnica, bogoslova i drugih vjernika. Liturgijsko pjevanje animiralo je Srpsko pjevačko društvo „Sloga“ pod ravnanjem dirigenta Stefana Mojsilovića, magistra crkvene glazbe.

Budući da delegat kardinala Puljića vlč. dr. Mario Bernadić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta Univerziteta u Sarajevu, nije mogao sudjelovati zbog zdravstvenih razloga, njegovu propovijed pročitao je vlč. Jakov Kajinić, duhovnik u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu. Podsjećajući da je kao temeljni biblijski tekst za ovogodišnju Molitvenu osminu izabran upravo Pavlov tekst iz Druge poslanice Korinćanima u kojem apostol svjedoči ljubav Kristovu koja obuzima svakog kršćanina, vlč. Bernadić je pojasnio da nije to neka apstraktna ljubav ili, kako kaže papa Franjo, tek „uzvišeni osjećaj ili ekstaza srca“ nego ljubav koja je samu sebe predala u smrt kako bi ljudi mogli živjeti i biti spašeni. „I ljudi znaju međusobno jedni drugima oprostiti, ali počesto na vrlo nesavršen način ... No, ljubav Božja nije takva. Kad Bog prašta, On stvarno oprost. Profesor Bernadić potom je podsjetio na događaj obraćenja sv. Pavla pred vratima Damaska kada su se „pred svjetlom Uskrsloga srušila sva njegova ljudska uvjerenja i nastojanja“. „To je bila lekcija Savlu - lekcija božanske ljubavi! Ta ljubav je ujedno i polazište i kraj svih pozitivnih ljudskih nastojanja. S njom sve ima smisla, kao što je bez nje sve uzaludno... Ljubav je ta koja je gordog farizeja Savla zbacila s konja, ponizila i nakratko oslijepila, ali nije ga pogubila, kao što mu nije izrekla niti neku trajnu zabranu ili osudu. Nije, baš zbog toga jer je to ljubav. Gdje nje ima, uvijek će postojati i mogućnost jednog novog početka, osvit jedne nove nade, primitak snage za podić' se iz gliba i krenuti dalje. Draga braćo i sestre, stoga bi smo na kraju mogli lijepo podsjetiti: Kad god govorimo o jedinstvu kršćana, moramo misliti na Božju ljubav koja krije, prašta i nanovo rađa, te koja i nas same poziva da ljubimo, praštamo i nikad ne posustajemo s dobrim nastojanjima. Ili u skladu sa onim što nazivamo duhovnim ekumenizmom, svako dobro kršćansko nastojanje može uspješno započeti i sretno završiti samo uz ove tri stvari: molitva, obraćenje srca i svetost života. Gospodin nas je na to i pozvao, da budemo 'rod izabrani, kraljevsko svećentvo, sveti puk, narod stečeni' da naviještamo 'silna djela Onoga' koji nas 'iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu' (usp. 1 Pt 2, 9)", zaključio je profesor Bernadić. Na kraju Molitve za mir protojerej Darko zahvalio je svima za dolazak i molitvu podsjećajući da su ovakvo ekumensko molitveno okupljanje u katedrali i u sabornoj crkvi započeli kardinal Puljić i blagopokojni mitropolit Nikolaj. Kazao je da je takva molitva odgovor na Kristov molitvu da svi budu jedno te da ima posebnu važnost u Sarajevu gdje su pravoslavni i katolici manje brojni. Nakon Molitve za mir nastavljeno je zajedničko druženje u sjedištu Mitropolije dabrobosanske.

Kotor: Siječanjaska korona i Lode

Kotor, 27.1.2017. (IKA) - Prva korona za svećenike Kotorske biskupije u novoj kalendarskoj godini po ustaljenom običaju pada 27. siječnja kada se u Kotoru ujedno održavaju Lode (pohvale u čast sv. Tripunu). Svećenici okupljeni u prostorijama Ordinarijata počeli su svoj susret molitvom časoslova. Don Anton Belan u pozdravu je kratko prikazao kronologiju kotorskih Loda, podsjetivši da su od 1947. i vanjska proslava sv. Tripuna i Lode bile prekinute sve do ponovne uspostave svečanosti 1991. Prigodno izlaganje održao je mr. don Dejan Turza, a glavna tema bila je refleksija o značaju dolasku tijela sv. Leopolda B. Mandića u njegovu rodnu biskupiju. Taj bi duhovni događaj trebao biti od iznimnog značaja za život tamošnjih vjernika, a sami svećenici kako bi što bolje mogli pomoći vjernicima i hodočasnici, trebaju si ponovno neke ključne sadržaje dublje posvijestiti. U posljednjem dijelu izlaganja don Dejan iznio je neke od rezultata svog istraživanja provedenog na području Kotorske biskupije koje je bilo usmjereno na identificiranje, popis i opisivanje materijalne sakralne umjetničke produkcije vezane izravno uz bokeljske svece i njihov kult u Kotorskoj i dijelom Barskoj (nad)biskupiji. Provincijal Hrvatske kapucinske provincije fra Jure Šarčević, upravitelj svetišta sv. Leopolda Mandića u Padovi fra Flaviano Gusella i gvardijan kapucinskog samostana u Padovi fra Marco Putin došli su tom prigodom u Kotor kako bi osobno mogli utvrditi mogućnosti i uvjete za dolazak neraspadnutog tijela sv. Leopolda u Kotorsku biskupiju koje se očekuje u rujnu. Po završetku korone svi su se svećenici u zajedništvu s biskupom uputili na Trg sv. Tripuna kako bi sudjelovali u svečanosti Loda i podizanju stijega svetog zaštitnika grada Kotora i Kotorske biskupije. Lode je izrekao ovogodišnji mali admiral Antonio Grandis. Nakon podizanja zastave sv. Tripuna uslijedilo je cjelivanje Slavne glave u katedrali. Tom je prigodom kotorski biskup Ilija Janjić objavio imenovanje preč. don Pavla Medača za novog počasnog kanonika.

Sastanak Južnoslavenske konferencije provincijalnih ministara OFM

Brezje, 28.1.2017. (IKA) - U Franjevačkom samostanu u Brezju održan je 28. siječnja redoviti sastanak Južnoslavenske konferencije provincijalnih ministara OFM. Bili su nazočni svi provincijalni ministri - fra Miljenko Šteko (Mostar), fra Andrija Bilokapić (Zadar), fra Marjan Čuden (Ljubljana), fra Jozo Marinčić (Sarajevo), fra Joško Kodžoman (Split), fra Ilija Vrdoljak (Zagreb). Na sastanku su bili također tajnik Konferencije fra Robert i generalni definator iz Rima fra Ivan Sesar. Nakon molitve fra Miljenko Šteko, predsjednik JKPMOFM, pozdravio je sve nazočne i zahvalio im na dolasku, a potom se nazočnima obratio generalni definator fra Ivan Sesar koji je sve pozdravio u ime Generalnog definatorija i progovorio o stanju u Redu. Fra Ivan je izvijestio o pripremi za susret Generalnog definatorija i JKPMOFM koji će održati od 15. do 19. lipnja 2017. Susret provincijskih definatorija JKPMOFM održat će 16. lipnja 2017. u Zagrebu. Potom su provincijalni ministri izvijestili o radu njihovih povjerenstava kao što su Ratio Formationis Franciscanae, PMOS, pastoral i promicanje zvanja i drugo. Susret je završio molitvom i bratskim druženjem, izvijestila je mrežna stranica splitskih franjevaca.

Inozemne vijesti

Izabran novi poglavlar prelature Opus Dei

Vatikan, 24.1.2017. (IKA) - Papa Franjo potvrdio je izbor mons. Fernanda Ocariza za novoga poglavara prelature Opus Dei. On nasljeđuje biskupa Javiera Echevarriu koji je preminuo 12. prosinca 2016. Mons. Ocariz rođen je u Parizu prije 72 godine, u španjolskoj obitelji koja je iz Španjolske pobjegla tijekom građanskoga rata. Dosad je bio pomoćni vikar prelature, a treći je nasljednik sv. Josemarie Escriva, izvijestio je Radio Vatikan.

U Boliviji smrtno stradala poljska misionarka

Varšava, 25.1.2017. (IKA) – Poljska misionarka ubijena je u napadu na dječji centar koji vode poljske redovnice u Cochabambi u središnjoj Boliviji. Laikinja Helena Kmiec, koja je bila članica Salvatorijanske misionarske volonterske skupine, podlegla je ozljedama 24. siječnja, izvijestilo je poljsko ministarstvo vanjskih poslova, navodeći da je bolivijaska policija privela nekoliko osumnjičenih.

Papa predsjedanjem Druge večernje zaključio Ekumenski molitveni tjedan

Rim, 25.1.2017. (IKA) - Na svršetku Molitvenoga tjedna za jedinstvo kršćana, na blagdan Obraćenja svetoga Pavla, 25. siječnja, papa Franjo je u bazilici Sv. Pavla izvan zidina predsjedao Drugom večernjom. Zajedno s papinskim glazbenim zborom Sikstina na slavlju je sudjelovao i anglikanski zbor iz westminsterske opatije, čije je članove Sveti Otac pozdravio na općoj audijenciji. U večernjoj molitvi sudjelovali su pravoslavni nadbiskup-metropolit Italije i Malte Gennadios Zervos i kao predstavnik Ekumenskoga carigradskog patrijarhata, te David Moxon, predstavnik kanterberijskog nadbiskupa pri Svetoj Stolici i ravnatelj Anglikanskog centra u Rimu. Tijekom večernje molilo se, kako je izvijestio Radio Vatikan, da budu izliječene „rane i podjele“ koje još dijele Isusove učenike, te da Bog udijeli snage kršćanima koji su žrtve progona.

Gdje god ima nasilja i sukoba, kršćani su pozvani strpljivo raditi kako bi ponovno uspostavili slogu i nadu

Vatikan, 27.1.2017. (IKA) - Gdje god ima nasilja i sukoba, kršćani su pozvani strpljivo raditi kako bi ponovno uspostavili slogu i nadu, poručio je papa Franjo 27. siječnja članovima Zajedničkoga međunarodnog povjerenstva za teološki dijalog između Katoličke Crkve i Istočnih pravoslavnih Crkvi, izvijestio je Radio Vatikan. Povjerenstvo se ovog tjedna sastaje u Vatikanu, a osim predstavnika Katoličke Crkve uključuje i predstavnike šest starih istočnih Crkvi koje su se odvojile od ostatka kršćanskog svijeta sredinom 5. stoljeća.

Papa je primijetio da mnogi od nazočnih pripadaju Crkvama koje svakodnevno svjedoče širenju nasilja i okrutnosti koje vrši fundamentalistički ekstremizam. „Svjesni smo da se takve situacije tragičnog trpljenja lakše ukorijene u kontekstu velikog siromaštva, nepravde i društvenog isključivanja. To je posljedica nestabilnosti koje stvaraju interesi skupina ili raniji sukobi koji su doveli do kulturnog i duhovnog opustošenja, što je olakšalo manipulaciju i poticanje ljudi na mržnju“, rekao je papa Franjo te je dodao da su kršćani pozvani biti blizu onima koji trpe kako bi sijali slogu i strpljivo radili na obnovi nade, nudeći utješni mir

koji dolazi od Gospodina.

Sveti Otac ponovio je riječi sv. Pavla: „Ako trpi jedan ud, trpe zajedno svi udovi“, te dodao kako se pridružuje molitvi crkvenih poglavara da se okonča sukob kao i za Božju blizinu onima koji su toliko pretrpjeli, naročito djeca, bolesni i stariji. Rekao je da posebno suosjeća s onim biskupima, svećenicima, posvećenim osobama i laicima koji su oteți, koje se drži kao taoce ili su porobljeni.

Papa je istaknuo primjer brojnih mučenika i svetaca koji su ponudili hrabro svjedočanstvo za Krista. Oni nam pokazuju srce naše vjere, koje je Isus raspjeti i uskrsli – naš mir i naše pomirenje. Kao njegovi učenici pozvani smo kršćanskom jakošću posvuda svjedočiti njegovu poniznu ljubav koja pomiruje ljude svakog doba. Sveti Otac je osim toga poručio kako mučenici ujedno pokazuju put prema punini jedinstva: „Mučenici i sveci svih crkvenih tradicija već su jedno u Kristu; njihova su imena zapisana u jednom zajedničkom martirologiju Božje Crkve. Žrtvujući se na zemlji iz ljubavi, žive u nebeskom Jeruzalemu, okupljeni oko zaklanog Jaganjca. Njihovi životi, koje su ponudili kao dar, pozivaju nas na zajedništvo, da hodamo brže putem koji vodi prema punini jedinstva. Kao što je u ranoj Crkvi krv mučenika bila sjeme novih kršćana, tako je i u naše doba krv tolikih mučenika sjeme jedinstva među vjernicima, znak i oruđe budućnosti zajedništva i mira“.

Crkva u Meksiku osuđuje podizanje zida na granici

Mi želimo graditi mostove između ljudi, mostove koji će omogućiti da se sruše zidovi isključenja i izrabljivanja

Ciudad de Mexico, Vatikan, 27.1.2017. (IKA) - Meksički biskupi sa žalošću su dočekali odluku američkog predsjednika Donalda Trampa da podigne zid na granici između SAD-a i Meksika. U priopćenju Meksičke biskupske konferencije, koje prenosi Radio Vatikan, ističe se dugogodišnji zajednički trud biskupa na sjeveru Meksika i onih s juga SAD-a oko vjernika koji žive u dvije bratske zemlje, a posebno onih u župama blizu granice. Biskupi izražavaju žaljenje što će zbog izgradnje zida brojne obitelji biti odsječene od svojih prijatelja, bližnjih pa čak i posla. Meksički svećenici pridružuju se apelu mons. Joa Vasqueza, predsjednika za migracije Američke biskupske konferencije, koji je kazao: „Obeshrabren sam činjenicom da je predsjednik kao prioritet stavio izgradnju zida na granici s Meksikom, zida koji će nepotrebno ugroziti živote migranata. Podizanje zida destabilizirat će brojne zajednice, pune života i međusobno povezane, koje žive u mirnom suživotu s jedne i druge strane granice. Umjesto da gradimo zidove, moja braća biskupi i ja nastavit ćemo djelovati prema primjeru koji nam daje papa Franjo. Mi želimo graditi mostove između ljudi, mostove koji će omogućiti da se sruše zidovi isključenja i izrabljivanja“. Meksički biskupi najavljuju kako će i dalje pomagati svojoj braći iz Južne i Srednje Amerike koji će na putu prema SAD-u prolaziti kroz Meksiko. Također pozivaju predsjednika Trampa da smisli bolji način kako osigurati stabilnost, razvoj i zaposlenje, bez izazivanja dodatne štete za one najsiromašnije i najranjivije. Crkva u Meksiku traži od meksičkih vlasti da kroz razgovor pokušaju postići sporazum sa SAD-om koji će poštivati dostojanstvo osoba, bez obzira na njihovo porijeklo ili vjeru i koji će iznad svega priznati bogatstvo koje donose migranti u svojoj potrazi za boljim životom.

Sveta Stolica odlučna u osudi antisemitizma

Vatikan, 27.1.2017. (IKA) – U povodu Dana sjećanja na holokaust, koji se obilježava 27. siječnja, mons. Janusz Urbanczyk, stalni predstavnik Svete Stolice pri Organizaciji za europsku sigurnost i suradnju, govorio je pred Stalnim vijećem te organizacije. Podsjetio je da nas Dan sjećanja na holokaust navodi da se prisjetimo žrtava tih „gnjusnih zločina protiv čovječnosti“. „Uzvišena žrtva patnje, strah i suze bezbrojnih žrtava slijepe mržnje, koje su pretrpjele deportaciju, zatvaranje i smrt na onim izopačenim i neljudskim mjestima, ne smiju nikada biti zaboravljeni“. Ta tragedija mora nas potaknuti da „se uvijek iznova zalažemo za bezuvjetno poštovanje svake osobe. Počast i posebno priznanje treba također odati svima onima koji su, izlažući opasnosti vlastiti život, štitili progonjene, njihove bližnje, odupirući se ubilačkom ludilu oko njih“. Mons. Urbanczyk prisjetio se i nedavno preminulog pisca Elie Wiesela te podsjetio na važnost „prijenosa sjećanja“ kako bi novi naraštaji mogli i dalje učiti iz ovog strašnog iskustva. „Sveta Stolica tome pridaje veliku važnost i aktivno djeluje na polju obrazovanja, osobito u školama, boreći se istodobno protiv antisemitizma općenito te osobito protiv nijekanja holokausta“, kazao je mons. Urbanczyk. Prisjećajući se riječi pape Franje s njegova puta u Svetu zemlju 2014., podsjetio je da sjećanje na holokaust međunarodnoj zajednici treba pomoći da stvori budućnost u kojoj će „uključenje i susret zamijeniti isključenje i sukob, gdje neće biti mjesta za antisemitizam ni u kojem obliku niti za izraze neprijateljstva, diskriminacije i nesnošljivosti prema pojedincima ili narodima“.

Papa s izaslanstvom Europskoga židovskog kongresa

Vatikan, 27.1.2017. (IKA) - Na Međunarodni dan sjećanja na žrtve holokausta, 27. siječnja, papa Franjo susreo se s peteročlanim izaslanstvom Europskoga židovskog kongresa. Na susretu je bio nazočan o. Norbert Hofmann, tajnik Povjerenstva Svete Stolice za vjerske odnose sa židovstvom, koji je u razgovoru za Radio Vatikan istaknuo da je Papa započeo razgovor upravo spominjući ovaj Dan sjećanja, koji je vrlo važan za židove, „ali i za sve nas“. Spominjati se žrtava holokausta, istaknuo je Sveti Otac, važno je zbog toga da se ta ljudska tragedija više nikada ne ponovi, rekao je o. Norbert. Predsjednik Europskoga židovskog kongresa Moshe Kantor govorio je pak o važnosti etike te „o kršćanskim i židovskim vrijednostima koje su nam zajedničke“. Rekao je da u našem svijetu vidimo veliki napredak, ali i veliko propadanje moralnih i etičkih vrijednosti. Stoga treba ojačati te vrijednosti koje su nam zajedničke. Potom je govorio o važnosti odgoja i obitelji, a Papa se u svemu složio s tim temama, dodao je o. Norbert.

Papa izrazio podršku Hodu za život u Washingtonu

Vatikan, 27.1.2017. (IKA) - Papa Franjo izrazio je svoju podršku Hodu za život, koji se 27. siječnja održao u glavnom gradu SAD-a Washingtonu, izvijestio je Radio Vatikan. U poruci, koju potpisuje Papin državni tajnik kardinal Pietro Parolin, ističe se da je Sveti Otac neizmjereno zahvalan za to upečatljivo svjedočanstvo svetosti svakog ljudskog života. Papa „vjeruje da će taj događaj, na kojem toliki Amerikanci govore u ime naše najranjivije braće i sestara, pridonijeti mobilizaciji savjesti u obrani prava na život i djelotvornih mjera kojima bi se osigurala njihova odgovarajuća zakonska zaštita“, ističe se na kraju poruke. Svake se godine u glavnom gradu SAD-a okupi više stotina tisuća ljudi koji pozivaju na zaštitu nerođenih i zaustavljanje eutanazije.

Papa: Društveni kontekst utječe na napuštanje redovničkoga života

Vrlo je osjetljiva i zahtjevna zadaća duhovnoga vođe. Mnoga se zvanja izgube zbog njihove nestručnosti, a svima nama je, poglavito u trenucima slabosti, potrebna prikladna potpora

Vatikan, 28.1.2017. (IKA) - Papa Franjo primio je 28. siječnja u audijenciju sudionike plenarne skupštine Kongregacije za ustanove posvećenog i društva apostolskoga života, prenosi Radio Vatikan. Odgovarajući na pozdrav pročelnika Kongregacije kardinala Joao Braza de Aviza, Sveti Otac zahvalio je svima na njihovu radu te je istaknuo važnost teme o kojoj su raspravljali, dodavši kako je vjernost na velikoj kušnji. Vrlo nas zabrinjava napuštanje redovničkoga života, jer oslabljuje posvećeni život i život same Crkve, ustvrdio je, dodajući da mnogi čimbenici uvjetuju vjernost posvećenju životu.

Kao prvi čimbenik Papa je spomenuo kulturu rascjepkanosti, privremenosti, koja se uvriježila u društvu, a koja potiče življenje „po narudžbi“, odnosno robovanje modi. Ta kultura upućuje na potrebu „sporednih vrata“, koja su uvijek otvorena drugim mogućnostima; promiče potrošački mentalitet, zaboravljajući ljepotu jednostavnoga, trijeznoga življenja te tako izaziva veliku egzistencijalnu prazninu. Osim toga, rašireni praktični relativizam udaljava od istinskih vrijednosti Evanđelja. Gospodarska pravila u današnjem društvu zamjenjuju moralna, određuju zakone i promiču vlastite sustave na štetu životnih vrijednosti. Diktatura novca i profita vrednuje samo one osobe koje su kadre povećati profit. Razvidno je dakle kako se u takvoj situaciji najprije treba prepustiti evangeliziranju, a potom evangelizirati, rekao je Papa te se osvrnuo na svijet mladih.

Osim navedenoga čimbenika društveno-kulturnoga konteksta, valja podsjetiti i na druge, a jedan od tih je svijet mladih, vrlo složen, istodobno bogat i izazovan. U svijetu ima mnogo velikodušnih mladih, solidarnih i zauzetih u vjerskom i društvenom području, koji čeznu za istinskim duhovnim životom. Ali i među mladima ima mnogo žrtava logike svjetovnosti, koja se očituje u trčanju za uspjehom po svaku cijenu, čežnji za lakom zaradom i za uživanjem. Ta logika zavodi mnoge mlade, koje moramo pratiti. Njima treba svjedočiti ljepotu Evanđelja i pripadnosti Kristu. Tu kulturu treba evangelizirati; ne želimo da joj mladi robuju, rekao je Sveti Otac, a potom se osvrnuo na treći čimbenik koji je povod napuštanja redovničkoga života.

Taj čimbenik je u samom posvećenju životu, a to je nedosljednost koja otežava vjernost, potom 'rutina', zamor, teret upravljanja strukturama, unutarnje podjele, žudnja za moći, svjetovno vođenje Instituta, despotsko interpretiranje autoriteta ili pak pretjerana opuštenost. Ako posvećeni život želi zadržati svoje proročko poslanje i svoj čar, ako želi biti škola vjernosti za one koji su blizu i one koji su daleko, onda mora čuvati svježinu i novinu Isusove središnjosti, privlačnost duhovnosti i snagu poslanja, mora očitovati ljepotu nasljedovanja Krista i širiti nadu i radost, istaknuo je Papa.

Govoreći pak o životu u ustanovama posvećena života, Sveti Otac istaknuo je njegovanje bratstava, koje se jača zajedničkom molitvom, meditiranjem Božje riječi, aktivnim sudjelovanjem u sakramentima euharistije i pomirbe, bratskim dijalogom, iskrenošću, bratskom opomenom, milosrđem prema članu koji griješi te dijeljenjem odgovornosti. Zajednički život treba biti prožet radosnim svjedočenjem jednostavnoga življenja uz siromašne te poslanjem koje povlašćuje egzistencijalne periferije. O obnovi bratskoga života u zajednici uvelike ovisi pastoral zvanja i ustrajnost mladih, primijetio je papa Franjo

dodajući: Zvanje je blago, kao i vjera, koje nosimo u glinenim posudama, stoga ga svatko mora čuvati i svaki dan jačati u molitvi te prikladnom teološkom i duhovnom okrepom koja štiti od mode i kulture prolaznoga, a omogućuje postojan hod u vjeri. Na tim temeljima je moguće živjeti evanđeoske savjete i stjecati Kristove osjećaje. Zvanje je dar koji smo primili od Gospodina, koji je svrnio svoj pogled na nas i zavolio nas, pozivajući nas da ga slijedimo u posvećenom životu te da istodobno budemo odgovorni za primljeni dar, ustvrdio je Sveti Otac.

Govoreći pak o vjernosti i napuštanjima, istaknuo je važnost duhovnog vodstva u posvećenom životu. Redovničke zajednice trebaju ulagati u stručne voditelje. Teško je ostati vjeran pod vodstvom nestručnih voditelja. Stručni voditelji osobe trebaju voditi tako da u njima mogu u trenucima nesnalazjenja i malaksalosti Božjom riječju i euharistijom osnažiti vjeru i nadu. Vrlo je osjetljiva i zahtjevna zadaća duhovnoga vođe. Mnoga se zvanja izgube zbog njihove nestručnosti, a svima nama je, poglavito u trenucima slabosti, potrebna prikladna potpora, ustvrdio je papa Franjo. Stručno vodstvo jamči trajno razlučivanje koje otkriva Božju volju, traži ono što je Bogu ugodno, kako bi rekao sveti Ignacije, ili, rečeno sa svetim Franjom Asiškim, „uvijek želi ono što se Bogu sviđa“. Vodstvo podrazumijeva jaku duhovnu osjetljivost, trajno propitivanje sebe samoga pred drugima, oslobođeno od predrasuda te osobnih ili zajedničkih interesa. Ne treba smetnuti s uma da razlučivanje nije odabir između dobra i zla, već između dobra i boljeg, između onoga što je dobro i onoga što vodi poistovjećivanju s Kristom, zaključio je Sveti Otac, a potom svima udijelio blagoslov.

Kardinal Cupić o Trumpovoj uredbi o izbjeglicama i migrantima

Chicago, 29.1.2017. (IKA) - Novi američki predsjednik Donald Trump potpisao je 27. siječnja izvršnu uredbu kojom je na četiri mjeseca suspendirao ulazak izbjeglica i migranata u SAD te privremeno, na 90 dana, zabranio ulazak u zemlju državljanima Sirije, Irana, Iraka, Libije, Somalije, Sudana i Jemena. Na internetskim stranicama Čikaške nadbiskupije (www.archchicago.org), 29. siječnja objavljena je reakcija čikaškoga nadbiskupa kardinala Blaža Cupića na Predsjednikovu izvršnu uredbu o zabrani ulaska izbjeglica i migranata u SAD, koja počinje riječima: „Protekli vikend pokazao se kao mračni trenutak američke povijesti. Izvršna uredba kojom se odbijaju izbjeglice i kojom se naša nacija zatvara pred onima, osobito muslimanima, koji bježe od nasilja, napada i progona, u suprotnosti je s katoličkim i američkim vrijednostima. Moramo li ponavljati strašne odluke onih koji su u prošlosti pokretali ljude na nasilje ostavljajući određene nacije i vjere marginalizirane i isključene? Mi, katolici, vrlo dobro poznajemo takvu povijest, kada smo se, poput ostalih, našli s one druge strane takvih odluka.“

O američkim vrijednostima i slici kakvu SAD predstavljaju svijetu kardinal Cupić izjavio je: „SAD imaju dugu povijest prihvaćanja izbjeglica koji su bježali spašavajući svoje živote, a mnoge katoličke organizacije pomagale su obiteljima, muškarcima, ženama i djeci iz cijelog svijeta prilikom doseljenja. Brojni naši svećenici, redovnici i laici pratili su useljenike s ciljem da im pomognu u prilagodbi. (...) Ovdje u Chicagu generacije migranata otkrile su svoj novi dom. Mi smo bolji u tome.“ Napominjući kako cijeli svijet gleda u Ameriku koja kao da napušta svoje temeljne vrijednosti, zaključio je riječima pape Franje, izrečenima u rujnu 2015. pred američkim Kongresom: „Vrijeme je da

odložimo strah na stranu i udružimo se u oporavku onoga što mi jesmo i što predstavljamo svijetu koji očajnički treba nade i solidarnosti. 'Ako želimo sigurnost, dajmo drugima sigurnost; ako želimo život, dajmo drugima život; ako želimo prilike, pružimo drugima prilike!' Papa Franjo tim je riječima postavio izazov pred Kongres 2015. godine, ali i upozorenje za ono što bi se moglo dogoditi pomirimo li se s događajima protekloga vikenda: 'Mjerilo kojim budemo mjerili druge s vremenom će postati mjerilo koje će se koristiti i za nas.'“

Protiv diskriminacije oboljelih od gube

Vatikan, 29.1.2017. (IKA) – U povodu Svjetskog dana gubavaca 29. siječnja. papa Franjo podsjetio je na važnost borbe protiv te bolesti i diskriminacije koju ona izaziva. Premda se broj oboljelih od gube smanjuje, ta bolest i dalje je „jedna od najstrašnijih“, a zahvaća one „najsiriromašnije i najodbačenije“, poručio je Sveti Otac. Moli za sve one koji boluju od tzv. Hansenove bolesti, kao i one koji skrbe o liječenju oboljelih i njihovu ponovnom uključivanju u društvo. Guba je danas izlječiva bolest, ali još uvijek nije potpuno iskorijenjena. Premda je nema u takozvanim bogatim zemljama, još uvijek je prisutna u najsiriromašnijim regijama. Svake godine od gube oboli oko 210 tisuća osoba, među kojima 19 tisuća djece. Svjetski dan gubavaca ustanovljen je 1954. godine i od tada se oko 16 milijuna oboljelih u svijetu uspjelo izlječiti i povratiti svoje dostojanstvo. U lipnju 2016. u Vatikanu je održan dvodnevni međunarodni kongres o gubi s ciljem da se međunarodna zajednica senzibilizira za tu bolest, da se zaustavi njeno širenje i ublaže posljedice, te da se potakne ponovno uključivanje izlječenih bolesnika u društvo.

Papa uputio brzojav sućuti povodom atentata u džamiji u Quebecu

Vatikan, 30.1.2017. (IKA) - Papa Franjo uputio je 30. siječnja brzojav sućuti povodom atentata koji se dogodio u kasnim večernjim satima 29. siječnja u džamiji u Quebecu, u Kanadi, u kojemu je šestoro osoba ubijeno, a više ih je ranjeno. U brzojavu koji je u Papino ime nadbiskupu metropolitu kardinalu Quebeca Geraldu Cyprienu Lacroixu uputio kardinal državni tajnik Pietro Parolin, Sveti Otac izrazio je svoju blizinu žrtvama i njihovim obiteljima, te svima koji su pomogli u spašavanju, moleći Gospodina da im donese utjehu i ohrabrenje u toj kušnji. Papa je još jednom odlučno osudio nasilje koje uzrokuje veliko trpljenje, moleći od Boga dar uzajamnoga poštovanja i mira, i zazivajući Božji blagoslov na sve koje je pogodila ta tragedija.

Prilog dokumenti

Suočavanje sa stvarnošću starenja kao prilika za rast

Poruka Vijeća HBK za život i obitelj u povodu Dana života 2017.

Sestre i braćo u Kristu, poštovani ljudi dobre volje! Proslava Dana života, prve nedjelje u veljači, uvijek iznova prigoda je za promišljanje o ljepoti dara života, koju ove godine želimo sagledati osobito u njegovoj završnoj etapi. Nakon što smo prošle godine stavili poseban naglasak na demografsku problematiku, kao logičan nastavak za Dan života 2017. godine nametnula nam se tema suočavanja sa stvarnošću starenja, počevši od osobne preko obiteljske i crkvene pa sve do one društvene razine. Prateći demografske pokazatelje i projekcije, ali i uviđajući osobne i obiteljske drame mnogih naših bližnjih starije dobi, pitanje starenja iz godine u godinu neminovno će biti sve aktualnije. Znanstvenici na Zapadu, kojemu i Hrvatska pripada, ovo su stoljeće nazvali stoljećem starenja. Stoga ovom porukom želimo senzibilizirati ponajprije vjernike, ali i sve ljude dobre volje u Hrvatskoj, na potrebu suočavanja sa starenjem, kako bismo starost prepoznali kao priliku za rast.

Osobno suočavanje – prilika za rast u mudrosti i svetosti

Starenje je neizbježnost redovitoga tijeka ljudskoga života na putu prema prijelazu u vječni život. Htjeli mi to ili ne, i ma koliko je pokušali usporiti, starost će doći. Ovozemaljski je ljudski život krhak i prolazan. Iako se na starost danas ne gleda pozitivno te se starije osobe u utilitarističkom shvaćanju svijeta sve više pokušava prikazati kao teret društva, što za posljedicu ima njihovu marginalizaciju i sve veću isključenost iz društvenih procesa, ne bi nas smjela zahvatiti malodušnost kada zakoračimo u to razdoblje života. Naprotiv! Osobno suočavanje sa starenjem i svime što ono sa sobom prirodno nosi u biološkom i psihološkom smislu nužnost je kojoj treba pristupiti uvažavajući osobito duhovnu dimenziju čovjeka. Sveti papa Ivan Pavao II. u Pismu starijim osobama starost naziva „doba mudrosti“, označavajući je i kao „konačno razdoblje ljudske zrelosti“ i „izraz Božjega blagoslova“. Sluga Božji kardinal Franjo Kuharić nazvao ju je „milosnim vremenom“ (Veritas, br. 4, travanj 1999.). Papa Franjo ju je, slaveći nedavno svoj osamdeseti rođendan, nazvao „sjedište mudrosti“. Neki starost iz različitih razloga ne će dočekati, ali oni koji njome budu blagoslovljeni pozvani su iskoristiti to milosno vrijeme kako bi rasli u mudrosti i svetosti te mogli imati radosnu i plodnu starost, ispunjenu mirom, vjerom i molitvom.

Suočavanje u kontekstu obitelji – prilika za rast u uvažavanju i ljubavi

Biblija izrijekom poziva na poštivanje starijih. To se ponajprije odnosi na obvezu djece prema roditeljima uobličenu u četvrtoj Božjoj zapovijedi: „Poštuj oca svoga i majku svoju, da imadneš dug život na zemlji koju ti dâ Gospodin, Bog tvoj“ (Izl 20, 12). Ne samo da djeca time ispunjavanju svoju dužnost, nego, budući da je to prva zapovijed s obećanjem, njeno poštivanje, „zajedno s duhovnim plodovima, jamči ovozemne plodove mira i blagostanja“ (KKC, 2200). Sv. Ivan Pavao II., papa, s pravom je zaključio da bi „najbolje rješenje bilo da starije osobe ostanu sa svojom obitelji, uz jamstvo učinkovite socijalne skrbi za sve veće potrebe koje iziskuje njihova dob ili bolest“ (Pismo starijim osobama, br. 13). Uistinu, obitelj, a osobito ona kršćanska, trebala bi biti najbolje mjesto za dostojanstvenu starost njezinih starijih članova, a društvo bi

tu njezinu ulogu trebalo primjereno vrjednovati i jamčiti odgovarajuću socijalnu skrb. Papa Franjo na općoj je audijenciji 4. ožujka 2015. cijelu katehezu posvetio važnosti baka i djedova, osobito istaknuvši njihovu molitvu kao dar i bogatstvo, ali i ono što ih sprječava da im „srce otvrdne u negodovanju i sebičnosti“. Suočavanje sa starenjem u obitelji dragocjena je prilika za rast u uzajamnom uvažavanju i ljubavi svih njezinih članova. Tu se priliku nipošto ne bi smjelo propustiti udaljavanjem starijih iz vlastite životne sredine ili neprimjerenim odnosom prema njima jer su izvor brojnih blagodati, osobito u smislu uloge baka i djedova u životu unučadi.

Suočavanje u kontekstu Crkve – prilika za rast u milosrđu i zajedništvu

Crkva je neumorna u poticanju na skrb o potrebitima, pa tako i o starijim osobama. To čini kroz dokumente učiteljstva te konkretnim zauzimanjem bilo kroz pastoralne strukture, bilo kroz strukture Caritasa. U Hrvatskoj tako djeluju biskupijski domovi za starije i nemoćne svećenike, domovi za starije osobe pod upravom redovničkih zajednica, hospiciji i humanitarne katoličke udruge. Međutim, na tome ne treba stati, nego predano raditi na ispunjavanju želje pape Franje koji bi želio „Crkvu koja izaziva kulturu odbacivanja preobilnom radošću zagrljaja između starijih i mladih“ (Amoris laetitia, 191), ali i pristupajući osmišljavanju duhovnosti starijih osoba, na što također poziva. Nastavljajući u svom djelovanju prošlogodišnji jubilej, suočavanje sa starenjem u kontekstu Crkve postaje prilika za rast u milosrđu i zajedništvu mladih i starijih.

Suočavanje u kontekstu društva – prilika za rast u čovječnosti i solidarnosti

Statistički podaci neumoljivo pokazuju stvarnost da je naša populacija sve malobrojnija i sve starija, među ostalim i zato što više ljudi umire nego što ih se rađa. Činjenica da su, prema podacima Ujedinjenih naroda, Hrvati jedna od pet najstarijih populacija u svijetu, oglašava zvono na uzbunu. Nastavak tih trendova vodi, kako zabrinuto tvrde neki od naših poznatih demografa, prema skorom urušavanju cijeloga sustava, počevši od zdravstva, obrazovanja, rada i, naposljetku, mirovinskoga sustava. Iz te spoznaje i činjenice proizlazi dužnost svakom čovjeku iskazivati čovječnost i solidarnost radi nas samih, ali i radi budućih naraštaja. Trebamo to činiti na samom početku ljudskoga života, od začeca, ali i u svim etapama života, uključujući i onu posljednju, starost, kojom najčešće završava ljudski život. Trebamo učiniti sve što je u našoj moći da se svaki začeti ljudski život ima priliku roditi, ali i da svaki čovjek može dostojanstveno živjeti. To drugo danas je osobito ugroženo kad je riječ o starijim osobama. Zato nam u odnosu prema starijim osobama valja učiniti odlučne korake kako bi se nadišao pristup osobi obilježen diskriminacijom na temelju dobi. Na tom tragu treba razvijati gerijatriju i gerontologiju, kao i palijativnu skrb, te sprječavati ugrožavanje dostojanstva starijih, diskriminaciju i nasilje nad njima u svim pojavnim oblicima, uključujući i eutanaziju. Starije osobe imaju pravo na dostojanstven život, imaju pravo na život bez diskriminacije i nasilja. Oni su za nas puno učinili, na nama je da im uzvratimo odgovarajućom skrbi. No to nije samo pojedinačna odgovornost, nego i društvena. Osobito ističemo odgovornost države, ali i cjelokupnoga društva, uključujući vjerske zajednice, da se ojačaju

(izvan)institucionalni oblici skrbi o starijima, osobito u sredinama koje su zahvaćene jakom depopulacijom i demografskim praznjenjem.

Braćo i sestre!

Suočavanje sa starenjem te stvaranje uvjeta za dostojanstveno i aktivno starenje, u kontekstu suodgovornosti, zadaća je svih društvenih čimbenika. Pritom treba imati na umu da se, kako je govorio papa u miru Benedikt XVI., „humanost društva mjeri u odnosu prema starijima“ (iz govora Zajednici sv. Egidija 12. 11. 2012.).

Neka nas u ispunjenju te zadaće prati zagovor svetih staraca Šimuna i Ane, koji su u svojoj starosti dočekali ispunjenje svojih snova i nadanja razdragano uzevši u ruke dijete Isusa kada su ga Josip i Marija donijeli na prikazanje u jeruzalemski Hram. Takvo ispunjenje snova i nadanja u prigodi Dana života želimo svim starijim osobama, ali i svima nama koji smo na putu prema toj etapi života. Neka nam je svima blagoslovljen Dan života 2017.!

Zagreb, o blagdanu sv. Anđele Merici, djevice, 27. siječnja 2017.

U ime Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj mons. Mate Uzinić, dubrovački biskup i predsjednik Vijeća

Balzam milosrđa

Poruka prigodom Dana posvećenog života 2017.

Poštovane redovnice, redovnici i laici posvećeni u svijetu, drage sestre i draga braćo u Kristu!

1. U prošlogodišnjoj Poruci prigodom Dana posvećenog života upozoreno je na riječi iz bule Lice milosrđa, a kojima papa nagovještuje koji bi trebali biti plodovi Izvanrednog jubileja milosrđa nakon njegova završetka: „Kako samo želim da nadolazeće godine budu prožete milosrdem, da bismo išli ususret svakoj osobi, noseći Božju dobrotu i nježnost! Neka do svih, i vjernika i onih koji su udaljeni od vjere, dopre balzam milosrđa kao znak Božjega kraljevstva, već prisutna među nama!“ (Misericordiae vultus, 5). Još je sveti Ivan Pavao II. napisao da je „zadaća posvećenoga života raditi u svim dijelovima zemlje da bi se utvrdilo i proširilo Kristovo kraljevstvo, donoseći poruku Evanđelja posvuda, i u najudaljenije krajeve“ (Vita conescrata, 78), a ovo poslanje posvećenoga života ostvaruje se tako što „posvećene osobe, u svom posvećenju i potpunom predanju, čine vidljivim ljubaznu i spasonosnu nazočnost Krista, Očeva prvosvećenika, odaslanog u poslanje“ (Vita conescrata, 76). Pozivamo, stoga, sve redovnice, redovnike i laike posvećene u svijetu da najprije žive potpuno predanje Gospodinu kako bi ih on preobrazio i prosvijetlio, da sami prepoznaju njegovu ljubaznu i spasonosnu nazočnost, da tako budu pomazani balzomom milosrđa koji je znak Božjega kraljevstva. Neka iz toga obnovljenog iskustva Božje dobrote i nježnosti proiđe svako djelovanje. Upravo su posvećene osobe pozvane svjedočiti prisutnost Božjega kraljevstva i biti njegov djelatan i opipljiv znak u ovome svijetu. Želja nam je da sve posvećene osobe i njihove zajednice budu balzam milosrđa u životima ljudi našega vremena i ovoga prostora.

2. Papa je u buli Lice milosrđa naglasio da su oni do kojih bi trebalo doprijeti svjedočanstvo Božjega milosrđa svi ljudi, i vjernici i oni koji su udaljeni od vjere. U svojoj pobudnici Radost evanđelja pojasnio je kako doprijeti do svake osobe: „Svaki kršćanin i svaka zajednica moraju raspoznati put koji Gospodin pokazuje, ali od svih nas traži se da prihvatimo

ovaj poziv: izaći iz vlastite udobnosti i imati hrabrosti poći na sve periferije koje trebaju svjetlo evanđelja“ (Evangeliu gaudium, 20). Također je potaknuo sve koji svjedoče i navješćuju evanđelje da se usredotoče „na ono bitno, na ono što je ljepše, veće, privlačnije i istodobno nužnije“, jer se na taj način poruka koju prenosimo pojednostavljuje, „ne gubeći zbog toga na svojoj dubini i istinitosti, i tako postaje snažnija i uvjerljivija“ (Radost evanđelja, 35). Ovo je poziv svakoj posvećenoj osobi i svakoj zajednici da preispita svoje načine svjedočenja i djelovanja, da vidi nudi li svima, a osobito onima na periferiji, ono što je bitno i je li to svjedočanstvo ljudima doista nešto „ljepše, veće, privlačnije“. Pritom se ne smije zaboraviti da su na periferiji i oni koji su na periferiji vjere. U tu skupinu mogu pripadati osobe koje su poučene u vjeri i izjašnjavaju se vjernicima, no u njihovu životu vjera ne igra odlučujuću ulogu. U tu skupinu mogu pripadati osobe koje vjeruju na neki svoj način koji, možda, u određenim čimbenicima ne odgovara nauku i moralu Crkve. U tu skupinu mogu pripadati i osobe koje se izjašnjavaju kao agnostici i ateisti. Svi su oni na periferiji i svima na jednostavan, razumljiv i privlačan način valja pristupiti i posvjedočiti blizinu Božjega kraljevstva. To je svakako zadatak posvećenih osoba. U tom zadatku čini se da je dobro imati na pameti papine riječi: „Evangelizacijska se zajednica riječima i djelima uključuje u svakodnevni život drugih ljudi, premošćuje udaljenosti, spremna je poniziti se ako je potrebno i prigrbljuje ljudski život, dotičući Kristovo tpeće tijelo u narodu“ (Evangeliu gaudium, 24).

3. Ove godine, upravo na Dan posvećenog života, 2. veljače, obilježiti ćemo i sedamdesetu obljetnicu apostolske konstitucije pape Pija XII. Provida Mater Ecclesia, o posvećenom životu u svijetu, kojom je ovaj tada relativno novi oblik posvećenog života dobio i svoje zakonodavstvo. Ondje papa kaže da svjetovni instituti mogu kršćanski obnavljati različite čimbenike društva „bliskim i svakodnevnim dodirima života savršeno i potpuno posvećena savršenstvu“ (Provida Mater Ecclesia, 10). Neka ova obljetnica bude poticaj i svim u svijetu posvećenim osobama da još odgovornije žive svoje posvećenje kako bi po njima Bog mogao preobraziti i društvo. U tome bi mogli pomoći i plodovi Prvoga susreta Svjetovnih instituta Hrvatske koji je održan u Zagrebu 22. lipnja 2016. Na tom susretu postalo je vidljivo veliko bogatstvo ovoga oblika života koji se živi u jednostavnosti svakodnevice.

4. Na kraju Izvanrednog jubileja milosrđa papa Franjo uputio je Crkvi apostolsko pismo Milosrđe i bijeda kojim je htio naznačiti i put kojim bi trebalo krenuti ubuduće. U njemu je naglasio da milosrđe ne može biti nešto usputno u životu Crkve, „nego predstavlja samu njezinu bit koja duboku istinu evanđelja čini jasnom i opipljivom“, te dodao: „Sve se otkriva u milosrđu; sve se rješava u milosrdnoj Očevoj ljubavi“ (Misericordia et misera, 1). Slično bi se moglo reći i za sav posvećeni život. Njegov se domet, vrijednost i autentičnost otkriva u milosrđu. Neka sve redovnice, redovnici i laici posvećeni u svijetu tako žive svoj poziv da svatko u njima otkrije milosrdnu Očevu ljubav! S tim mislima od srca vam želimo blagoslovljen Dan posvećenog života i autentičnim svjedočenjem ispunjenu godinu!

O blagdanu Obraćenja svetoga Pavla, 25. siječnja 2017.

U ime Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života gopićko-senjski biskup Zdenko Križić, predsjednik
U ime Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavara fra Jure Šarčević, predsjednik

Judita: hrabrost jedne žene daje nadu narodu

Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 25. siječnja 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Među likovima žena predstavljenim u Starome zavjetu, ističe se velika junakinja naroda: Judita. Biblijska knjiga koja nosi njezino ime opisuje golemi vojni pohod kralja Nabukodonozora, koji, vladajući u Ninivi, širi svoje carstvo poražavanjem i porobljavanjem svih okolnih naroda. Čitatelj shvaća da se radi o velikom, nepobjedivom neprijatelju koji sije smrt i uništenje i koji dolazi sve do Obećane zemlje, ugrožavajući živote Izraelaca.

Nabukodonozorova vojska, naime, pod vodstvom generala Holoferna stavlja pod opsadu jedan grad u Judeji, Betuliju, ukida im opskrbu vodom i slama tako malo po malo otpor njegovih stanovnika.

Stanje postaje dramatično, do te mjere da se žitelji grada obraćaju starješinama tražeći da se predaju neprijatelju. Iz njihovih riječi izbija očaj: "Sad nam nema više pomoći niodakle: Bog nas je predao u njihove ruke da iznemognemo od žeđe i posvemašnje iscrpljenosti. A sada ih pozovite i predajte sav grad pljački Holofernovih ljudi i sve vojske njegove" (Jdt 7, 25-26). Svršetak se čini neizbježnim, gotovo da više nemaju sposobnost pouzdati se u Boga. Gotovo da više nemaju sposobnost pouzdati se u Boga. Koliko samo puta mi dolazimo do graničnih situacija u kojima ne osjećamo ni sposobnost da se uzdamo u Gospodina. To je ružna napast! I, paradoksalno, čini se da, kako bi se izbjeglo smrt, ne preostaje ništa drugo već predati se u ruke ubojica. Oni znaju da će ti vojnici ući u grad i opljačkati ga, uzeti žene za robinje, a zatim sve druge poubijati. To je upravo "granica".

Suočen s tolikim očajem, narodni starješina pokušava ponuditi tračak nade: izdržati još pet dana, čekajući sposobnosni Božji zahvat. Ali to je slabašna nada, te on zaključuje: "Prođe li tih pet dana bez ikakve pomoći, izvršit ću što tražite" (7, 31). Jadan čovjek: nalazio se u bezizlaznoj situaciji. Pet dana je dano Bogu - i tu se krije grijeh -; pet dana je dano Bogu da intervenira; pet dana čekanja, ali već s pogledom na svršetak. Daju pet dana Bogu da ih spasi, ali znaju da nemaju povjerenja, očekuju najgore. Zapravo, nitko u narodu se više ne može nadati. Bili su očajni.

U toj situaciji na scenu stupa Judita. Udovica, žena velike ljepote i mudrosti, ona govori narodu jezikom vjere. Hrabra žena spočitava narodu u lice (govoreći): "A tko ste vi da danas iskušavate Boga [...] Ne, braćo, nemojte ljutiti Gospoda Boga našega! Jer ako nam i ne htjedne priskočiti u pomoć u ovih pet dana, ipak nas može zaštititi ali i zatrti, i to naočigled neprijatelja naših [...] Zbog toga, očekujući spas koji može doći od njega, dozivajmo ga u pomoć, i on će poslušati glas naš, bude li mu to drago" (8, 13.14-15.17). To je govor nade. Kucati na vrata Božjeg srca, On je Otac, on nas može spasiti. Ta žena, udovica, riskira da ostavi također loš dojam na druge! Ali je hrabra! Ide dalje! Ovo je moje mišljenje: žene su hrabrije od muškaraca. (Pljesak u dvorani).

Proročkom snagom, Judita podsjeća pripadnike svoga naroda na Boga kako bi im ponovno vratila povjerenje u njega; proročkim pogledom, ona vidi dalje od uskog obzora koji predlažu starješine a kojeg strah još više sužava. Bog će djelovati sigurno - kaže ona -, dok je prijedlog o pet dana čekanja način da ga se kuša i da se izbjegne njegovu volju. Gospodin je Bog spasenja - i ona vjeruje u to -, u kojem god da se obliku ono ostvarilo. Spasenje se sastoji u oslobođenju od neprijatelja i davanju života, ali, u njegovim nedokučivim

planovima, spasenje se može sastojati također u tome da čovjek bude predan smrti. Kao žena vjere, ona to zna. Znamo kako je sve završilo: Bog spašava narod.

Draga braćo i sestre, nikada ne postavljajmo uvjete Bogu i pustimo naprotiv da nada pobijedi naše strahove. Uzdati se u Boga znači ući u njegove namjere ne tražeći ništa, također prihvaćajući da njegovo spasenje i njegova pomoć dođu do nas na drugačiji način od naših očekivanja. Molimo se Gospodinu za život, zdravlje, ljubav, sreću; i ispravno je to činiti, ali sa sviješću da Bog može izvesti život također iz smrti, da je moguće iskusiti mir čak i u bolesti, i da može biti vjere i u samoći i blaženstva također u suzama. Nismo mi ti koji možemo učiti Boga što mu je činiti, ono što nama je potrebno. On to zna bolje od nas, i moramo se uzdati u njega, jer su njegovi putovi i njegove misli drukčiji od naših.

Put koji nam pokazuje Judita je put povjerenju, iščekivanja u miru, molitvi i poslušnosti. To je put nade. Ona nam pokazuje da se ne smijemo olako predavati rezignaciji, da moramo učiniti sve što je u našoj moći, ali uvijek ostati na tragu Gospodinove volje. Ona je - kao što znamo - mnogo molila, puno razgovarala s narodom a zatim hrabro otišla, tražila je način da se približi vojskovođi i uspjela mu odsjeći glavu, prerezati mu grkljan. Ona je hrabra u vjeri i u djelima. I uvijek traži Gospodina! Judita, naime, ima svoj plan, ostvaruje ga i dovodi narod do pobjede, ali uvijek u stavu vjere onoga koji prihvaća sve iz Božje ruke, sigurna u njegovu dobrotu.

Tako, žena puna vjere i hrabrosti daje novu snagu svom narodu u smrtnoj pogibelji i vodi ga na putove nade, pokazujući ih također nama. A mi, prisjetimo se malo, koliko puta smo čuli mudre, hrabre riječi od poniznih osoba, od poniznih žena za koje neki misle - bez imalo prezira - da su neuke... Ali to su riječi Božje mudrosti! Riječi bakâ... Koliko puta bake znaju reći pravu riječ, riječ nade, jer imaju životno iskustvo, toliko su trpjele, uzdale su se u Boga a Gospodin nam daje na dar savjet koji zrači nadom. I, ako budemo išli tim putovima, bit će uskrsna radost i svjetlo uzdati se u Gospodinu Isusovim riječima: "Oče! Ako hoćeš, otkloni ovu čašu od mene. Ali ne moja volja, nego tvoja neka bude!" (Lk 22, 42). A to je molitva mudrosti, povjerenja i nade.

Siromasi duhom

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 29. siječnja 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Liturgija ove nedjelje poziva nas razmišljati o blaženstvima (usp. Mt 5, 1-12a), koja uvode u veliki govor, poznat i kao Govor na gori, koji je "magna charta" Novoga zavjeta. Isus očituje Božju volju da privede sve ljude k sreći. Ta je poruka bila već prisutna u propovijedanju prorokâ: Bog je blizu siromasima i potlačenima i oslobađa ih od njihovih tlačitelja. Ali u ovoj svojoj propovijedi Isus slijedi poseban put: započinje s riječju „blaženi“, što znači „sretni“, u nastavku navodi uvjet za postizanje toga a zaključuje s jednim obećanjem. Motiv blaženstva, odnosno sreće, nije u ispunjenosti postavljenog uvjeta - na primjer „biti siromah duhom“ ili „biti ponižen“ ili „progonjen“ - nego u obećanju koje slijedi, a koje treba prihvatiti s vjerom kao Božji dar. Polazi se od stanja neke nevolje kako bi se osoba otvorila Bogu i ušla u novi svijet, "kraljevstvo" koje je navijestio Isus. To nije neki automatski mehanizam, već životni put u znaku nasljedovanja Gospodina, pri čemu se stvarnost

nevoljnosti i potištenosti promatra u novoj perspektivi i kroz prizmu obraćenju koje se dogodilo. Ne može se biti blaženim bez obraćenja, bez sposobnosti da cijenimo i živimo Božje darove.

Zadržat ću se na prvome blaženstvu: "Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!" (r. 4). Siromašan u duhu je onaj tko je prigrljio osjećaje i primio ponašanje onih siromaha koji se u svojem položaju ne bune, nego znaju biti ponizni, poučljivi, otvoreni su Božjoj milosti. Sreća siromašnih – siromašnih duhom – je dvojaka: s obzirom na dobra i s obzirom na Boga. U pogledu materijalnih dobara to siromaštvo se ogleda u umjerenosti: to nije nužno odricanje nego sposobnost uživanja u onome bitnom, u dijeljenju s drugima; to je sposobnost da se svaki dan obnovi čuđenje zbog dobra koje se vidi u stvarima, ne dopuštajući da nam srce pritišće teret nezasićene potrošnje – što više imam to više hoću; to je nezasićena potrošnja. To je ono što ubija dušu i takav muškarac ili žena koji to čine, koji imaju taj stav "što više imam to više želim", nisu sretni i neće postići sreću. S obzirom, pak, na Boga to je hvala i prepoznavanje da je sav svijet blagoslov i da svoj izvor ima u Očevoj stvaralačkoj ljubavi. Ali to je također otvorenost njemu i poučljivost njegovu gospodstvu. On je Gospodin, on je Velik, a nisam velik ja zato što posjedujem toliko toga! On je taj koji je htio svijet za ljude i htio ga je zato da ljudi budu sretni.

Siromah duhom je onaj kršćanin koji se ne pouzda u sebe samog, u svoja materijalna bogatstva, ne oslanja se na vlastito mišljenje, nego s poštovanjem sluša i rado se priklanja odlukama drugih. Da u našim zajednicama ima više siromaha duhom, manje bi bilo podjela, suprotstavljanja i polemika! Poniznost, kao i ljubav, je bitna krepost za suživot u kršćanskim zajednicama. Siromasi, u ovom evanđeoskom smislu, su oni koji čuvaju budnim cilj Kraljevstva nebeskog i daju nazrijeti da se njegov predokus može osjetiti u bratskoj zajednici, u kojoj se daje prednost dijeljenju pred posjedovanjem. To sam želio istaknuti: dati prednost dijeljenju pred posjedovanjem. Uvijek imati otvoreno srce i ruke (čini gestu), a ne zatvorene (čini gestu). Kad je srce zatvoreno (čini gestu) to je uskogrudno srce: ni ne zna kako ljubiti. Kad je srce otvoreno (čini gestu) tada ide putem ljubavi.

Neka nam Djeвица Marija, kao uzor i prvina siromahâ duhom, jer je potpuno poučljiva Gospodinovoj volji, pomogne da se prepustimo Bogu, bogatom milosrdem, da nas ispuni svojim darovima, a posebno obiljem svog oproštenja.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

kao što vidite, došli su osvajači... ovdje su! Danas se obilježava Svjetski dan oboljelih od gube. Ta bolest, premda je u opadanju, još uvijek spada među one kojih se ljudi najviše boje i pogađa najsiromašnije i marginalizirane. Važno je boriti se protiv te bolesti, ali i protiv diskriminacijâ koje ona donosi. Upućujem riječi ohrabrenja onima koji su uključeni u pomaganje i ponovno društveno uključivanje osoba pogođenih Hansenovom bolešću i jamčim im svoju molitvu.

[...]

Ponovno izražavam svoju blizinu stanovništvu Središnje Italije koje još uvijek trpi posljedice potresa i teških vremenskih prilika. Neka toj našoj braći i sestrama nikada ne uzmanjka stalna pomoć institucijâ i zajednička solidarnost. I lijepo molim, neka nikakva birokracija ne bude zaprekom

zbog koje trebaju čekati i dalje trpjeti.

Obraćam se sada, vama, mladići i djevojke iz Katoličke akcije župa i katoličkih škola grada Rima. Ove godine, praćeni kardinalom vikarom, došli ste na kraju „Karavane mira“, čije geslo je „Obavijeni mirom“: baš lijepo geslo! Hvala vam na vašoj prisutnosti i vašem velikodušnom zauzimanju u izgrađivanju društva mira. Sada ćemo svi poslušati poruku koji će vam vaši prijatelji, koji su ovdje pokraj mene, pročitati.

[Čitanje poruke]

A sada će biti pušteni baloni, simbol mira. Simbol mira...

Svima želim ugodnu nedjelju, želim vam mir i poniznost, neka zajedništvo vlada u vašim obiteljima. I molim vas ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!

Prilog prikazi

Objavljen zbornik "O Božjem milosrđu"

Radovi s Međunarodnoga znanstvenog simpozija o milosrđu održanog 22. travnja 2016.

Katolički bogoslovni fakultet u Đakovu objavio je zbornik radova s Međunarodnoga znanstvenog simpozija o milosrđu održanog 22. travnja 2016. godine. Zbornik su uredili Ivica Raguž i Šimo Šokčević.

Simpozijem o milosrđu, kao i tiskanjem zbornika, Katolički bogoslovni fakultet u Đakovu dao je svoj znanstveni doprinos i odgovor na poziv pape Franje u Izvanrednoj jubilejskoj godini posvećenoj milosrđu, poziv da se ozbiljnije zaustavi pred tom važnom teološkom temom.

O milosrđu su tako iz različitih perspektiva govorili teolozi iz Bosne i Hercegovine (Zenica), Slovenije (Ljubljana), Srbije (Beograd) i Hrvatske (Đakovo): Davor Vuković (Božje milosrđe kao supatnja u suvremenoj teološkoj misli), Karlo Višaticki (Starozavjetni Bog milosrđa?), Anđelo Maly i Josip Bošnjaković ("Zarobljeno milosrđe"). Biblijsko-psihološka analiza Fil 2, 1-4), Halil Mehtić (Neki aspekti milosrđa u islamu), Boris Vulić (Navikavanje slobode na Božje milosrđe. O vremenitim kaznama i oprostima), Ivica Raguž (Milostinja i milosrđe. Neka promišljanja Tome Akvinskoga), Anton Štrukelj (Božje milosrđe – izvor nade), Stanislav Šota (Prispodoba o milosrdnom Ocu i pastoralne smjernice), Šimo Šokčević (Milosrđe kao temeljno uporište personalizma pape Franje i J. H. Newmana), Grgo Grbešić (Marija Faustina Kowalska – apostol Božjega milosrđa), Rastko Jović (Strah milosrđa), Zvonko Pažin (Zavjetna misa o Božjem milosrđu) i Antun Japundžić ("Molitva srca" i milosrđe u istočnoj kršćanskoj tradiciji).

Budući da poruke Izvanredne jubilejske godine, posvećene milosrđu, ostaju trajni poticaj i nadahnuće, radovi zbornika poslužiti će kao dobar orijentir i polazna točka svima onima koji žele produbiti i dalje istraživati temu milosrđa. "Oni su, između ostaloga, i rezultat interdisciplinarnoga, ekumenskoga i međureligijskoga propitkivanja teologije milosrđa. Nadamo se da će u radovima ovoga Zbornika čitatelji otkriti ponizno traganje za istinom, da će ih Zbornik obogatiti te im pomoći da i sami budu ponizni tražitelji Boga – izvora vječne istine, dobrote i milosrđa", istaknuli su u Predgovoru urednici. (ika-sa)

Marija Majka Milosrđa

Nova knjiga dr. Ivana Bodrožića

U nakladi Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja Split u Knjižnici Marija objavljena je nova knjiga „Marija Majka Milosrđa“ prof. dr. don Ivana Bodrožića, profesora na KBF-u Zagrebu i KBF-u Splitu.

Knjigu je uredio fra Petar Lubina, urednik „Marije“, ilustrirala Ružica Njegovan, naslovnica je izradila slikarica Ivana Blažević. Knjiga je nastala kao plod don Ivanova razmišljanja o Gospi Mariji i sadrži tri niza od deset promišljanja u onom redosljedu kako su tijekom tri godine (od 2012. do 2015. godine) objavljivana u mjesečniku Marijinih štovatelja Marija. Prvi niz naslovljen je Marija u svjetlu anđelova navještenja, nadahnut anđelovim navještenjem Mariji, drugi Marija Veliča Gospodina ima ishodište u Marijinu Veliča, dok se u trećemu Majka Milosrđa razmišlja o Mariji pod vidom milosrđa.

U predgovoru knjizi don Ivan Bodrožić napisao je: „Marija je bila dar neba jer je bila obdarena nebeskom milošću, o čemu svjedoči navještenje. Marijina uloga u povijesti

spasjena neizostavan je pokretač povijesti svakog čovjeka. Proslavljena od Boga u nebu među anđelima i svetima, a na zemlji među ljudima, dostojna je potpunog predanja i povjerenja kao Majka Milosrđa. O raspoloženju duha kojim je ona primila Božje darove svjedoči njezin hvalospjev Veliča, a o tome koji je bio učinak na čovječanstvo darova koje je ona primila kao službenica Božja, svjedoče razmišljanja o njoj kao Majci Milosrđa."

Sva su razmišljanja iz mjeseca u mjesec usredotočena na određeni Marijin blagdan u dotičnom mjesecu, tako da mogu biti i pastoralno korisna za marijanska promišljanja i propovijedi. (ika-dz/kj)

„Zajedništvo Parca i njegova grada“

Zbirka propovijedi dominikanca i doktora filozofije Ante Gavrića koje su izrečene 2016. godine u crkvi Sv. Vlaha u Dubrovniku

„Zajedništvo Parca i njegova grada“ naziv je prigodne zbirke propovijedi dominikanca i doktora filozofije Ante Gavrića koje su izrečene 2016. godine u crkvi Sv. Vlaha u Dubrovniku. Riječ je o propovijedima trodnevne pripreve za svetkovinu sv. Vlaha 30. i 31. siječnja i 1. veljače te na samu svetkovinu dubrovačkoga zaštitnika 3. veljače. Ton tih propovijedi je svečarski intoniran jer se 2016. godine u Dubrovniku spominjala 1700. obljetnice mučeničke smrti sv. Vlaha, 600 godina Zakona o zabrani trgovanja robljem i 300 godina od obnove crkve Sv. Vlaha. Za propovjednika je pozvan tadašnji dominikanski provincijal jer je Red propovjednika tijekom 2016. godine slavio 800. obljetnicu svojega reda, a i Dubrovnik je prvi grad u Hrvatskoj u koji su nakon osnivanja reda došli dominikanci i u kojemu neprekinuto djeluju gotovo 800 godina. Nakladnik izdanja je Glas Koncila.

Propovijedi kojima je dr. Gavrić tematizirao odnos sv. Vlaha i Dubrovčana tijekom stoljeća te ih aktualizirao u današnjici, oslonjena su o misna čitanja pojedinoga dana te nose bogate poruke 17-stoljetne povezanosti između sveca zaštitnika i njegova grada. Unaslovljene kao „Sveti Vlaho na dubrovačkom moru života“, „Dubrovački prorok ljubavi“, „Sv. Vlaho - trajni put nasljedovanja“, „Zajedništvo dubrovačke prošlosti, sadašnjosti i budućnosti“, propovijedi su obogaćene i porukama četvorice dominikanaca koji su propovijedali trodnevnicu za svetkovinu sv. Vlaha tijekom 20. stoljeća, a koje su ostale u zapisima. Riječ je o Antoninu Zaninoviću, Tomi Verešu, Jordanu Kuničiću i Ivi Martiniću. Predgovor zbirci propovijedi napisao je dubrovački biskup Mate Uzinić, nakon čega slijedi uvodna autorova riječ, a na kraju knjižice popis je svih dominikanaca koji su propovijedali trodnevnicu na Festi sv. Vlaha u Dubrovniku od 1869. godine do danas. Izdanje je popraćeno fotografijama s prošlogodišnje proslave te panoramskim prikazima Dubrovnika na kojima se izdvaja lik sv. Vlaha. Tako se i fotografijom prikazuje višestoljetno zajedništvo sv. Vlaha, Dubrovčana i dominikanaca. (ika-gk/kj)